

Tuyết Linh Chi

WĂN
CÓ
NHIAN
BAY
VỀ

review by
Am Dung Ho

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

VĂN CỔ NHẠN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Biển hiệu của tiệm hoành thánh Chính Hoa đặt dưới ánh đèn xán lạn nhiều màu của chi nhánh tập đoàn Mỹ Giai nhìn có vẻ cũ nát, xù xì lạ thường. Hơn nữa còn có chút cảm giác như xiêu vẹo sắp rớt.

Diệp Nhiễm quải cặp, khi bước lên thềm đá đã có tuổi của tiệm hoành thánh Chính Hoa thì bị một cái túi ni-lông không biết do người nào ném ngoài đây làm vấp. Cô tức giận đá túi ni-lông vào thùng rác ở bên phải đường đi.

Đúng là coi thường người ta mà, có bản lãnh thì đi tới mặt tiền cửa tiệm Mỹ Giai mà ném! Cô tức giận bất bình thế nhưng không thể làm gì khác hơn là đưa mắt nhìn thềm đá cảm thạch, chỉ riêng nền móng thôi thì đã cao hơn biển hiệu của Chính Hoa, cao thấp khác nhau rõ rệt.

Nhìn bảo vệ cùng phục vụ của người ta, đi tới trước cửa khạt đàm thôi cũng sẽ bị sửa chữa cùng "khuyên bảo" thì đừng nói chi là ném rác.

"Tiểu Nhiễm, cháu lại trốn tiết rồi!" Dì Đình làm trong tiệm hai mươi mấy năm vừa lau tay bằng miếng tạp đề ố đen bóng dầu, vừa cao giọng hô quát, khiến hai người đang ăn hoành thánh ở gần dì giật mình, không khỏi lờm mắt.

"Ừ, không có tiết cháu thích." Tiểu Nhiễm cời cặp đi vào nhà bếp. Hiện tại hơn mười giờ, đã qua bữa sáng, bữa trưa lại chưa tới, là thời gian thích hợp để chuẩn bị hoành thánh.

Ở trong nhà bếp, chú Bao mập lộ bụng mồm hôi nhễ nhãi cầm vợt lưới vớt hoành thánh. "Tiểu Nhiễm, hay là cháu cứ dứt khoát bỏ học đại học đi, dù

sao cũng thấy cháu không thích lên lớp, uống tiền học phí. Hoàn thánh chua cay bàn số năm!"

Tiểu Nhiễm rửa tay, than bụng nếu như Chính Hoa vẫn còn náo nhiệt như trước đây thì cô cũng muốn hưởng thụ thời gian thiếu nữ tươi đẹp. Con người ta mười tám tuổi là thời gian ăn diện đi chơi tốt nhất, cô thì trở ngược, để giữ gìn bản hiệu lâu năm mà ông nội để lại, liều mạng làm việc không tính, ông bố hết lòng say sưa văn học còn hận không rèn sắt thành thép bảo cô là "bà chủ gia đình trời sinh". Con lạy ba, trở nên như vậy cũng là do ba ép con đó biết chưa? Hơn nữa, cô cùng lắm chỉ là thiếu nữ làm chủ gia đình mà thôi.

Xoay mình chà tay, cô nhìn bàn tay bưng hoành thánh của dì Đình, ngón tay cái bấn đen thùi lù chỉ cách canh hoành thánh một centimet.

Chịu thua dì rồi, đã nói đi nói lại với dì mấy ngàn, mấy vạn lần thế nhưng dì vẫn luôn không chịu chú ý.

Tới trước bàn, hai nữ phụ gói hoành thánh mới tới vẫn đang thành thật gói bánh, tuy nhiên tốc độ có hơi chậm.

Diệp Nhiễm tay trái tay phải, hoành thánh giống như dòng nước chảy ra từ bàn tay của cô, nháy mắt chắt thành một tòa núi nhỏ.

Hai nữ phụ không kinh ngạc cũng không tự ti, tiếp tục thông thả gói bánh, không có ý định muốn tăng tốc.

Diệp Nhiễm không khỏi thở dài, biết bọn họ không có ý định làm việc chăm chỉ. Tiền lương Chính Hoa phát cho bọn họ không bằng những cửa hàng khác, chỉ công việc làm gói hoành thánh thôi, trong vòng nửa năm đã đổi hai lượt người.

Con đường Hòa Hi là con đường thương nghiệp phồn hoa nhất thành phố. Chính Hoa nằm trên con đường Hòa Hi, là đại lý miễn cưỡng còn có chút

lợi nhuận trong năm nhà đại lý, bốn nhà còn lại, hai nhà không lỗ, hai nhà không sinh lời.

Xe giao hàng của Mỹ Giai gào thét chạy qua cửa tiệm của họ, chạy vào sân sau chi nhánh Mỹ Giai.

Diệp Nhiễm thở một tiếng thật dài, nếu như cô cũng có một "con trâu" chạy giao hàng như thế thì cô tự tin trong vòng một năm có thể khiến tiệm hoành thánh Chính Hoa khởi tử hồi sinh.

Thế nhưng... cô dừng công việc trên tay lại; thứ cô có, chỉ là cửa hiệu mặt tiền cũ kỹ, cái bàn tróc sơn, chén đĩa nứt mẻ cùng công nhân quê mùa.

Ừm, đúng rồi, còn có hai ông ba bà mẹ không giúp ích được gì nữa.

Cô do một tay ông nội bà nội nuôi lớn; nơi sinh không biết, nơi lớn quá rõ -- ở trong tiệm hoành thánh Chính Hoa.

Không hiểu vì sao ba không hề có hứng thú kinh doanh tiệm hoành thánh, chắc hẳn cũng giống như việc cô không thích đi học. Sau khi ông nội mất, cửa tiệm lâu năm "hoành thánh Chính Hoa" từng lên TV, báo chí rơi lên đôi vai non nớt của cô. Mấy năm nay, công sức mà cô bỏ ra cũng chỉ có thể kéo dài để Chính Hoa không bị ép đóng cửa.

Cô đã vất vả đến thế mà Diệp Thế Ấm học đòi làm văn nhân còn ra lệnh, trừ khi kết hôn, nếu không thì phải đến trường, nhà ông không cho phép có người mù chữ. Diệp Nhiễm thật sự không còn lời nào để nói với ông nữa, sao ông không chịu nghĩ con gái mình không có bằng đại học tốt hơn hay bụng đói ăn không khí tốt hơn?

Một dáng người mặc Tây trang bước nhanh vào tiệm, Diệp Nhiễm lườm nhìn, lại là cái tên môi giới nhà đất đó.

"Cháu ở đây hả? Tiểu Diệp Nhiễm." Ông ta quen thuộc đi tới rào chắn gỗ ngăn cách nhà bếp, lớn tiếng cười hi hả, nói.

"Không bán tiệm, không bán đất!" Diệp Nhiễm bị ông ta làm phiền tới mức mất kiên nhẫn, đi thẳng vào đề tài, như đinh đóng cột.

"Tiểu Nhiễm, chú cũng không định bảo cháu bán hết tất cả đất đai. Cửa tiệm trên đường Văn Cầm của các cháu liên tục lỗ vốn, chỉ cần bán một miếng đất thì đã đủ dư dả trang hoàng mấy cửa tiệm còn lại, nói không chừng Đông Sơn tái khởi, tương lai có tiền, mua thêm mười tiệm tám tiệm cũng nên."

Bởi vì tiếp xúc với nhà họ Diệp đã lâu nên ông ta biết người cầm lái nhà họ Diệp chính là nhóc con vẫn chưa phát dục hoàn toàn này. Mấy miếng đất của nhà họ Diệp thật sự toàn là bảo bối, từ điện tích tới đường ngõ đều không có gì để xét nét được, bởi vậy ông ta mới chấp nhận tự hạ thấp mình đi giao thiệp với con nít.

Diệp Nhiễm vừa ngược nhìn thì chợt thấy người chờ ăn cơm trước cửa tiệm Mỹ Giai xếp dài tới trước cửa tiệm của mình thì lật hết những ngón tay dính đầy bột mì của mình, nói: "Này! Này! Đừng đứng cản cửa tiệm của người ta chứ! Có định để người ta buôn bán hay không hả?" Mấy người kia thật hết biết, bộ ăn đồ ăn ở Mỹ Giai không cần tiền sao? Còn xếp hàng nữa chứ? Không biết suy nghĩ như thế nào nữa? Hoàn thánh ngon lành ngay trước mắt mà ngay cả người một cái cũng không chịu người qua.

Lão Lý môi giới nhà đất bĩu môi, thầm nghĩ: đi bàn bạc với Diệp Thế Âm vẫn hơn!

Dì Đình một chân trong cửa, một chân ngoài cửa, nghiêng mình hớn hờ nhìn quanh.

"Dì Đình" Diệp Nhiễm cau mày gọi dì một tiếng còn tay thì không ngừng dọn dẹp chén đĩa khách vừa ăn xong.

Đã lớn tuổi như vậy rồi mà còn cười như mấy em mấy chị mê trai, lại còn thành thơi nhìn xung quanh ngay trong thời gian bận rộn như thế này nữa chứ.

"Mau tới đây, mau tới đây!" Dì Đình nghe cô gọi, trái lại ngoắc tay gọi lại cô. "Mau lên! Không thì không thấy mất!" Dì giẫm chân, hận không thể chạy qua kéo Diệp Nhiễm.

"Nhìn cái gì vậy?" Diệp Nhiễm không nhin được đi ra cửa, một chiếc xe thể thao hiệu Cadillac đậu trước cửa tiệm Mỹ Giai. Bình thường chỉ cần đậu cách đó hơi xa một chút thôi thì mấy tên bảo an cũng chạy tới đuổi như đuổi ruồi, thế nhưng hôm nay lại khách khí vọt tới mở cửa xe giùm người ta.

Một soái ca bước xuống xe, mí mắt cụp xuống, không nhìn mọi người xung quanh, được quản lý dẫn vào trong tiệm.

Cửa tiệm này của Mỹ Giai chuyển tới vào nửa năm trước, là chi nhánh thứ hai trên đường Hi Hòa, làm ăn tốt tới mức có thể được xếp hạng cao.

Diệp Nhiễm bĩu môi, soái ca này nàng thấy mấy lần rồi, là thiếu gia của Mỹ Giai.

Cô cũng là "thiếu gia", người ta cũng là thiếu gia thế nhưng tại sao lại khác nhau lớn như thế chứ?

"Tiểu Nhiễm, sau này cháu phải gả cho một người như thế, đừng như thím, tìm đại một thùng hoành thánh, hối hận cả đời." Dì Đình nói xong thì lờm chú Bao đang đổ mồ hôi như mưa ở trong nhà bếp, rất là cảm khái.

"Hoành thánh thì sao chứ?" Tiểu Nhiễm trợn mắt. "Cháu thấy hoành thánh rất tốt."

Dì Đinh lười quan tâm tới cô nữa, quay trở lại trong tiệm tiếp tục dọn dẹp chén bát. Con nít con ranh thì biết cái gì chứ? Nói thêm nữa thì cũng dư thừa.

"Ài, Tiểu Nhiễm, nếu cháu có thể gả cho cậu ta... mười tiệm, không, dù muốn một trăm tiệm hoành thánh Chính Hoa thì cậu ta cũng có thể cho cháu." Dì không ngừng than thở.

Diệp Nhiễm liếc nhìn chiếc xe thể thao sang trọng ven đường, tuy tuổi tác cô còn nhỏ thế nhưng cũng biết cái gì gọi là môn đương hộ đối. Nhìn "hộ" của Mỹ Giai người ta, lại nhìn "môn" của Chính Hoa. Cô nên tìm một người chịu góì hoành thánh cả đời vì cô, trông chừng cửa tiệm của ông nội thật kỹ thì thực tế hơn.

VĂN CÓ NHẠM BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Xách tấm lưng nhức mỏi trở về nhà thì thấy mẹ đã dọn sẵn cơm dưới bóng cây trong sân, chỉ chờ mình cô trở lại.

Diệp Nhiễm thả cặp lên bàn xích đu cạnh đó, xoa nắn hai vai, uể oải ngồi vào băng đá.

Thật không hiểu, ba cô ở nhà ông nội mua, ăn bằng của cải ông nội để lại mà sao có thể nói ông nội không tốt, không có học thức? Đúng là ông có văn hóa thật nhưng không hề thấy ông thật sự kiếm qua nửa đồng tiền.

"Sao hôm nay tan học trễ như thế?" Diệp Thế Ấm ăn mặc quần áo kiểu thời nhà Đường may bằng tơ tằm bước chậm ra khỏi phòng.

"Tan học con ghé qua cửa tiệm một chút." Diệp Nhiễm cầm đũa lên, uể oải lùa cơm vào miệng.

Diệp Thế Ấm gật đầu. Ngày hôm nay ông không lái nhải câu chuyện kinh điển là cô không chịu an phận đi học. Diệp Nhiễm có chút tò mò thế nhưng không có tinh thần để hỏi thêm.

"Ừm... có chuyện này..." Diệp Thế Ấm cầm đũa trong tay, niết nhẹ: "Lão Lý có tới đây."

"Lão Lý nào?" Diệp Nhiễm thờ ơ hỏi.

"Là cái vị môi giới nhà đất. Ông ta giúp ba tính qua, nếu như chúng ta bán đất mặt tiền của năm cửa tiệm đang giữ thì có thể kiếm được rất nhiều tiền. Tiểu Nhiễm, có nhiều tiền như thế, không chỉ ba an nhàn phú quý cả

đời mà ngay cả con cũng có thể thành thoi suốt đời. Con có thể đi du học, không cần phiền não bất cứ chuyện gì cả." Diệp Thế Âm gián đoạn một lát, đặt quả bom mạnh nhất ở cuối cùng. "Ba đồng ý rồi."

"Phụt!" Diệp Nhiễm phun hết toàn bộ cơm trong miệng ra. "Ba, ba điên rồi hay sao?"

"Ba đã quyết định!" Diệp Thế Âm cố chấp nói. "Ba mới là người đứng đầu cái nhà này."

Mẹ Diệp đi qua giữ lấy cô con gái phát điên ra mặt. Diệp Nhiễm tức giận giẫm chân. "Đứng đầu cái nhà này thì thế nào? Có đứng đầu cái nhà này thì cũng không thể làm quấy!"

Diệp Thế Âm đẩy mùi văn nhân rất là tức giận. "Những thứ đó đều là tài sản ba đứng tên, con đừng nhiều lời!"

Diệp Nhiễm trừng ông vài lần, biết ông đã bị con số thiên văn mà lão Lý đưa ra mê hoặc nên không khuyên thêm bất cứ lời nào nữa.

Buổi sáng tháng Sáu rất oi bức, ánh nắng cũng rất mạnh.

Bởi vì đã hoàn toàn trở mặt với ba nên hôm nay không cần giả vờ đến trường nữa mà đi thẳng đến tiệm.

Buổi sáng có rất nhiều người ăn hoành thánh, Diệp Nhiễm đột nhiên cảm thấy quá ảm ỉ, dứt khoát cầm chổi đi ra ngoài tiệm quét mặt tiền.

Chiếc xe phô trương nọ lại đậu trên đường, hôm nay "thiếu gia" tới thật sớm!

Diệp Nhiễm vứt chổi, chạy qua góc đường mua một cây kem ốc. Hôm nay cô không có chút sức lực nào để làm việc cả, nếu như không thể ngăn cản ba được thì cô cực khổ hơn nữa cũng chỉ uống công phí sức mà thôi.

Cầm kem ốc, vừa tới cửa tiệm thì soái ca đang lạnh lùng dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật để nhìn cô.

"Bạn nhỏ, người lớn trong nhà đâu cả rồi?" Hiển nhiên anh ta cũng biết cô là người của tiệm hoành thánh Chính Hoa.

Cô thờ ơ không quan tâm tới, lách mình đi vào trong tiệm.

"Bạn nhỏ!" Soái ca cau mày gọi một tiếng, rất mất hứng.

Diệp Nhiễm quay đầu lại, lườm anh ta. "Ai là bạn nhỏ chứ? Nếu như anh gọi tôi, tôi năm nay đã hai mươi, theo pháp luật thì đã tới tuổi kết hôn, chúng ta đều là người trưởng thành."

Soái ca nhướng mày, cười nhạt trước cái gọi "người trưởng thành" của cô. "Ba của nhóc có đây không? Người có năng lực quyết định trong nhà của nhóc có mặt không?"

"Anh tìm ông ấy làm gì? Ông ấy không thường xuyên tới cửa tiệm, có việc gì thì cứ nói với tôi."

Soái ca mím môi, sức kiên nhẫn đạt tới cực hạn, khóe mắt nhìn thấy kem chảy dính tay cô, lấy danh thiếp ra, cầm mép sát ngoài cùng, nhét cho cô. "Nghe nói các người muốn bán tiệm, Mỹ Giai chúng tôi rất sẵn lòng mua, giá cả sẽ để các người thỏa mãn, có hứng thú thì hãy gọi điện thoại cho tôi trong vòng hai ngày tới."

Diệp Nhiễm nhìn danh thiếp tinh xảo của anh ta, trên bề mặt sặc sỡ in rất nhiều chức vụ. Cô nhìn ngay tên gọi, miệng liếm kem, ô, anh ta gọi là Kha Dĩ Huân.

Đột nhiên có cảm tưởng, khuôn mặt của cô trở nên trịnh trọng hẳn ra: "Các anh muốn mua cửa tiệm mặt tiền này hay muốn mua hết cả năm cửa tiệm."

Kha Dĩ Huân tức cười nhìn cô nhóc giả vờ già đời này. "Còn phải coi giá, nếu phù hợp thì mua hết."

Diệp Nhiễm đảo mắt. "Được, trong vòng hai ngày sẽ có câu trả lời cho anh."

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Diệp Nhiễm cúi đầu bước xuống cầu thang bộ, bàn tay cô nắm chặt tấm danh thiếp tinh xảo, nó đã sớm nhàu nát rồi, nhìn qua cũng không còn đẹp nữa.

Cô đột nhiên ngừng bước, đã về đến nhà rồi sao? Diệp Nhiễm thất thần thờ dãi. Cô đã suy nghĩ rất lâu, muốn đem hết mọi thứ thử đặt cược một lần nhưng lại ý thức được một chuyện: cô chỉ mới có 20 tuổi, không tiền, thậm chí chưa bao giờ tâm niệm muốn bảo vệ sản nghiệp của tổ tiên!

Hưng thịnh gia nghiệp, hoặc là thử bảo quản một lần, hoặc là làm cho vui, cho dù là gì đi nữa, cô... cũng không đủ tư cách. Cô hiểu rõ mọi thứ, lần này ngăn cản chuyện ba bán cửa tiệm, cũng không cam đoan không có lần sau. Không thể nào cải thiện nổi tình trạng hiện tại của tiệm hoành thánh Chính Hoa. Cô có thể thử: đánh cược một lần!

Đúng vậy, dùng cuộc hôn nhân của mình, đánh cược một lần!

Diệp Nhiễm bóp chặt hai nắm tay, đôi mắt cô tự dưng sáng ngời, cô có thể dựa vào tiếng tăm của cửa hiệu ông nội để lại, lấy điều kiện ra trao đổi. Không được... cách này không được, hoặc giả dù cho cô có thành tâm muốn kết hôn cũng không phải là cách, mất mát này có thể không đáng kể. Nhưng mà nếu cô kết hôn, cô có thể danh chính ngôn thuận không cần đi học nữa.

Ừm! Cô gật đầu thật mạnh, cứ theo kế hoạch mà làm! Bước cuối cùng cô đột nhiên nhụt chí, toàn bộ kế hoạch định sẵn trong đầu lập tức không cánh mà bay-- thuyết phục Diệp Thế Ấm.

Diệp Nhiễm gian nan nuốt một ngụm nước bọt, tính đi thuyết phục ba mình cùng Kha Dĩ Huân đàm phán! Kinh nghiệm kinh doanh cửa tiệm hoành thánh 3 năm qua đã dạy cho cô thêm một bài học, bình thường thao thao bất tuyệt bao nhiêu nhưng gặp phải chuyện khó khăn thì ý chí ngàn ngụt đến đâu cũng giảm đi không ít.

Dì Đinh liếc mắt nhìn vào cửa tiệm, hôm nay ông chủ Diệp Thế Âm xuất hiện! Hơn nữa, ông chủ cũng không quấy rối, không đóng cửa tiệm! Chẳng lẽ... chuyện bán cửa tiệm là sự thật sao? Dì Đinh lão đảo đôi mắt, trong lòng bắt đầu tính toán đến chuyện nghỉ việc.

...

Diệp Nhiễm đứng ở cửa nôn nóng nhìn quanh, Kha Dĩ Huân trời đánh này chắc sẽ biết xem xét thời thế thôi! Ngay từ đầu còn tự mình đến đây đưa danh thiếp, sắp đạt được mục đích rồi mà còn giả vờ giả vịt! Gọi một cuộc điện thoại đến cho anh ta, anh ta bảo một tiếng nữa sẽ có mặt, không nói thêm một lời. Cuối cùng đợi đến hơn 2 tiếng, đợi đến chóng mặt hoa mắt, nếu không vì kế hoạch to lớn, bằng không có đưa cô một số tiền lớn, cô cũng sẽ không bán cửa tiệm cho anh ta!

Diệp Nhiễm tích cực nguyên rủa Kha Dĩ Huân, thoáng nhìn thấy người quản lý của tập đoàn Mỹ Giai bước tới bên này, cô vội vã quay đầu nhìn chăm chăm ba mình, thậm chí còn liếc mắt nói nhỏ một cái: "Ba, lát nữa ba phải tự thôi miên mình: Tôi là ân nhân của anh, tôi là ân nhân của anh! Lập trường cao một chút! Hiện tại là anh ta đang cần chúng ta, chúng ta không bán cho anh ta thì cũng bán cho người khác, không chừng ở sau lưng chúng ta, anh ta đang lo lắng!"

"Ừm, ừm." Diệp Thế Âm hốt ha hốt hoảng đứng lên, rõ ràng trong lòng hơi run, sắc mặt ông trắng bệch: "Tiểu Nhiễm, con nói thật sao? Con chắc chắn chứ?"

"Ba!" Diệp Nhiễm tức giận đến nỗi muốn đá lăn cái bàn: "Ba bây giờ còn hỏi chuyện này sao? Không phải con đã nói chuyện cùng ba cả đêm! Chỉ cần cân nhắc nói ra là được! Con đi cùng ba. Nhớ, phải tỏ rõ thái độ với anh ta, ngàn vạn lần đừng để cho anh ta thừa nước đục thả câu! Nhớ đó, ba phải kiên quyết lên, không đáp ứng điều kiện sẽ không thương lượng, hiểu không! Chuyện còn lại, cứ để con lo!"

Quản lý chạy tới cửa, nho nhã lễ độ chìa tay về phía Diệp Thế Ấm: "Ông Diệp, chào ông!"

Diệp Thế Ấm đi theo phía sau lưng anh ta, vẫn không quên lo lắng quay đầu nhìn con gái.

Diệp Nhiễm nhìn không được liếc mắt hung tàn với ông, Diệp Thế Ấm chấn kinh sợ hãi.

Văn phòng của Kha Dĩ Huân không lớn lắm, đại khái là anh không thường xuyên làm việc ở đây, cách bày trí trông rất sang trọng, Diệp Thế Ấm không khỏi đuối lý. Diệp Nhiễm nhìn thấy cảnh tượng này thì quả thực rất muốn than thở, cô làm bộ đi tới dìu Diệp Thế Ấm, nhanh chóng nhắc nhở ông phải cố gắng lên.

Quản lý lịch sự khom người, Kha Dĩ Huân lúc này hiểu lắm lẽ nghi, theo bàn làm việc đứng lên, thâm trầm tươi cười bắt tay cùng Diệp Thế Ấm, giọng nói cũng rất êm tai: "Ông Diệp, khỏe chứ ạ?"

"À, ừ." Diệp Thế Ấm gật đầu loạn xạ, sau đó bị Kha Dĩ Huân đưa vào trong phòng.

Diệp Nhiễm cũng dùng hết tốc lực chạy theo vào, Kha Dĩ Huân dừng bước, anh quay đầu, trên miệng tươi cười như có như không. Sau đó anh nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay cô, chiều cao của anh so với cô rất áp đảo, bằng một vài giây, cô thấy mình bị ném ra ngoài cửa, quản lý nhanh chóng

đóng cửa lại, cô nghe thấy anh nói với ba mình: "Cũng đừng để con nít can dự vào."

"Này..." Cô vội vã chuẩn bị tái khẳng định thân phận đã trưởng thành, lại bị quản lý mỉm cười ngăn trở.

"Em gái Diệp, chúng ta đừng nên quấy rầy bọn họ." Quản lý trình trọng nói.

"Tôi... Tôi có chuyện muốn nói!" Diệp Nhiễm lo lắng lùi lại, cô thật sự sợ ba cô mù quáng, quên mất điều kiện quan trọng kia!

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Kha Dĩ Huân tựa người vào ghế xoay, lặng lẽ quan sát biểu cảm trên gương mặt mất tự nhiên của Diệp Thế Ấm, ngón tay anh khẽ chạm vào tay vịn ghế.

Tiếng vang rất nhỏ nhưng lại ảnh hưởng đến cảm xúc của Diệp Thế Ấm, anh càng không hé răng, Diệp Thế Ấm càng bất an, chân ông run lên.

"À..." Thấy Kha Dĩ Huân nghe xong điều kiện cũng không hề mở miệng, Diệp Thế Ấm quyết định chủ động nói ra: "Nếu cậu không đồng ý, chúng ta sẽ không bàn tới nữa! Muốn mua mấy mảnh đất của chúng tôi, chúng tôi phải có quyền lựa chọn đối phương." Mặc dù lời nói thẳng thừng nhưng ngữ điệu run rẩy.

Kha Dĩ Huân nhú mày cười khê: "Ông Diệp, điều kiện của ông thật khiến tôi kinh ngạc! Tôi vẫn luôn cho rằng ông là người sáng suốt, không nghĩ tới ông cũng dùng phương thức này, lấy hôn nhân của con gái làm giao dịch. Hôn nhân không tình yêu sẽ khiến người ta hối hận."

Vài câu nịnh hót của Kha Dĩ Huân lại khiến cho Diệp Thế Ấm vô cùng hài lòng, biểu cảm sung sướng muốn nói: Đúng vậy! Ngay lúc ông buột miệng, lý trí bỗng từ đâu ùa về: "Cơ hội tốt như vậy không phải ai cũng biết nắm lấy, dù sao thì con gái tôi... À không, ba mẹ nào cũng đều hi vọng con gái mình có thể gả vào một gia đình tốt, như vậy tương lai mới sáng lạn."

Kha Dĩ Huân cười lạnh, bọn họ bàn tính cái gì trong lòng anh sớm biết rõ, đè thấp một phần ba giá để bán lại 5 cửa tiệm, sự căm dỗ này cũng

không phải nhỏ. "Tôi cần có thời gian suy nghĩ và hỏi ý kiến gia đình. Chuyện này, tôi sẽ trả lời ông sau."

"Được, được." Đàm phán kết thúc, Diệp Thế Ấm vội vàng đứng lên, không đợi Kha Dĩ Huân đứng dậy đưa tiễn, trái lại ông tự tin bước nhanh ra ngoài.

Kha Dĩ Huân chậm rãi đi theo phía sau, như là muốn tiễn khách nhưng vẫn cùng ông đi tới đại sảnh. Đại sảnh có không ít khách, quản lý và Diệp Nhiễm đang ngồi ở bàn ăn của cửa hàng.

"Ông Diệp, đàm phán thành công rồi ạ?" Tuy rằng là câu nghi vấn nhưng ngữ khí thật sự khẳng định.

"À, đúng, đúng." Diệp Thế Ấm liên tục gật đầu, kỳ này Chính Hoa thật sự thoát nạn rồi.

Tuy rằng sốt ruột nhưng đồ ăn ở Mỹ Giai thật sự rất ngon. Diệp Nhiễm cẩn thận bình phẩm, so với các cửa tiệm bên đường ngon hơn gấp mấy lần.

Ghế dựa kéo kẹt vang lên, một người đàn ông không chút khách khí ngồi xuống. Diệp Nhiễm lạnh lùng liếc qua, lại phát hiện là anh chàng đẹp trai Kha Dĩ Huân, biểu cảm ngưng trệ vài giây cho đến khi đầu óc cô hoạt động trở lại, cuối cùng cô vẫn quyết định dùng nụ cười ngọt ngào của mình để đối phó với anh ta... Trước hết cô không nên đề cập đến chuyện kia, cô vẫn còn nhiều thời gian, phát triển ưu thế để lảng tránh khuyết điểm, kế hoạch cuối cùng mới là trọng điểm!

Bồi bàn xung quanh và quản lý tự động lui về phía sau 2 bước, chuẩn bị đón chào vị khách mới bước vào. Trong lòng Diệp Nhiễm thán phục, tương lai cô cũng muốn có những nhân viên xuất sắc như thế.

Kha Dĩ Huân nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Diệp Nhiễm thay đổi thất thường, lần đầu tiên nhìn rõ vẻ mặt của cô. Chỉ mới 20 tuổi sao?

Mái tóc dài đen tuyền, gương mặt trái xoan mang theo nét đẹp ngây thơ, má hồng tự nhiên. Đôi mắt to tròn trong trẻo, con người thanh thoát liếc ngang liếc dọc ẩn hiện nét mặt mưu ma chước quỷ, chiếc mũi nhỏ nhắn giống như một con búp bê xinh đẹp.

Tâm tư của Kha Dĩ Huân có chút rung động, cô... khiến cho anh không thể không nhớ tới một người, một người mà anh không thể nào có được. Quá giống, từ ánh mắt cho đến nụ cười, giống vô cùng. Ngay cả vẻ thông minh đáng yêu cũng vậy!

Kha Dĩ Huân lạnh lùng liếc mắt, anh cố kìm nén nỗi lòng, phát hiện mình không thể nói chuyện cùng cô, anh không nên chán ghét cô nhưng theo bản năng chán ghét nụ cười của cô, rất đáng yêu. Hừ một tiếng, anh nói: "Chủ ý kia là của em đưa ra."

Diệp Nhiễm trừng mắt nhìn anh, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của người đàn ông đối diện, quyết định nói thật, trực giác nói cho cô biết người này không phải người tốt. "Vâng." Cô gật đầu cười, hào phóng thừa nhận.

"Vì sao? Bán đất em cũng sẽ có một cuộc sống xa xỉ, không tất yếu phải dính vào lợi ích hôn nhân." Anh híp híp mắt.

"À..." Diệp Nhiễm kinh ngạc thử hỏi: "Nếu tôi nói là bởi vì anh đẹp trai, tôi đối với anh yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, cũng không được sao?"

Kha Dĩ Huân kích động nhếch môi: "Phải không? Kỳ thực em có mục đích rõ ràng, muốn tay không bắt sói trắng, lấy lợi nhuận từ việc bán đất đồng thời muốn trở thành con dâu nhà họ Kha, mưu tính trước sau lấy lại cửa tiệm, hoặc giả là nhờ vào thế lực của nhà họ Kha, sinh lợi."

Diệp Nhiễm nhụt chí, chỉ biết tâm tư người này khó dò. "Thế nào là tay không bắt sói trắng cơ!" Cô than thở: "Cưới tôi anh cũng không phiền, tôi tuổi trẻ lại xinh đẹp, biết làm hoành thánh lại biết nấu ăn, thích làm việc nhà, thậm chí ba tôi còn bảo trời sinh tôi vốn dĩ đã là bà nội trợ. Cưới tôi

anh cũng không cần phải thuê thêm người làm." Liếc mắt nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của anh ta không hề thay đổi, Diệp Nhiễm nghĩ nghĩ chẳng lẽ điều này còn chưa đủ hấp dẫn? Được, từ bảo mẫu cho đến đầu bếp cô cũng có thể làm: "Phải rồi, tôi còn có thể sinh em bé." Đây không phải là quyền lợi độc nhất vô nhị hay sao?

"Phụt!" Quản lý đứng ở cách đó không xa, lồng ngực anh ta chấn động, không thể kìm nén mà nở nụ cười, tuy nhiên sau đó anh ta vội vàng chấn chỉnh lại biểu cảm.

Kha Dĩ Huân mím môi, không trả lời.

"Kỳ thực, 5 cửa tiệm kia rất đáng giá, anh kiếm lời bao nhiêu trong lòng anh biết rõ! Ai nấy cũng đều có thể nhìn thấy giá trị của nó. Mặc dù cửa tiệm của chúng tôi có xuống cấp, cho người khác thuê một năm cũng có thể sinh lời. Tôi... Tôi chỉ là muốn bảo quản cửa tiệm của ông nội. Tôi không có bất cứ yêu cầu gì khác, chỉ cần anh đem mấy cửa tiệm đó khuếch trương. Nếu tập đoàn Mỹ Giai có thể giúp đỡ, tôi cam đoan những cửa tiệm đó sẽ giúp anh hái ra tiền, rất nhiều tiền."

Kha Dĩ Huân cười lạnh, nhịn không được ngắt ngang lời Diệp Nhiễm: "Mấy bát hoành thánh thì có thể kiếm lời bao nhiêu? Có thể kiếm tiền, các người cũng không đến nông nổi này."

"Có thể, có thể chứ." Diệp Nhiễm vội vàng thành khẩn, biểu cảm từ giả vờ khôn khéo hoàn toàn biến thành bộc trực cầu xin, ngược lại rất có sức thuyết phục. "Nhân bánh trong hoành thánh là bí quyết gia truyền nhưng tiếc là chúng tôi không có mối làm ăn, cũng chính vì vậy mà kinh doanh ngày càng trì trệ. Cửa tiệm của chúng tôi cũng quá cũ rồi, rất nhiều người trẻ tuổi không chịu tới. Chỉ cần anh chịu giúp, ngoài việc gả cho anh tôi sẽ đem bí quyết gia truyền đưa ra, cửa hàng của anh cũng chuyên về ẩm thực, hẳn là biết hoành thánh Chính Hoa nổi tiếng cỡ nào."

Kha Dĩ Huân trầm mặc nhìn Diệp Nhiễm, anh vẫn không lên tiếng, hiển nhiên là đang lo lắng lời cô nói.

"Anh nhất định là chưa ăn qua hoành thánh Chính Hoa!" Diệp Nhiễm sốt ruột đứng lên, một tay giữ chặt tay anh ta: "Đi theo tôi, ăn thử một bát, chắc chắn anh sẽ thích ngay." Giọng nói của cô kích động, nước mắt cũng muốn chảy ra.

Kha Dĩ Huân bỏ tay cô ra, do dự một chút rồi đứng lên, tính toán đi cùng cô. Diệp Nhiễm nhào tới nắm chặt cánh tay anh, giống như sợ anh đổi ý, dùng sức kéo anh đi trước. Kha Dĩ Huân rũ mắt xuống, biểu cảm của cô ấy thật đáng yêu, đôi mắt trong veo... Điều này khiến anh không đành lòng bỏ rơi.

Kha Dĩ Huân ngồi trong tiệm hoành thánh cũ nát, hình ảnh này rất không hợp với anh, tất cả bồi bàn trong tiệm Chính Hoa ngơ ngác nhìn ông chủ của tập đoàn Mỹ Giai. Diệp Nhiễm cũng không dám chậm trễ, cô chạy vào bếp, buộc tóc, rửa tay. Cô bắt đầu vò bột bánh, ở bên ngoài Kha Dĩ Huân nhìn không được nhíu mày, không hổ danh là người nối dõi của Chính Hoa, chỉ với hai bàn tay cũng khiến cho người ta trầm trồ bội.

Diệp Nhiễm cẩn thận mang bát hoành thánh đặt trước mặt Kha Dĩ Huân, nhìn thần thái khi ăn của anh cũng đủ khiến cô xao động rồi, cô mở to mắt, tròn mắt bên trong ngoài chờ mong còn có chút khẩn cầu.

Chậm rãi thôi, Kha Dĩ Huân tinh tế thưởng thức bát hoành thánh nổi tiếng đã lâu.

"Thế nào? Anh thấy thế nào?" Đôi mắt Diệp Nhiễm gần như sắp khóc: "Ngon không, ngon hơn những gì anh đã tưởng tượng đúng không!"

Kha Dĩ Huân không thèm để ý tới cô, thậm trọng ăn cả bát hoành thánh.

Diệp Thế Âm đứng ở một bên cũng khẩn trương, Kha Dĩ Huân liếc mắt nhìn ông ta, lại không nhìn Diệp Nhiễm: "Rất ngon."

Biểu cảm trên gương mặt mọi người đều thả lỏng, tảng đá trong lòng Diệp Nhiễm không còn nữa, cô kìm nén rơi lệ, chút nữa thì cười to thành tiếng.

"Được rồi, tôi sẽ xem xét lời đề nghị của cô."

"Hơ?" Diệp Nhiễm mém chút nữa nháy căng lên: "Anh còn lo lắng? Rõ ràng anh đã có từng ấy lợi ích, anh còn lo lắng cái gì?"

Kha Dĩ Huân đứng lên, không trả lời cũng không quay đầu lại, hiên ngang rời đi.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Kha Dĩ Huân mới vừa đi tới thềm đá đã nghe tiếng dì Ba kêu lên. Người cũng bước nhanh ra: "Dĩ Huân về rồi?"

Anh gật gật đầu, mẹ con dì Ba sống nhờ nhà họ Kha hai mươi mấy năm, đã sớm luyện thành những kẻ nịnh nọt, có đôi khi nhiệt tình đến độ anh không chịu nổi, hơn nữa luôn chuyện bé xé to, nhao nhao âm ỉ. Đây cũng là lý do khiến anh không thích về nhà.

Chào hỏi xong, bà lập tức vội vàng đi kêu mẹ anh.

"Anh!" Giọng nói ngọt ngào cùng với bóng người nhẹ nhàng đi tới. Kha Dĩ Huân ậm ừ một tiếng, đúng là Trường Giang sáng sau đè sáng trước, con gái Hồ Doanh của dì Ba lấy lòng người khác còn giỏi hơn cả mẹ, chỉ là quá mức tận lực, ông ọ đến mức khó chịu.

Hồ Doanh thân mật kéo tay anh, anh lười đến độ không thèm đẩy cô ra, cứ như vậy bị cô ta lôi kéo.

Kha Thiệu Vĩ đeo kính ngồi ở đại sảnh xem báo, thấy con trai trở về thì lạnh lùng liếc mắt, cố ý lãnh đạm: "Còn biết đường trở về? Số lần con và Dĩ Hiệt lẫn lộn ở Paris còn nhiều hơn ở nhà ấy chứ."

Kha Dĩ Huân cười cười, anh đi đến ghế sofa ngồi xuống, tự nhiên vùng thoát khỏi tay của Hồ Doanh: "Ba, con bận nhiều việc chẳng lẽ ba còn không biết?"

"Thôi đi, đừng nghĩ là chuyện gì ba cũng không biết, con luôn đối xử tốt với cô gái kia, cuối cùng thì sao? Uổng công xúc tép nuôi cò, đến khi cò lớn

cò dò lên cây!" Kha Thiệu Vĩ hung hăng nói.

"Không đâu ạ, con và mẹ sẽ không như vậy, luôn luôn ở cùng dượng." Hồ Doanh tận dụng cơ hội nói chen vào.

"Ừm." Kha Thiệu Vĩ tùy ý lên tiếng, kỳ thực ông cũng không thích tính cách nịnh hót của Hồ Doanh, chủ yếu là ông nề mặt vợ, đã qua nhiều năm như vậy, cũng thành thói quen rồi.

Kha Dĩ Huân nhíu mày, những chuyện quá khứ anh không muốn nhắc lại, cũng không nguyện ý nghe người khác nói: "Ba, con trở về là có chuyện quan trọng."

Nói tới đây, bà Kha đã bị em gái mình dắt xuống lầu, không đợi bà cãi nhái, Kha Dĩ Huân lập tức đánh đòn phủ đầu đứng lên: "Ba, mẹ, chúng ta vào thư phòng nói chuyện ạ."

Hồ Doanh và mẹ nhìn nhau, đồng thời lộ vẻ thất vọng.

Đóng cửa thư phòng, Kha Dĩ Huân ngồi đối diện với ba mẹ: "Ba mẹ có từng nghe qua cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa?"

"Ừ." Bà Kha liên tục gật đầu: "Thời còn trẻ mẹ và ba thường tới đó ăn." Bà ngọt ngào nhớ lại, biểu cảm phá lệ khoái trá: "Hình như mấy năm gần đây cửa tiệm suy sụp rồi." Bà nhìn mắt chồng, nhíu mày lại hỏi.

"Kinh doanh không tốt, cửa hàng cũ kỹ, có lần tôi đi thị sát thấy được điều ngoài ý muốn, cửa tiệm này hình như chưa từng tu sửa lại." Kha Thiệu Vĩ bĩu môi.

"Ba mẹ biết là tốt rồi ạ." Kha Dĩ Huân cười cười: "Hiện tại họ không kinh doanh nổi nữa, muốn bán cửa tiệm, con đã thương lượng cùng với bọn họ, bọn họ đồng ý bán cho chúng ta mức giá thấp nhất. Nhưng mà điều kiện là, phải để con gái nhà bọn họ gả tới nhà họ Kha."

Kha Thiệu Vĩ và vợ nhìn nhau, nhúu mày không nói chuyện.

"Chắc ba mẹ cũng biết, 5 cửa tiệm này nằm ngay vị trí màu mỡ, tiềm lực cao, có giá trị, diện tích cộng lại rất lớn, chúng ta chỉ cần mua đất vẫn có thể kiếm lời. Hơn nữa, con đã ăn thử hoành thánh của họ, rất đáng đầu tư, lại nói, nhà bọn họ còn hứa hẹn đem bí quyết gia truyền làm của hồi môn."

Kha Thiệu Vĩ ngán ngẩm lắc đầu: "Điều kiện này rất tốt nhưng ba không muốn làm thông gia với cửa tiệm hoành thánh, lại còn là thông gia với tổ nghiệp thất bại, có gì là tốt!"

Bà Kha cũng cau mày không đồng ý nhưng vẫn tò mò hỏi: "Cô gái kia thế nào? Mẹ còn nhớ trước kia từng gặp qua ông bà chủ ở đó, hình như là đôi vợ chồng già, tính tình bọn họ rất tốt."

"Nhà họ có một cô con gái vừa tròn 20 tuổi, vẻ ngoài..." Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên trong đầu Kha Dĩ Huân, khuôn mặt này khiến anh nhớ đến một người khác, anh đột nhiên phiến chán đứng lên: "Còn nữa, cô ấy thích làm việc nhà, được danh xưng trời sinh nội trợ, cùng Dĩ Hiệt rất xứng đôi. Thích làm bánh ngọt, thích gói hoành thánh, Trung Tây kết hợp, một đôi trời sinh." Anh không kiên nhẫn nói.

"Mới 20 tuổi?" Bà Kha có chút kinh ngạc: "Đúng là rất hợp với Dĩ Hiệt. Dĩ Huân, người mẹ sốt ruột không phải là Dĩ Hiệt, mà là con! Con vì sao còn chưa chịu kết hôn? Những người khác đã yên bề gia thất, sớm có cháu bồng..."

"Con nghĩ chuyện này ba mẹ nên suy tính lại, việc còn lại cứ để con lo." Kha Dĩ Huân lạnh mặt ngắt lời, mẹ anh lại lải nhải không đầu không đuôi.

"Cũng tốt." Bà Kha ủng hộ, bà rất tò mò về cô gái kia.

"Đưa con bé về nhà?" Kha Thiệu Vĩ không nhiệt tình lắm: "Dù sao thì ba mẹ cũng không thể đi gặp con bé."

Kha Dĩ Huân trầm ngâm một chút: "Vâng, trước hết nên gặp mặt một lần. Ba tuần nữa Dĩ Hiệt trở về, vừa vặn để cho bọn họ gặp nhau."

Kha Thiệu Vĩ gật gật đầu, tuy rằng điều kiện này rất béo bở nhưng nếu ông không hài lòng, hoặc Dĩ Hiệt không thích, chuyện này xem như không thành.

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Diệp Nhiễm bước xuống xe buýt, Kha Dĩ Huân chết tiệt, phái người nói cho cô biết địa chỉ và thời gian gặp mặt thì tưởng rằng xong việc, giống như chuyện lần này giữa cô và anh ta không hề có quan hệ gì.

Sửa sang lại váy áo chỉnh tề, Diệp Nhiễm nhìn khay đựng thức ăn bằng plastic trong tay mình, hình ảnh này rất giống nhân viên giao hàng. Diệp Nhiễm bĩu môi cười khổ, không sai, đúng là cô muốn gả vào nhà họ Kha để đẩy mạnh mức tiêu thụ của cửa tiệm hoành thánh.

Biệt thự nhà họ Kha rất xa hoa, nằm trong một khu biệt lập, phải đi một đoạn bằng xe buýt rất lâu, Diệp Nhiễm mang giày cao gót, chân cô tê rần, mang theo khay đựng thức ăn càng chật vật hơn. Bảo an của tiểu khu gọi điện đến nhà họ Kha xác nhận, sau đó mới dám mở cửa cho cô đi vào, chỉ riêng cánh cổng cũng rất giống hoàng cung rồi, Diệp Nhiễm không tin tán thưởng, trời ạ, đúng là người giàu có khác, vào đến cửa chính còn phải đi bộ một đoạn!

Rốt cục Diệp Nhiễm cũng đi đến cửa lớn nhà họ Kha, cô thở hốt hển, buông khay đựng thức ăn, xoa xoa mồ hôi trên trán, chỉnh đốn biểu cảm trên mặt, lại hít sâu, cuối cùng mới lấy gương soi lại mình. Ngoại trừ gương mặt bị ửng hồng vì nắng, dáng vẻ cô bây giờ vẫn rất xinh đẹp, Diệp Nhiễm nhe răng nở nụ cười, có chút nghịch ngợm.

Ấn chuông cửa, người hầu đưa cô vào phòng khách, cô hơi khấn trương nhưng vẫn ra lệnh cho bản thân nỗ lực, cười ngọt ngào, muốn lưu lại ấn tượng tốt nhất đối với bọn họ.

"Xin chào ạ!" Trong đại sảnh rất nhiều người ngồi trên ghế sofa, cô cũng không thể lần lượt đi tới bắt tay từng người, đành phải cung kính chào hỏi bằng cách cơ bản.

"Ngồi đi." Giọng nói dịu dàng của người đàn bà vang lên.

Người giúp việc rất chuyên nghiệp, họ luôn cầm giúp cô khay đựng thức ăn, khi họ dự tính mang lễ vật vào nhà bếp Diệp Nhiễm tự động giăng lại. Nữ giúp việc có chút bất lực, cô ta nhìn về phía bà chủ xin chỉ thị, bà Kha buồn cười nhưng vẫn cố kìm chế, chỉ một cái liếc mắt, nữ giúp việc liền buông tay thối lui.

Diệp Nhiễm thuận lợi ngồi vào ghế sofa, đem khay đựng thức ăn đặt ở bên cạnh, cô nghe thấy tiếng cười thầm pha lẫn xấu hổ. Ngồi xuống mới có cơ hội nhìn hết mọi người trong đại sảnh. Người ngồi ở giữa hẳn là ba của Kha Dĩ Huân, ông lãnh đạm nhìn cô vài lần, sau đó chủ động đeo kính tiếp tục đọc báo. Người ngồi sát vách hẳn là mẹ của Kha Dĩ Huân, là mẫu người đàn bà có tính cách đoan trang, so với thái độ của Kha Thiệu Vĩ thân thiện hơn nhiều, Diệp Nhiễm cảm kích nhìn bà khẽ cười. Bà cũng vui lòng gật đầu một cái.

Kế bên bà Kha là một người đàn bà trung niên, ánh mắt bà ta nhìn Diệp Nhiễm vừa soi mói vừa khiêu khích tiếp cận, Diệp Nhiễm vừa nhìn thấy bà ta thì trong lòng trở nên khó chịu.

Ngồi ở một nơi khác là cô gái lớn hơn cô vài tuổi, cũng trang điểm, đeo phụ kiện từ đầu đến chân, so với cây thông Noel còn rực rỡ hơn. Vừa rồi người cười thầm cô chính là cô ta, bây giờ vẫn còn tươi cười. Hồ Doanh thấy Diệp Nhiễm nhìn mình thì càng nở nụ cười châm chọc, ánh mắt quan sát khay đựng thức ăn: "Đó là cái gì?"

Diệp Nhiễm nhìn thấy cô ta thì khó chịu muôn phần, lại sợ cô ta là em gái của Kha Dĩ Huân, vì vậy không dám đắc tội, cô tươi cười nói: "Vỏ bánh và

thịt để làm hoành thánh, lát nữa đến giờ cơm trưa tôi sẽ nấu cho mọi người ăn, rất ngon ạ."

"Hay quá." Bà Kha trả lời rất nhiệt tình: "Đã nhiều năm rồi bác chưa ăn."

Kha Thiệu Vĩ này giờ không nói chuyện, cũng tò mò lén nhìn một chút.

Bà Kha và em gái luân phiên hỏi Diệp Nhiễm, năm nay bao nhiêu tuổi, học hành ở đâu, đích thị là đang học ngành gì, trong nhà còn có ai, bình thường có trông chừng cửa tiệm hay không. Diệp Nhiễm nhẫn nại trả lời từng câu, giữ vững nét mặt tươi cười.

May mắn là cô có thể trò chuyện cùng bà Kha, còn thái độ của ông Kha khiến cô không yên lòng, thái độ khó chịu hết sức rõ ràng.

Những gì nên hỏi cũng đều hỏi xong, bầu không khí lâm vào cục diện bế tắc.

Nãy giờ bọn họ nói chuyện Kha Thiệu Vĩ đều nghe, ông xếp tờ báo đi tới thư phòng, không muốn xen vào chuyện của đàn bà phụ nữ. Diệp Nhiễm lập tức chạy nhanh đến chỗ Kha Thiệu Vĩ: "Chào bác, cháu có chuyện muốn nói cùng bác ạ." Phải đem thành ý của cô nói cho rõ ràng.

Hồ Doanh ở sau lưng cô nhú mào, bà Hồ cũng quệt miệng cười.

"Muốn nói chuyện gì với tôi? Ngồi đi." Kha Thiệu Vĩ ôn hoà nhìn cách xử sự non nớt của cô gái nhỏ, dũng khí quả thật không nhỏ, còn dám yêu cầu đàm phán cùng ông.

"Cháu cảm thấy bác không tán thành hôn sự này ạ?" Diệp Nhiễm ngồi đối diện với Kha Thiệu Vĩ, lòng bàn tay cô ươn ướt, tồi tệ hơn là trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi, giống như phạm nhân đang ngồi giải thích với cảnh sát sau khi tội phạm.

"Đúng vậy." Kha Thiệu Vĩ bật trực trả lời: "Con trai tôi không cần vì lợi ích mà kết hôn."

Diệp Nhiễm ghen lời, đúng vậy, người có tiền đều như vậy, làm sao có thể vì mấy mảnh đất mà miễn cưỡng.

"Bác trai, có lẽ bác cảm thấy cháu thật hờn hĩnh nhưng cháu thật sự muốn gìn giữ thành quả lâu năm của ông nội! Cháu muốn các người giúp mà cháu lại không thể lấy gì trao đổi. Làm sao để cho các người tin tưởng cháu? Cháu chỉ có thể đưa ra điều kiện như vậy, cháu chỉ có thể báo đáp các người như vậy! Nếu các người tiếp nhận cháu, trợ giúp cháu, cháu rất cảm ơn, cháu hứa là sẽ đối xử tốt với con trai bác! Mặc kệ kết hôn là vì cái gì, cháu sẽ nghiêm túc! Trừ phi con trai bác không cần cháu, bằng không cả đời này cháu sẽ luôn luôn nghe lời anh ta!"

Kha Thiệu Vĩ nhìn vào đôi mắt tràn đầy nhiệt huyết đối diện, một lời ông cũng không nói.

Diệp Nhiễm mím môi, nỗ lực không để rơi nước mắt. Cô thành khẩn như vậy, trình trọng cam đoan nhưng vẻ mặt của Kha Thiệu Vĩ vẫn không tin cô, cô thật sự nhục chí. Đúng vậy, cô chân thành cũng vô dụng, dù sao nói miệng cũng không thể hiện bằng chứng!

"Hoành thánh của Chính Hoa..." Ngay lúc cô sắp tuyệt vọng, Kha Thiệu Vĩ thông thả nói: "Vẫn ngon chứ?"

"A?" Diệp Nhiễm nhất thời không phản ứng kịp: "Vâng! Vâng ạ! Rất ngon! Cháu làm cho bác ăn thử!"

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lúc Kha Dĩ Huân đi vào đại sảnh, mẹ con dì Ba đang ngồi trên ghế sofa thì thầm, thần sắc khinh khỉnh nhìn phía bên ngoài. Anh theo ánh mắt bọn họ nhìn qua, Diệp Nhiễm đang cùng ba mẹ anh nói chuyện.

Kha Dĩ Huân nhếch miệng cười, trời sinh nội trợ quả nhiên có lợi, anh cho rằng cô đã về rồi nhưng lúc này nhìn thấy cảnh tượng kia, sự việc tựa hồ có tiến triển.

Diệp Nhiễm kể nhiều chuyện cười khiến ông bà Kha thích thú. Kha Dĩ Huân đi tới, hai vợ chồng nhìn con trai, đại khái là biết con trai trở về có dụng ý gì nhưng trước mặt Diệp Nhiễm bọn họ không nói ra. Diệp Nhiễm nhìn thấy Kha Dĩ Huân thì vô cùng mừng rỡ, thừa dịp ông bà Kha không chú ý cô còn hướng về phía anh ta mỉm cười. Kha Dĩ Huân lạnh lùng không để ý tới.

"Đã trở thế này!" Bà Kha nhìn nhìn đồng hồ: "Tiểu Nhiễm, hay là cháu ở lại đây dùng cơm tối nhé."

"Vâng ạ!" Diệp Nhiễm vui vẻ đáp ứng. "Bác trai, bác gái, cháu đi trộn rau cho hai bác, người lớn tuổi trời nóng tốt nhất nên ăn cháo trắng với chút rau, dạ dày sẽ nhẹ hơn, giấc ngủ cũng ngon hơn ạ."

Người ít nói chuyện như Kha Thiệu Vĩ cũng gật đầu "Ừ" một tiếng.

"Ăn cháo trắng cũng tốt, Dĩ Huân cũng thích ăn." Bà Kha tán thành cười nói.

Diệp Nhiễm cười trộm, không ngờ anh ta cũng thích ăn cháo trắng? Có lẽ ăn nhiều món ngon rồi, ăn món giản dị một chút cũng không phải chuyện lạ.

"Cháu bỏ nhiều dấm quá, bác thấy hơi chua rồi đó." Bà Hồ vừa ăn rau Diệp Nhiễm vừa cất lời, thậm chí quệt miệng phê bình.

"Chị lại cảm thấy rất ngon." Bà Kha nhìn Diệp Nhiễm cười thiện cảm, rõ ràng đang bênh vực cô: "Tiểu Nhiễm, không nghĩ tới cháu gói hoành thánh ngon mà trộn rau cũng ngon như vậy."

Diệp Nhiễm gật đầu cảm ơn, vốn định kìm nén sung sướng nhưng sự việc tiến hành thuận lợi như vậy khiến cô mặt mày hớn hờ, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt nhưng tương đối thành công.

"Chẳng trách, các cửa tiệm hoành thánh đa phần đổ dấm chua vào để che giấu nguyên liệu không tươi, cô ấy là do quen tay." Kha Dĩ Huân nói lời mỉa mai. Không biết vì sao khi nhìn thấy cô mỉm cười vui vẻ anh đã khó chịu nói ngay, anh không thích cô cười.

Mẹ con bà Hồ lập tức cười ha ha, Dĩ Huân rõ ràng khinh thường cô, những uất ức từ nãy giờ đều khiến hai mẹ con bà Hồ phá lệ thống khoái. Mặt Diệp Nhiễm trở nên trắng bệch, trừng mắt nhìn Kha Dĩ Huân: "Anh nói bậy! Chính Hoa luôn dùng nguyên liệu tươi mới để chế biến ! Anh cho là tôi giống anh sao? Gian thương!" Hai mẹ con bà Hồ ngừng cười nhưng ý cười trong mắt bọn họ càng hiện rõ.

Diệp Nhiễm ghen lời, hồng rồi! Tại sao cô lại ở trước mặt ba mẹ anh ta nói điều này! Cô chột dạ lén nhìn ông bà Kha, may quá, bọn họ đều cúi đầu yên lặng ăn cơm, không phản ứng. Diệp Nhiễm vụng trộm thở hắt ra, ngàn vạn lần đừng sắp thành công lại thất bại!

Sau khi ăn cơm xong, Diệp Nhiễm đứng dậy cáo từ.

Kha Thiệu Vĩ gật đầu đáp lại, còn nói: "Để Dĩ Huân đưa cháu về."

Trong lòng Diệp Nhiễm vui vẻ, thái độ của ông Kha đối với cô tốt hơn rất nhiều, hôm nay cô thành công rồi.

Bà Kha lưu luyến nói: "Về sau có rảnh lại đến."

"Vâng, vâng ạ!" Diệp Nhiễm liên tục gật đầu.

Khay đựng thức ăn trống rỗng nhưng kích thước của khay rất to, dáng người thấp bé của cô mang theo khay đựng thức ăn trèo vào chiếc xe của Kha Dĩ Huân có chút vướng bận. Sau khi Diệp Nhiễm an ổn ngồi ở trong xe, cô sung sướng cười ra tiếng, đãi ngộ quả nhiên bất đồng, còn đặc biệt được đưa về.

Kha Dĩ Huân lên xe, thoáng nhìn nụ cười đắc ý còn chưa kịp tắt trên môi Diệp Nhiễm, phát động xe, anh cười lạnh: "Em quả nhiên có tài, ba mẹ tôi bình thường không dễ đối phó."

Diệp Nhiễm lắc đầu qua lại cười cười: "Tôi được ông nội một tay nuôi lớn, vì vậy khá hiểu tính người già."

"Trời sinh nội trợ." Kha Dĩ Huân cười nhạt một tiếng.

Diệp Nhiễm trừng mắt nhìn anh ta, về sau cô nhất định phải ở cùng chuyển tuyến với ba mẹ chồng, Nhà họ Kha dù sao cũng chỉ có Kha Dĩ Huân, nếu không thì sẽ bị anh ta bắt nạt suốt đời! Cô phải biểu hiện thật tốt, khiến cho bọn họ tin tưởng tuyệt đối, cô cam đoan có thể quản lý tốt con trai cưng của bọn họ.

Cô cười hì hì suy tính những điều nhỏ nhặt trong đầu, hình ảnh này khiến Kha Dĩ Huân đột nhiên phiến chán, cô như vậy... Khiến anh có cảm giác người ngồi bên cạnh chính là Thần Thần.

Đột ngột dừng xe, anh mãnh liệt mở cửa: "Xuống đi! Tự em về nhà, tôi còn bận phải đến nơi khác."

Gần như là cô bị anh hối thúc xuống xe, cô còn chưa đứng vững anh đã đóng sầm cửa nghênh ngang lái đi. Khốn kiếp! Không nghe lời ba mẹ, sớm hay muộn cũng phải chịu dừng! Cô thở phì phò trừng mắt nhìn thân ảnh ngày càng nhỏ của chiếc xe, còn rất xa cửa chính của khu biệt thự, trong lòng Diệp Nhiễm mắng chửi Kha Dĩ Huân đúng 100 lần, có ném thì cũng nên ném ở trạm xe buýt chứ?

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 8

"Vâng, vâng ạ." Diệp Nhiễm vừa nghe điện thoại vừa đứng đần gật đầu: "Con biết rồi ạ, cảm ơn bác, bác gái." Cúp điện thoại cô hít sâu một hơi, đột nhiên cười ha hả, một mạch chạy vào phòng: "Ba, mẹ, con thành công rồi! Ngày tới, nhà họ Kha sẽ chính thức hẹn gặp ba mẹ, bàn tính chuyện đính hôn!"

Gần một tháng qua, sự nỗ lực của cô cuối cùng cũng thành công! Tuy rằng mục đích thực dụng nhưng cô sẽ trả ơn họ bằng chân tình và thành ý!

Diệp Thế Ấm và vợ ngay từ đầu cũng bị sự phấn khích của cô lây nhiễm, cũng cao hứng cười, sau đó bọn họ lập tức lo lắng.

Diệp Thế Ấm đưa tay, thở dài một hơi: "Tiểu Nhiễm, chúng ta làm vậy có được không? Dù cho con được gả vào nhà bọn họ, bọn họ cũng chưa chắc sẽ trợ giúp con, cũng chưa chắc sẽ đầu tư nâng cấp cửa tiệm hoành thánh! Con làm như vậy có phải quá ngây thơ quá không!"

Diệp Nhiễm không muốn nghe, cô đáp trả bằng giọng điệu tự tin: "Ba, con có thể gả vào nhà họ Kha, ít nhất cửa tiệm của mình còn có hi vọng, nếu con không làm như vậy, một chút hi vọng cũng tiêu tan!"

Diệp Thế Ấm mặt mày lắc đầu: "Số tiền chúng ta bán cho họ cũng đủ để mở một cửa tiệm mới hoành tráng hơn rồi!"

Diệp Nhiễm trừng mắt với ông, trong lòng ông chỉ biết đến tiền! "Ba, không bỏ con tép làm sao bắt được con tôm! Nếu chúng ta thành công, cửa hiệu lâu đời của ông nội chẳng những có thể giữ lại, còn có thể phát dương quang đại!" Cô biết chuyện này đối với ba cô căn bản không quan trọng,

đành phải tung ra một lý do chần chừ: "Đến lúc đó, chỉ cần chúng ta bỏ ra 1/3 giá cũng có thể mua lại các cửa tiệm, kiếm lời còn hơn ban đầu!"

Nhìn đôi mắt tỏa sáng của Diệp Thế Âm, Diệp Nhiễm âm thầm than thở, trách không được đến thời của ba thì tâm huyết của ông nội bị đổ bể.

"Tiểu Nhiễm, lại đây." Bà Diệp ưu sầu kéo con gái đến một góc sân, ngồi xuống ghế. "Tiểu Nhiễm, mẹ biết là con luôn rất nỗ lực nhưng hôn nhân không phải giao dịch, con gả cho con trai nhà bọn họ, thật sự sẽ hạnh phúc sao?"

Diệp Nhiễm nghĩ nghĩ một chút, vẻ ngoài của Kha Dĩ Huân, hạnh phúc... Hầy, gương mặt của anh ta khiến cho gò má cô ửng hồng, cô nhìn mẹ ưu sầu, không đành lòng nói: "Mẹ, mẹ nhất định là chưa nhìn thấy Kha Dĩ Huân, anh ấy rất đẹp trai, tính tình... tính tình cũng rất tốt." Cô chột dạ cà lăm: "Con rất muốn lấy anh ấy."

Bà Diệp cúi đầu xuống đất, bản thân con gái bà tự biết nhìn người, từ nhỏ đến lớn tính cách luôn bình tĩnh, hiện tại nó đã quyết tâm, khuyên thế nào nó cũng không nghe. Bà giương mắt nhìn gương mặt phẫn chấn của con gái, nó còn quá nhỏ, quá đơn thuần, hôn nhân là cái gì... Nó cũng không hiểu!

Hai nhà gặp mặt ở một khách sạn xa hoa, ông bà Diệp nhìn thấy ông bà Kha thì biết là người lịch sự, đặc biệt là Bà Kha cũng rất ân cần, tính cách trầm tĩnh, để lại ấn tượng tốt với bọn họ.

Kha Thiệu Vĩ cũng rất dễ chịu, gặp mặt ông mới biết vì sao Diệp Thế Âm không giữ gìn được sản nghiệp của tổ tiên, nguyên nhân là ăn nhậu, cờ bạc, lại còn không biết kinh doanh, vì chuyện này mà ông Kha đối với Diệp Nhiễm hài lòng hơn.

Diệp Nhiễm vui mừng vì hai mẹ con bà Hồ không xuất hiện, giờ phút này cô thật sự không muốn nhìn thấy mặt bọn họ, cũng không muốn nghe lời

cay độc, cô vốn đang lo ba mẹ không có cái nhìn thiện cảm đối với nhà chồng.

Cô bất an liếc mắt ra ngoài cửa, Kha Dĩ Huân sao còn chưa tới? Cầu trời phù hộ tâm tình của anh ta hôm nay tốt, đem những lời nói độc địa giữ chặt trong lòng, đừng lúc nào cũng toát ra lời nói khiếm nhã!

Phục vụ bàn đột nhiên tươi cười chìa tay, làm một động tác chào đón.

Trong lòng Diệp Nhiễm vừa vui mừng vừa khẩn trương, anh ta tới rồi!

Đi vào là một người đàn ông đẹp trai, cô không biết!

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn anh ta, anh ta lại cười nhạt, không yên lòng nhìn về phía mọi người khẽ gật đầu.

Kha Thiệu Vĩ thấy vợ chồng nhà họ Diệp vừa ngạc nhiên vừa hài lòng, giấu không được tự hào nói: "Đây là con trai út của tôi, Dĩ Hiệt, du học ở Pháp mới về."

Bà Diệp gật đầu cười, không nghĩ tới Tiểu Nhiễm kết hôn với đối tượng này, xem ra rất ôn hòa, bao nhiêu lo lắng của bà tự nhiên biến mất.

Diệp Thế Ấm đặc biệt hài lòng, ông không nghĩ rằng nhà họ Kha lại muốn con gái ông lấy người trước mặt, ngoài vẻ đẹp trai thì khí chất so với Kha Dĩ Huân cũng ngang ngửa. Kha Dĩ Huân... Ông luôn sợ Kha Dĩ Huân, có thằng con rể như vậy rất dễ ngọt ngào, vẫn là người trước mặt tốt hơn.

Bầu không khí nhiệt tình hơn bởi vì sự xuất hiện của Kha Dĩ Hiệt, ông bà Diệp được dịp khen ngợi con rể tương lai, ông bà Kha nghe xong thì cũng nở mày nở mặt. Trong phòng tràn ngập tiếng cười, hai nhà thông gia ai nấy cũng đều hài lòng.

Diệp Nhiễm sốc đến độ nói không nên lời, nhà họ Kha thậm chí có đến hai người con! Cô, cô thật sự nằm mơ cũng không ngờ. Thất bại rồi, cô luôn luôn muốn gả vào nhà họ Kha nhưng cô lại không xác minh rõ ràng! Trách không được cái tên kia vô cùng thông minh, ở phương diện kết hôn luôn đề cập mơ hồ, nguyên nhân là đã sớm bàn tính!

Cô phát hiện người đàn ông trước mặt cũng đang hứng thú nhìn cô, cô thẳng thừng lờm anh ta, người dư thừa!

Mặc dù bị Diệp Nhiễm liếc xéo liếc dọc, người đàn ông trước mặt vẫn cười xấu xa, giống như là đang nhìn thấu cam chịu phần hận trong lòng cô, điệu bộ anh ta hả hê khi thấy người khác gặp họa.

Diệp Nhiễm nhú mày, không ngờ rằng người con trai út của nhà họ Kha cũng rất đẹp trai, gương mặt hiền hòa, ở trên người anh ta không toát ra loại khí chất quen thuộc, khí chất này rất giống với Kha Thiệu Vĩ, điềm đạm. Anh ta không phải là Kha Dĩ Huân, anh ta... Không thể giúp cô gánh vác hoàng thánh Chính Hoa.

Từ giây phút đầu tiên nhìn thấy anh ta... Cô chỉ biết... chỉ biết im lặng.

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Bà Kha cầm tay Diệp Nhiễm ra khỏi thang máy khách sạn, cười tủm tỉm nói với con trai: "Trời vẫn còn sớm, mẹ và ba con về nhà trước, con ở lại đây đi dạo với Tiểu Nhiễm, hoặc đi xem phim cũng được."

Theo bản năng Diệp Nhiễm muốn từ chối, không được, đối tượng này không phải là người cô muốn kết hôn, cô muốn cùng anh ta giải thích!

Đáp lại là vẻ mặt cực kỳ sáng khoái của Kha Dĩ Hiệt, thái độ của anh ta khiến cho vợ chồng nhà họ Diệp cũng rất hài lòng.

Diệp Nhiễm và Kha Dĩ Hiệt liếc nhìn nhau, trường bối đều đi cả rồi, lời nói trong họng nghẹn cả tối. Tuy rằng lần đầu gặp mặt, hai người xem như ăn ý, bọn họ đi về phía hẻm lánh ở bãi đỗ xe.

"Anh là Kha Dĩ Hiệt đúng không?" Diệp Nhiễm lờm anh ta một cái, tận lực khách sáo nói: "Người tôi muốn lấy là Kha Dĩ Huân!"

Dĩ Hiệt mỉm cười: "Em thẳng thắn thật." Anh ta nhìn cô, trong lòng gợn lên cảm thụ khác thường, cô cứ như vậy mà muốn gả cho anh trai của anh, không tốt chút nào.

"Anh nghĩ thế nào?" Diệp Nhiễm nhú mày, không hiểu nụ cười hì hì trên mặt anh ta, vì sao ánh mắt anh ta nhìn cô kỳ quái như vậy! Giống như thương hại, chẳng lẽ vì cô muốn gả cho Kha Dĩ Huân?

"Suy nghĩ của em và tôi rất giống nhau. Em muốn gả cho ai là chuyện của em, hiện tại tôi cũng chưa muốn cưới vợ." Anh ta nhếch miệng, giọng nói cực kỳ khẳng định.

"Vây tốt rồi, tốt rồi." Diệp Nhiễm thả lỏng tảng đá trong lòng, nhất thời mặt mày hớn hở: "Anh muốn đi đâu thì đi tùy ý, đừng gây rắc rối cho tôi là được."

"Tôi khiến em phiền toái?" Dĩ Hiệt cười thành tiếng, cô bé này cũng thật vui tính. "Hình như người đột nhiên đề xuất phải gả vào nhà họ Kha là em, bây giờ lại khiến tôi trở tay không kịp! Phóng chừng chỉ cần tôi rời khỏi đây, ba mẹ tôi lại tưởng người bỏ rơi em là tôi."

"Rời khỏi đây?" Diệp Nhiễm cười tít mắt. "Bay về nước Pháp? Vây anh mau đi đi, không tiễn! Ngàn vạn lần anh đừng trì hoãn, không thì đêm dài lắm mộng!"

Kha Dĩ Hiệt nhìn Diệp Nhiễm cười không ngừng, thật không nghĩ tới cô là người như vậy, rất thú vị. "À, vì sao em nhất định phải lấy Kha Dĩ Huân? Thích anh ta?" Kha Dĩ Hiệt ngừng cười, nhìn kỹ cô.

"Thích?" Diệp Nhiễm nhất thời ho sặc sụa: "Tôi thích hoành thánh Chính Hoa!" Cô nhìn người đối diện, không biết vì sao cùng anh ta nói chuyện rất thoải mái, tự do tự tại: "Luận nhân phẩm, anh so với anh ta tốt hơn nhiều! Ít nhất là khi ở cạnh nhau. Nhưng anh không thể giúp tôi cai quản cửa hiệu của ông nội." Cô cảm khái nói.

"Nếu ai có thể giúp em cai quản sản nghiệp của tổ tiên, em gả cho ai cũng được?" Kha Dĩ Hiệt cay độc nói.

Diệp Nhiễm ngạc nhiên nhìn anh ta, câu hỏi này nghe thật kỳ lạ, có vẻ chế nhạo cô vừa hợm hĩnh vừa đê tiện. Nhưng mà... đây cũng là sự thật, ít nhất cô không thể phản bác. Do dự một chút, cô vẫn quyết định gật đầu.

"Diệp Nhiễm, tôi hi vọng em có thể thành công. Tương lai làm chị dâu tôi, tôi có vài lời khuyên, có lẽ sẽ hữu dụng với em. Anh trai tôi một ngày bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng, tuy rằng anh ấy là gian thương, kết hôn với em... Tôi nghĩ khía cạnh này cũng phụ thuộc rất nhiều vào bố mẹ tôi,

nhất là mẹ tôi, em trùng hợp với loại con dâu mà bà thích, bà thích con dâu tính tình dễ thương hoạt bát, thích làm nội trợ có thể giúp bà làm việc nhà." Anh ta khẽ mỉm cười, giống như vừa nghiêm túc vừa chế nhạo.

"Ý anh là người giúp việc?" Diệp Nhiễm tức giận kêu lên.

"Mẫu chốt là như vậy" Anh ta làm một cử chỉ hòa giải để cô lắng nghe: "Nếu anh ấy không thích em, em cũng đừng bao giờ thích anh ấy!" Nhìn gương mặt đơn thuần nhỏ nhắn, trong lòng anh ta đột nhiên khó chịu, nghĩ đến chuyện mà cô bé đối diện cái gì cũng không biết, rất nhiều việc... không biết. Dù có nỗ lực cũng không thể giải quyết được. Vận mệnh không biết là đang trêu chọc cô ấy hay là anh trai mình.

Diệp Nhiễm cười nhạt, cách dạy bảo của anh ta quả nhiên rất giống với ba mình, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, đa sầu đa cảm, luôn không thực tế! Tình yêu ư, cô bây giờ chỉ nghĩ đến sinh tử tồn vong của hoàng thánh Chính Hoa. "Anh tính khuyên tôi cái gì? Không hề hữu dụng!" Cô quệt miệng chỉ trích: "Miễn là Kha Dĩ Huân có thể giúp tôi bảo vệ hoàng thánh Chính Hoa, tôi liền thích anh ta!"

Kha Dĩ Hiệt nhìn cô... Chắc chắn là cô bé này chưa từng yêu ai, cho nên mới có thể thốt ra lời nói dễ dàng như thế, anh ta cười khổ, rõ ràng là cô không hiểu ý anh, cả đời không hiểu cũng tốt. "Được rồi, tôi đây sẽ nói cho em biết một bí mật, thí dụ như sở thích của mẹ tôi, thói quen của Kha Dĩ Huân." Anh ta thở dài, thay thế khuôn mặt tươi cười.

Diệp Nhiễm mặt mày hớn hở: "Được! Tương lai tôi có thể trở thành chị dâu của anh, cũng sẽ đối xử tốt với anh!"

Kha Dĩ Hiệt bật cười: "Cám ơn trước, chị dâu tương lai!"

Kha Dĩ Hiệt quyết định bay trở về nước Pháp khiến tất cả mọi người đều thất vọng, Diệp Thế Ấm và vợ không hiểu, ngày đó không phải là tốt lắm

sao, lúc Tiểu Nhiễm trở về vẻ mặt tươi cười như hoa, bọn họ còn tưởng rằng chuyện kết hôn như đinh đóng cột!

Kha Thiệu Vĩ tức giận gọi điện la mắng con trai. Bà Kha thì dùng những lời ngọt ngào an ủi Diệp Nhiễm.

Diệp Nhiễm hiển nhiên không đau lòng, đối với cô Kha Dĩ Hiệt có công rất lớn, anh ta đã nói với cô rất nhiều bí mật, cô bây giờ bất khả chiến bại rồi, sự việc này cứ khiến bà Kha cách hai ba ngày gọi điện cho cô.

Cô biết nhà họ Kha cũng gây áp lực rất lớn với Kha Dĩ Huân, có đôi khi bọn họ lại kêu anh ta trở về. Ánh mắt Kha Dĩ Huân nhìn cô ngày càng thống hận, mỗi lần ba mẹ anh ta yêu cầu anh ta đưa cô về nhà, anh ta bằng mặt không bằng lòng ném cô giữa đường, chuyện này khiến cô có cảm giác thành công, có lần cô yêu cầu anh ta, rốt cục anh ta cũng chở cô tới trạm xe buýt.

Diệp Nhiễm cố ý mặc một chiếc đầm màu hồng phấn, là mẹ mua cho cô mặc vào những dịp quan trọng. Hôm nay chính là một ngày như vậy, rốt cục cô cũng cùng Kha Dĩ Huân đàm phán đến chuyện kết hôn! Nếu thuận lợi, có lẽ hôm nay bọn họ sẽ làm thủ tục, mấy tháng nay cô nỗ lực không ngừng để đạt được những thành quả, cô nhìn vào gương cười ha ha, nỗ lực tất có hồi báo, thật sự là chân lý!

Trước khi ra cửa cô dặn dò ba mình mấy lần, nhất định phải ở nhà nghe điện thoại, ngàn vạn lần không thể để ra sự cố!

Lần đầu tiên cô đến văn phòng chính của Kha Dĩ Huân, rất lớn, thật là phong phú tiền bạc. Kha Dĩ Huân nghiêm mặt ngồi trên ghế xoay, lạnh lùng nhìn Diệp Nhiễm, vừa đặt mông xuống cô đã nghe anh ta trầm giọng hỏi: "Vì sao em cứ muốn gả cho tôi?"

Diệp Nhiễm lườm mắt, cười khúc khích: "Nếu tôi không gả cho anh, anh có thể cho ba tôi một khoản tiền nhất định, sau đó sẽ đem các cửa tiệm

hoành thánh trả lại cho tôi không?"

"Không thể!"

"Vậy thì không được." Diệp Nhiễm ra vẻ trưởng thành liếc anh ta một cái.

"Dù em có làm vợ tôi, tôi cũng sẽ đem các cửa tiệm hoành thánh của em tháo dỡ như thường!" Anh ta trịnh trọng tuyên bố.

"Tôi đã từng nói chuyện với ba mẹ anh, bọn họ cũng không ngại kể." Diệp Nhiễm dương dương đắc ý: "Dù anh có làm gì chẳng nữa, quyết định cuối cùng vẫn là của ba anh. Ngay cả chuyện bác ấy dự định phân chia bao nhiêu tài sản cho anh, anh cũng không thể biết?"

Kha Dĩ Huân hừ lạnh: "Em tính toán thật chu đáo, thậm chí còn tính đến chuyện di sản." Anh thật sự khinh thường cô, Dĩ Hiệt quay về Pháp là anh biết tình hình không ổn, nhìn cô ở nhà anh tiến dần từng bước kế hoạch, trong lòng anh đã có tính toán rồi.

Nếu không thể cưới một người anh yêu, vậy thì cứ cưới một người ba mẹ anh thích, ít nhất bọn họ sẽ không còn quan tâm đến chuyện của anh. Nhìn thấy ba mẹ mình thích cô như vậy... không thể không thừa nhận, cô rất biết dỗ ngọt bọn họ, cưới cô, ngoài việc lời được 5 cửa tiệm hoành thánh, cũng xem như là anh trả hiếu cho ba mẹ. Dù sao thì cô cũng bán mạng lấy lòng ba mẹ anh, trời sinh nội trợ cũng hiếm.

"Kha Dĩ Huân, nếu tôi gả cho anh, chúng ta sẽ là người một nhà, bất luận là như thế nào, tôi cũng sẽ đối xử tốt với anh." Cô gật đầu cam đoan, dù là báo đáp, cô cũng sẽ đối xử tốt với anh!

"Thôi đi." Anh không kiên nhẫn cười nhạo: "Em nói lời này vô số lần rồi. Em cứ nói điều kiện, một tay giao hàng một tay kết hôn, không có hôn lễ,

không có tuần trăng mật, sau khi kết hôn không được quấy nhiễu sinh hoạt hoặc thói quen của đối phương."

"Anh không tình nguyện cưới tôi sao?" Cô hơi khó chịu, nói như vậy cô sẽ không được mặc áo cưới?

"Ai có thể vui mừng khi cưới con gái của cửa tiệm hoành thánh?" Anh liếc cô một cái, tức giận nói.

"Ừ..." Cô xoay mắt: "Có thể ghi thêm điều kiện vào trong hiệp nghị, anh muốn đầu tư cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa?" Như vậy cô mới yên tâm.

"Không thể!" Hai hàng lông mày của Kha Dĩ Huân nhíu chặt: "Ngay từ đầu, điều kiện chính là các người bán 5 cửa tiệm đó cho tôi với giá rẻ, em bước vào làm dâu nhà họ Kha. Thế quái nào tôi phải đầu tư cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa?"

"Anh!" Cô nhảy cẫng lên, vươn ngón trỏ oán hận chỉ vào mặt anh ta, gian trá! Rõ ràng là anh ta khen hoành thánh của cửa tiệm rất ngon, rõ ràng là anh ta nói đáng giá đầu tư. Nhưng... Hiện tại nhớ lại, anh ta xác thực không có thái độ tích cực. Âm hiểm tiểu nhân!

"Thế nào? Không đồng ý thì thôi vậy. Tôi rất vui vì em sẽ chủ động đổi ý." Kha Dĩ Huân dựa lưng vào ghế, hứng thú chiêm chọc.

Diệp Nhiễm tức giận đến phát run, không có cách nào... Thân thể cô mềm nhũn dựa vào ghế, ẩm ứ đọng mồ hôi nửa ngày trời, Kha Dĩ Huân cũng không để ý cô. "Hình đám cưới dù sao cũng phải chụp chứ?" Cô cũng muốn được mặc thử áo cưới một lần! Có cô gái nào không trông mong chứ!

Kha Dĩ Huân tự tin khoanh tay: "Không chụp, em có ý kiến?"

"Anh! Đừng khinh người quá đáng!" Cô giận sôi sục.

Anh ngồi thẳng người bắt đầu xem văn kiện, quyết đoán cho thấy đàm luận kết thúc.

Diệp Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi, nhẫn, nhẫn, nhẫn nhục! Nhỏ mà không nhịn, sẽ toi mất mục đích lớn! Nếu quả thật có một ngày ông Kha khẳng định đem cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa chia tài sản cho cô, chuyện thứ nhất cô muốn làm là đá một cước lên mặt Kha Dĩ Huân!

Luật sư bận rộn đưa giấy tờ cho Kha Dĩ Huân, Diệp Nhiễm, Diệp Thế Ấm. Khi Diệp Thế Ấm ký tên xong thì ông đột nhiên đau buồn, nhận thức được tâm huyết của ba mình đều bị ông phát bại hết. Nhưng nhìn thấy những con số trên tấm chi phiếu kia, ông lại trở nên phấn khích, nửa đời sau ông biến thành triệu phú rồi.

Diệp Nhiễm viết xong tên của mình, nhìn vào hàng chữ bên cạnh: "Kha Dĩ Huân", trong lòng cô đột nhiên gàn dở, ba chữ kia đại biểu cho việc anh ta đã là chồng mình sao? Chỉ vón vện ba chữ, anh ta tự nhiên trở thành người nhà của cô?

Kha Dĩ Huân ký vào giấy chứng nhận kết hôn, ngẩng đầu phát hiện Diệp Nhiễm đang ngẩn người: "Làm gì đó, mau đổi!" Anh lờm cô một cái rồi thúc giục.

"Vâng, vâng." Cô trao đổi giấy chứng nhận kết hôn, lại một lần nữa viết tên mình cạnh tên của anh ta.

VẪN CÓ NHẠM BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Diệp Nhiễm xách valy từ cửa nhỏ đi ra, Kha Dĩ Huân phái hai trợ thủ tới giúp cô, bọn họ nhìn cô khách sáo hỏi: "Còn gì nữa không ạ?" Diệp Nhiễm lắc đầu.

Ông bà Diệp đứng trước cửa nhà nhìn con gái, bọn họ cau mày, một mặt nghi hoặc. Đứa con trai của nhà họ Kha thật láo toét, không hôn lễ, không tuần trăng mật, đến cả việc tới đón con gái bọn họ cũng không? Sự tình đến nước này, đăng ký kết hôn đã đành, Tiểu Nhiễm lại tràn đầy tự tin, đêm qua còn chủ động an ủi bọn họ, nói cái gì vạn sự khởi đầu nan, về sau sẽ may mắn, còn có thể chấn hưng hoàng thành Chính Hoa.

"Ba, mẹ, con đi đây!" Diệp Nhiễm mặt mày hớn hờ, vẫy tay chào tạm biệt, bà Diệp thở dài, không nghĩ con gái mình vẫn còn tự tin như thế, thật là...

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẹ, Diệp Nhiễm chỉ biết thờ dài, nói như thế nào bọn họ cũng không tin. Nếu Kha Dĩ Huân nhiệt tình tới đây đón cô, cô cũng không bị ba mẹ nhìn mình với ánh mắt soi mói. Không quan trọng, trái tim đều làm bằng thịt, chỉ cần cô đối xử tốt với anh, không để anh tức giận, thế nào anh cũng sẽ tốt với cô.

Diệp Nhiễm mở to mắt nhìn tòa biệt thự tinh xảo trước mặt, đây là nhà mới của cô sao? Cô biết Kha Dĩ Huân thích phung phí tiền bạc, không thể không thừa nhận, anh ta rất có mắt thẩm mỹ, phung phí tiền rất đáng. Mật mã cửa là anh ta gửi qua tin nhắn cho cô, cô còn ân cần gửi tặng một vé mặt đáng yêu trong tin nhắn, kết quả anh ta cũng không để ý, phỏng chừng đã sớm quên mất tin nhắn của cô rồi.

Mở cửa, trợ thủ xách hành lý vào nhà rồi rời đi. Diệp Nhiễm nín thở cẩn thận nhìn căn nhà, rất đẹp! Cô chắc chắn trong phòng không có người mới ngồi trên sofa ngạc nhiên la to. Cô rất thích nơi này, căn phòng cũ ở nhà ông nội thuộc loại cổ xưa, trang trí quá cũ, dường như có thể ngửi thấy mùi ẩm mốc. Nơi này thì khác, tràn ngập cảm giác thời thượng, rất hợp với nơi ở của người trẻ tuổi.

Diệp Nhiễm hưng phấn chạy lên lầu, lần lượt đẩy cửa phòng ra tham quan, trong lòng cô sáng khoái đồng thời ngọt ngào, ngôi nhà vừa mới trang hoàng lại, đẩy cửa ra còn nghe rõ mùi nước sơn, anh ta vì nghênh đón cô mà chuẩn bị rất nhiều.

Diệp Nhiễm đi vào phòng Kha Dĩ Huân, anh ta không có ở đây, cô vừa vui mừng lại vừa cảm thấy tội lỗi, giống như đang vụng trộm lén vào nhà người ta. Cô cong khéo môi, thật tốt, mình bây giờ sẽ là nữ chủ nhân của căn nhà này, pháp luật đã thừa nhận, đương nhiên căn phòng này cũng là của mình.

Kha Dĩ Huân rất biết hưởng thụ, phòng ngủ lớn như vậy! Phòng tắm, ban công, thư phòng đều được thay đổi. Diệp Nhiễm kéo tủ âm tường ra, a? Quần áo của anh ta nhiều quá, ngăn tủ đầy ắp quần áo ... Thậm chí cũng không chứa một ngăn cho cô!

Diệp Nhiễm cẩn thận nhìn, không có tủ âm tường, cả căn phòng đều không có gì chứa trống cho cô, hoàn toàn là lãnh địa của anh ta.

Keo kiệt, xem ra anh ta cải biến căn phòng không phải vì hoan nghênh cô, từ cao hứng trở thành hụt hẫng. Cô rầu rĩ dấu môi đi đến hành lang. Một căn phòng trống, không gian bên trong hoàn toàn mới, phòng tắm, ngăn tủ trống rỗng, là phòng khách sao?

Cô lại đi xuống lầu, cẩn thận nhìn phòng bếp, gia vị đầy đủ, nồi bát muôi bồn cũng đều rất nhiều, không giống với người đàn ông độc thân thân. Một

cái khuôn đúc trong ngăn kéo, hẳn là để làm bánh ngọt, nướng bánh bích quy, Diệp Nhiễm hưng phấn, cô biết Kha Dĩ Hiệt học nấu ăn, đại khái là trước khi anh ta xuất ngoại đã ở đây.

Diệp Nhiễm cầm một lọ dấm chua trên bàn, lau sạch, nhìn qua đã quá thời hạn. Cô lại kỹ lưỡng kiểm tra, đồ quá thời hạn rất nhiều. Cô tìm một cái túi đựng rác, trực tiếp vứt chúng vào. Có lẽ đây là thói quen từ nhỏ, cô phá lệ thích phòng bếp, trình độ coi trọng tương đương phòng ngủ.

Trong tủ lạnh trừ bỏ bia rượu cái gì cũng đều không có, chính tề như ở khách sạn. Cô mở tủ bên cạnh, rất... rất nhiều đồ ăn vặt! Cô tiếp tục lấy một túi đựng rác, đem hết các thứ bỏ vào, có những thứ mặc dù chưa hết hạn nhưng nhìn qua rất cũ kỹ, cô do dự một chút rồi cuối cùng vẫn quyết định bỏ hết chúng vào túi.

Diệp Nhiễm nhìn xung quanh, cửa sau có một thùng rác thật to, cô xách túi đi ra ngoài. Hàng xóm kế bên đang cắt cỏ, thấy Diệp Nhiễm đi ra còn nhiệt tình chào hỏi: "Em về rồi à?"

Diệp Nhiễm sửng sốt, nhận nhầm người sao? Ném túi đồ xuống đất, sau đó đi qua chào hỏi: "Xin chào, tôi là Diệp Nhiễm." Cô cười tủm tỉm giới thiệu.

Người phụ nữ cũng cười trả lời: "Chị là chị Trần, em quên rồi sao?"

Sau khi nhìn kỹ lại, chị Trần có chút xấu hổ, tuy rằng hai người này có khí chất rất giống nhau nhưng nhìn kỹ thì quả thật không giống.

Chị Trần nhanh chóng ngồi xổm xuống tiếp tục nhổ cỏ, ngàn vạn lần đừng vì chị lỡ lời mà khiến vợ chồng son người ta hiểu lầm. Diệp Nhiễm cũng tiến tới giúp chị Trần, hiển nhiên cô không để ý, chị Trần âm thầm nhẹ nhõm thở ra.

"Chị thích trồng hoa sao?" Diệp Nhiễm không muốn nói nhảm, nhân duyên của cô từ trước đến nay đều tốt, đến nơi nào cũng muốn kết bạn.

"Ừ, ừ." Chị Trần tận lực ít nói.

"Hôm nay em mới chuyển đến, chị Trần, gần đây có siêu thị nào không ạ? Kha Dĩ Huân, trong nhà anh ấy toàn đồ hết hạn, chắc chưa bao giờ ở nhà nấu cơm." Cô vừa nhố cỏ vừa oán giận.

Chị Trần mỉm cười: "Cậu ấy liên tục bận rộn, trong nhà lại kinh doanh cửa hàng, chuyện này cũng bình thường thôi. Em là bạn gái của cậu ấy?"

Diệp Nhiễm đột nhiên xấu hổ, đây là lần đầu tiên cô dùng thân phận kia giới thiệu: "Em... em là vợ của anh ấy."

"À." Chị Trần hơi bất ngờ, bây giờ nam nữ sống chung đều nói mình là vợ hoặc chồng của đối phương, nhưng mà... có phải cô ấy còn quá nhỏ tuổi không? "Em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Dạ, 20 ạ, vừa đủ tuổi kết hôn." Cô có chút tự hào nói.

Chị Trần buồn cười lại liếc nhìn Diệp Nhiễm, chẳng lẽ Kha Dĩ Huân và cô ấy thực sự kết hôn? Tính cách thật trẻ con, chị nhịn không được cũng nở nụ cười, hàng xóm mới thật đáng yêu, vừa gặp mặt đã thấy thích.

"Chiều nay chị cũng đi mua đồ, cùng đi chứ? Ở đây cách siêu thị hơi xa."

"Vâng! Vâng ạ!" Diệp Nhiễm liên tục gật đầu, ánh mắt khẽ cong lên.

Mua không ít đồ đạc, còn phiền chị Trần theo xách đồ giúp cô.

Diệp Nhiễm nói lời cảm ơn, sau đó tiễn chị Trần ra về. Cô chạy một mạch đến tủ lạnh để lấy nước, cả buổi trưa ở trong siêu thị không có một giọt nước nào ở trong cổ họng.

Vừa uống vài ngụm, Kha Dĩ Huân liền mở cửa bước vào, Diệp Nhiễm cười tủm tỉm chạy đến đón, lại nhìn thấy anh ta mặt lạnh nhìn mấy thứ đồ cô mới mua về.

Anh ta mất hứng sao? Cô cong khóe môi, cần phải giải thích một chút: "Đồ ở phòng bếp đều đã quá hạn, tôi mới đi tới siêu thị mua về một ít."

Kha Dĩ Huân bước nhanh tới, xách một túi đồ lên: "Đây là cái gì?" Anh thấp giọng quát, âm điệu lạnh lùng khiến Diệp Nhiễm run lên.

"Đồ... Đồ ăn vặt!"

Kha Dĩ Huân hung hăng vứt xuống, túi này túi nọ liền ngã trên mặt đất, màu sắc rực rỡ bay tán loạn. "Về sau..." Anh gằn từng chữ từng chữ nói: "Trong nhà của tôi không được có mấy thứ này!"

Diệp Nhiễm bị quát đến sợ hãi, sợ tới mức hốc mắt ngân ngấn nước. Anh ta, anh ta làm gì mà tức giận như vậy? Bởi vì cô không hỏi ý kiến anh ta? Không cho phép... Rõ ràng là có nguyên nhân! Khuôn mặt anh ta lạnh tanh, cô căn bản không có can đảm cãi lại, lúc anh ta nổi giận, trông thật đáng sợ.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Diệp Nhiễm ủy khuất nhìn xuống mũi giày, trong phòng thật yên tĩnh, đầu cô lại ong ong, chỉ có thể nghe tiếng tim mình đang đập.

Kha Dĩ Huân nhíu mày, có chút phiền chán nhìn những thứ tán loạn trên đất, anh cũng không biết vì sao lại nổi giận với cô... Đây không phải là lỗi của cô. Ho nhẹ một tiếng, anh nói: "Đó là hành lý của em?"

"A?" Đề tài chuyển đổi, Diệp Nhiễm nhất thời không phản ứng kịp, nhanh chóng nâng cổ còn mang theo nước mắt nghi hoặc nhìn anh, ánh mắt anh đang chăm chú nhìn những vật dụng đặt cạnh cầu thang: "Vâng, vì tôi không biết để chúng ở đâu, cho nên..." Cô sốt ruột nói, dè dặt cẩn trọng. Mới vừa chuyển đến đã chọc giận anh, đây không phải là một khởi đầu tốt.

"Em ở đây dọn dẹp, tôi giúp em di chuyển hành lý lên lầu." Anh cau mày, ánh mắt liếc nhìn xung quanh đại sảnh ra hiệu, ý bảo cô quét dọn đồng hồ dưới đất, lại không liếc nhìn cô một cái, sau đó anh nhắc chân bước nhanh lên lầu.

Diệp Nhiễm há mồm nhìn Kha Dĩ Huân, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh tay xách nách mang, hơn nữa còn là những vật dụng có dán hình phim hoạt hình mà cô yêu thích nhất, hình ảnh này thật không hợp với anh. Vấn đề cô cảm thấy việc ở chung với anh rất khó, bây giờ xem ra có chút kỳ lạ, hỉ nộ vô thường. Cô ngồi xổm xuống thu nhặt đồ ăn trên đất, rất là khó xử, vứt đi ư? Đáng tiếc không? Giấu đi? Nếu để anh phát hiện lại tức giận nữa! Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô đã có chủ ý. Thừa dịp anh lại xách một cái valy lên lầu, cô cấp tốc từ cửa sau chạy đi, đem tất cả đồ ăn vật giấu ở bụi hoa hồng

gần dưới chân tường, ngày mai đem đến phân chia cho các người giúp việc ở cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa.

Vừa mới đi vào nhà, Kha Dĩ Huân đã từ thang lầu xuống đến nơi, liếc mắt một cái cũng không phát hiện Diệp Nhiễm có hành động kỳ lạ, Diệp Nhiễm chạy nhanh vài bước đến tầm mắt của Kha Dĩ Huân, lấy lòng cười nhìn anh: "Buổi tối anh muốn ăn cái gì? Tôi có thể làm cho anh."

Anh di chuyển tầm mắt, vô ơn nói: "Buổi tối ra ngoài ăn."

"Vâng ạ!" Cô lúc này rất buồn cười, xem anh ta hành xử điên rồ xong, còn biết mời cô ra ngoài ăn cơm, tình huống này không quá tệ, anh ta cũng không đến nỗi xấu.

Đem đồ thừa đặt ở phòng bếp, cô lấy đồ uống trong tủ lạnh, uống một ngụm, yên ổn cầm thêm lon nước đưa qua cho người đang ngồi xem tivi. "Tôi không uống cái này!" Anh nhìn cô không khách sáo. Diệp Nhiễm cứng đờ, lại mất hứng rồi sao? "Đổi giúp tôi lon sô đa!" Anh khéo léo xử lý sai cô.

"Vâng, có ngay ạ." Cô nhẹ nhàng thở ra, thì ra anh ta không uống nước trái cây. Anh vừa giúp cô khiêng hành lý lên trên lầu, thái độ ác liệt của anh giảm đi không ít trong lòng cô, cô điều chỉnh tâm lý cân bằng một chút. Từ ngày biết anh, anh không phải là người tốt, ở cùng anh dưới một mái nhà, nhỏ mà không nhịn, sẽ loạn mưu lớn, cô nhanh chóng đem những từ ngữ này thuộc nằm lòng, cười toe toét thay anh lấy lon sô đa. Đại thiếu gia nhìn cũng không thèm nhìn cô, càng miễn bàn nói lời cảm tạ. Cô hừ lạnh xem thường, không muốn cho cô cơ hội chuộc tội hả? Kha Dĩ Huân đáng chết!

Trong lòng yên lặng mắng anh, dọc theo đường đi lên lầu, mở cửa một căn phòng, là căn phòng đó. Cô nghi hoặc đi qua, quả nhiên, hành lý của cô đều bị anh để bên trong. Gì chứ? Sống riêng? Cô nhíu mày, có vẻ như muốn anh thừa nhận cô là vợ hợp pháp phải cần một ít thời gian. Thế này cũng

tốt, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng cô và anh cùng chung chăn gối là cô không thể chịu nổi. Có chút thất vọng nhưng lại vụng trộm nhẹ nhõm.

Tải truyện tại nghiepdụ.net

Đã hơn 6 giờ tối. Diệp Nhiễm thật sự đói bụng, giữa trưa đã không ăn gì. Rửa mặt, chải đầu, buổi tối phải đi ra ngoài ăn cơm, cô cố ý cài băng đô trên tóc, đeo khuyên tai xinh đẹp.

Chạy xuống cầu thang lại không nhìn thấy Kha Dĩ Huân, TV cũng đã tắt. Cô nhìn xung quanh, nơi nào cũng không thấy, có chút lo lắng, chẳng lẽ anh ta đi rồi?

"Kha Dĩ Huân!" Cô lớn tiếng gọi.

"Gì chứ?" Giọng nói không kiên nhẫn ở trong một căn phòng vang lên, cô lập tức chạy tới, cực lực mở cửa, anh đang nhìn Computer, thấy cô hồn hển thở gấp cơ hồ xô phát hoảng tiến vào cửa.

"Sao vậy?" Anh trừng mắt nhìn cô.

Cô nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt giãn dãn, quệt miệng liên tục hướng anh vẫy tay: "Nhanh đi, nhanh đi! Tôi rất đói bụng! Anh muốn mời tôi ăn cái gì?"

Kha Dĩ Huân hừ lạnh một tiếng, không nhìn cô, lưu các tập tin trong máy vi tính: "Dĩ nhiên không phải là hoành thánh."

Ra khỏi tiểu khu, ánh mắt Diệp Nhiễm cẩn thận nhìn bên ngoài, chỗ kia có một cửa hàng, kế bên còn có ngân hàng, cô đã quá khân trương, cùng chị Trần ra ngoài chỉ lo tán gẫu, không chịu tìm hiểu xung quanh. Kha Dĩ Huân với ba mẹ của anh ta giống nhau, sống ở ngoại thành, phải đi thật xa mới có khu buôn bán, muốn mua hoa quả thực phẩm cũng bất tiện! Đi xe buýt càng kinh khủng hơn, cô không nhìn thấy tuyến đường xe buýt ở chỗ này trên website.

"Kha Dĩ Huân..." Cô muốn hỏi anh phải mất bao nhiêu thời gian thì mới có thể đi đến trung tâm thành phố.

"Sao?" Anh lại thờ ơ lãnh đạm.

Cô quay sang nhìn anh, hay là thôi đi, nhìn anh không thấy biểu cảm tốt lành gì, hỏi cũng không biết. Đừng nói là anh, hôm nay trong lúc vô tình hỏi chị Trần, chị cũng cứng họng. Hoặc là hỏi ba mẹ mình còn thực tế hơn.

"Thế nào?" Thấy cô gọi tên mình lại không nói chuyện, anh không kiên nhẫn thúc giục.

"Không có gì! Chuyên tâm lái xe của anh đi!" Cô cũng học khẩu khí nói chuyện của anh, không kiên nhẫn trả lời, quả nhiên đôi mắt xinh đẹp kia lập tức muốn giết người liếc về phía cô, thì ra ánh mắt của anh ta thu hút như vậy?

Kha Dĩ Huân chống cằm nhìn người đối diện ăn hết hai bát mì trước mặt, lúc Diệp Nhiễm đang ăn bát thứ ba, anh thở dài lắc đầu: "Bây giờ tôi đã biết vì sao cửa tiệm hoành thánh của các người không kiếm được tiền, em ăn nhiều như vậy, có thể trụ cửa tiệm cho đến bây giờ, tính ra em thật cứng cỏi."

Diệp Nhiễm hút nửa thanh mì sợi vào miệng, không ra rảnh rồi chỉ có thể trừng mắt nhìn anh, cuối cùng nuốt xong mới cay đắng trả lời: "Tôi đói bụng! Anh thử một ngày dùng hết thể lực của mình xem!"

"Em làm việc gì mà dùng hết thể lực hả? Ở nhà phá nhà của tôi sao?"

Kha Dĩ Huân đột nhiên quay đầu, Diệp Nhiễm cũng nhìn theo ánh mắt của anh, một đôi vợ chồng trẻ đi tới cạnh bàn bọn họ, oa, bọn họ thật đẹp đôi, là ngôi sao ư?

"Dĩ Huân?" Đới Thần Thần có chút vui mừng, kéo Đường Lăng Đào đi tới. "Anh ở đây ăn cơm sao?" Cô phấn chấn nhìn Diệp Nhiễm, nghe Dĩ Hiệt nói Kha Dĩ Huân kết hôn, vị này chính là? "Đây là cô vợ nhỏ của anh đúng không? Thật đáng yêu, rất xinh đẹp!"

Kha Dĩ Huân liếc Đới Thần Thần một cái: "Cái gì vợ lớn, vợ nhỏ ở đây."

Thần Thần cũng cảm thấy lờ lờ, phòng mắt, nghiêm túc giải thích: "Ý em là, tuổi cô ấy còn nhỏ. À, chị là Đới Thần Thần, đây là chồng của chị." Cô quay đầu kéo cánh tay Đường Lăng Đào, dắt anh ta tới gần Diễm Nhiễm.

Diệp Nhiễm thấy mọi người chào hỏi, Kha Dĩ Huân lại trầm ngâm ngồi ở ghế tựa không phản ứng, đành phải tự mình đứng lên, gật đầu hoàn lễ: "Xin chào, em tên là Diệp Nhiễm."

Đường Lăng Đào mắt lạnh nhìn Kha Dĩ Huân một lát, từ trong miệng nói ra mấy chữ: "Ấu dâm!" (1)

(1) Tức là những người đàn ông thích quan hệ tình dục với trẻ nhỏ hoặc mới dậy thì.

Kha Dĩ Huân dùng khước mắt liếc anh ta: "Lo mà ăn cơm của cậu đi! Đừng ở chỗ này mà ghê tởm tôi."

"Chúng ta đi, chúng ta đi thôi!" Đới Thần Thần trừng mắt nhìn Đường Lăng Đào vài lần, dắt anh ta đi khỏi.

"Bọn họ là ai vậy ạ?" Diệp Nhiễm hâm mộ quay đầu nhìn bóng lưng bọn họ, vợ chồng bọn họ thật ân ái. "Bạn của anh sao?"

"Ừ." Kha Dĩ Huân tùy tiện lên tiếng, trừng mắt: "Em còn muốn ăn bát thứ tư? Muốn người ta khiêng về?"

"A? Đợi chút, tôi ăn hết đã." Diệp Nhiễm lại bắt đầu dọc chiếc đũa vào mì sợi.

Trên đường trở về Kha Dĩ Huân không nói chuyện, không biết là đang nghĩ gì.

Diệp Nhiễm ăn uống no đủ, hưởng thụ nhìn đèn trên đường, có chông cũng tốt, tuy rằng hơi kỳ quái nhưng rất thực dụng.

"Kha Dĩ Huân" Cô gọi tên anh với tâm tình cực tốt: "Ngày mai tôi cùng anh đi làm, có thuận đường không? Đã ba ngày nay tôi không đến cửa tiệm, không biết có vấn đề gì xảy ra không."

"Chuyện của cửa tiệm hoành thánh, về sau em bớt quản đi! Nó không còn là cửa tiệm của em! Ăn no rửng mỡ!" Anh mãnh liệt nói, âm thanh tàn nhẫn khiến cô đột nhiên ghen ngào.

Cô hạ mắt, vừa rồi tâm tình còn tốt, bỗng chốc ngã xuống đáy cốc.

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Xuống xe ai cũng không nói chuyện, trầm mặc đi vào cửa chính, Diệp Nhiễm cố ý đi phía sau Kha Dĩ Huân, thấy anh hướng về phía sofa, cô vụng trộm trợn trừng mắt, còn mình thì đi lên lầu.

"Đợi chút." Anh gọi cô dừng lại.

Diệp Nhiễm đứng trên cầu thang, tay nắm chặt rào chắn, không phải là anh ta muốn xin lỗi chứ? Kha Dĩ Huân không quay đầu, từ trong túi áo lấy ra một vật để trên bàn trà: "Về sau muốn mua cái gì thì hãy dùng thẻ này, tôi sẽ kê thư ký chuyển tiền vào đó hàng tháng." Cô bĩu môi âm thầm xùy xùy. Dùng tiền bù đắp sai lầm? Cô không nhận thẻ, nhanh chân bước về phòng.

Thay đổi chỗ ở, Diệp Nhiễm cảm thấy không thoải mái mà còn mệt mỏi. Mỗi ngày nay cô không ngừng dọn dẹp mọi thứ, quả thật rất mệt, chuyển đến đây giống như là một cực hình nhưng ngược lại bản thân thấy yên tâm.

Buổi sáng vẫn là theo quán tính Diệp Nhiễm thức dậy rất sớm, trời mới tờ mờ sáng, bình thường giờ này cô và mẹ cùng gói hoành thánh, chờ các cửa hàng khác tới lấy. Cô không ở nhà... Mẹ càng mệt mỏi. Tuy rằng mẹ luôn nói có thể ứng phó, muốn cô không lo lắng, cô cũng rất nóng ruột nóng gan, ngày hôm qua đáng ra cô nên bàn luận với anh ta, muốn chờ cơ hội thích hợp, kết quả lại thành như vậy.

Nằm ở trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên cô rất nhớ nhà. Ban đầu cứ theo ý mình mà làm, cuối cùng thì sao, giống như hiện tại, dù sao

cũng phải cân nhắc, còn phải xem tình huống, ngày đầu tiên, cô đã rất mệt rồi.

Rửa mặt chải đầu mở cửa phòng, vừa vặn Kha Dĩ Huân cũng từ trong phòng đi ra, không nghĩ tới sẽ gặp mặt ở hành lang, Diệp Nhiễm có chút xấu hổ, không tự giác cúi thấp đầu.

"Dậy sớm vậy?" Kha Dĩ Huân nhìn Diệp Nhiễm một cái, thoải mái nói, giống như ngày hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Vâng ạ." Thái độ của anh khiến cô thoải mái, ít nhất không đem chuyện ngày hôm qua nhắc đến. "Kha... Kha Dĩ Huân..." Cô muốn cùng anh bàn luận nhưng không biết vì sao giọng nói có chút run, còn cà lăm nữa chứ, những lời nói của ngày hôm qua làm tổn thương cô, hôm nay nếu lại nhắc đến chuyện của cửa tiệm hoành thánh, có phải hay không lại bị anh thóa mạ?

"Chuyện gì?" Anh nhìn mái tóc buông dài của cô, cô cũng không ngẩng đầu.

"Tôi... Anh ... Buổi sáng anh muốn ăn gì?" Lời nói đột nhiên vòng vo phương hướng, Diệp Nhiễm tức giận cắn môi, thật chết người, thế nào lại sợ anh ta như vậy!

"Tôi đến công ty ăn." Anh bĩu môi cười, biết cô muốn nói cũng không truy vấn, xoay người xuống lầu: "Tôi đi làm, tối nay không về nhà ăn cơm."

Diệp Nhiễm sốt ruột chạy theo phía sau, hiện tại còn sớm mà, đi làm ư? Bây giờ không nói, lại trễ mất một ngày...

Tại bậc thang, Kha Dĩ Huân đột nhiên dừng lại xoay người, não bộ Diệp Nhiễm rối loạn cả lên, không phòng bị va vào phía sau lưng anh, người bị đụng trúng lùi lại một bước.

"Em muốn cùng tôi nói chuyện?" Kha Dĩ Huân buồn cười nhìn Diệp Nhiễm sốt ruột.

Diệp Nhiễm nuốt nước miếng: "Kha Dĩ Huân, thật ra mỗi sáng tôi đều giúp mẹ gói hoành thánh, ở nhà bây giờ không có tôi, tôi sợ mẹ sẽ mệt lắm." Sau khi nói ra, cô thở một hơi, nâng mắt nhìn anh, vẻ mặt của anh không thay đổi, không nhìn ra anh đang nghĩ gì. Cô lại nghẹn lời, sợ nhất là biểu cảm này của anh, là đáp ứng hay là phản đối căn bản cô nhìn không ra!

"Tôi có thể giúp cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa trở thành nhà phân phối cho nhà hàng của mình." Anh đột nhiên nói thẳng.

Diệp Nhiễm nhất thời không phản ứng kịp, mặt mày lập tức hớn hờ, anh ta đáp ứng rồi sao?

"Về việc này, chúng ta còn phải bàn lại." Anh tiếp tục xoay người xuống lầu.

Cô vừa đi vừa cười, nhắm mắt theo đuôi anh, phải biết đến điều kiện anh đề cập, không nên vui mừng quá sớm.

Nhìn Kha Dĩ Huân ngông nghênh ngồi trên ghế sofa, Diệp Nhiễm lo lắng, có thể tính đến việc cầu xin anh! Anh cũng không tỏ vẻ, cô tiếp tục do dự rồi mới ngồi xuống ghế. Anh đột nhiên nghiêm túc, cô cảm thấy không thoải mái, mặt còn bắt đầu đỏ lên.

"Cửa tiệm của em tuy rằng đã bán cho nhà tôi, hoành thánh Chính Hoa trước đây cũng là một doanh nghiệp nhỏ. Buôn bán, nhập hàng thế nào tôi một mực không hỏi đến." Anh tựa lưng vào ghế ung dung nói.

Diệp Nhiễm gật gật, nhìn đầu gối mình.

"Bây giờ em muốn đề xuất để nó trở thành nhà phân phối, tôi phải nhắc lại với em, lúc trước em hứa hẹn sẽ đem bí kíp gia truyền của hoành thánh

Chính Hoa nói cho chúng tôi biết. Hiện tại căn cứ theo pháp luật, chúng tôi hoàn toàn có quyền lực dỡ bỏ cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa..."

Cô sợ hãi ngẩng đầu, anh ta thật sự muốn tháo dỡ cửa tiệm?

"Bây giờ có hai phương án, thứ nhất, trừ bỏ cửa tiệm hiện tại, bốn cửa tiệm khác đều có thể tiếp tục kinh doanh, trở thành nhà phân phối chính thức cho nhà hàng chúng tôi, điều kiện là em đem bí quyết gia truyền nói với tôi, hơn nữa không được nhúng tay vào quản lý, tên cửa tiệm coi như của nhà em, mỗi tháng tôi sẽ thanh toán 40% doanh thu, cho đến khi nào tôi quyết định đóng cửa tiệm thì thôi. Điều kiện tương đương ưu việt, còn có thể ký hiệp nghị để bảo đảm, đây xem như là tôi nể mặt em là vợ trên danh nghĩa." Anh xấu xa nở nụ cười, gương mặt Diệp Nhiễm cứng đờ, không hề phản ứng.

"Thứ hai, nếu em khẳng khái muốn bảo vệ bí kíp gia truyền, hôm nay tôi sẽ sai người tháo bỏ các cửa tiệm. Các người cũng có thể tìm địa điểm khác để mở một cửa tiệm mới, dù sao Diệp gia bây giờ cũng đã có tiền." Anh cười cười, mím môi nhìn cô.

"Anh là đang đưa ra điều khoản khống!" Diệp Nhiễm tức giận đứng bật dậy: "Tôi đưa bí kíp gia truyền nói cho anh, anh quay đầu đã nói đóng cửa tiệm, chuyện này anh tuyệt đối làm được!"

Kha Dĩ Huân cười mỉm gật đầu: "À, em đã bắt đầu hiểu tôi rồi đó."

Diệp Nhiễm trừng mắt nhìn anh ta, nói không nên lời.

"Tôi không vội muốn đáp án, em có thể suy nghĩ, về nhà tìm ba mẹ thương lượng. Nói mẹ em đừng làm lụng vất vả nữa, từ hôm nay trở đi, các cửa tiệm sẽ tạm thời đóng cửa, cho đến khi nào em và tôi đồng ý thỏa thuận. Em tin hay không không quan trọng, tôi chỉ có thể nói như vậy, tôi cưới em, nguyên nhân là mẹ tôi rất thích em, nếu em tiếp tục nỗ lực, có thể

khiến bọn họ luôn luôn vui vẻ, tôi sẽ đảm bảo thay em kinh doanh tốt các cửa tiệm, thậm chí còn có thể đầu tư vào. Thế nào?"

"Anh!" Diệp Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn bổ nhào qua người anh ta trực tiếp siết cổ.

Chuông điện thoại reo lên, Kha Dĩ Huân không nhận, ngược lại dùng ánh mắt ra lệnh cho người đang tức giận: "Nhận điện thoại!"

Diệp Nhiễm nổi giận hất cằm nhìn nơi đi khác, gương mặt mười phần khinh thường.

Kha Dĩ Huân tự nhiên đứng dậy, đi đến nhà bếp rót nước uống: "Điện thoại gọi tới giờ này, tám phần là người mẹ thân yêu của em."

Diệp Nhiễm nuốt vài ngụm nước miếng, giống như nghẹn đến nơi, vẫn là biểu cảm suy sụp, lúi thúi đi qua tiếp điện thoại, Kha Dĩ Huân nói quả nhiên không sai.

Uống một ngụm nước, anh định thần nhàn nhã chuẩn bị đi làm, Diệp Nhiễm ngồi trên ghế sofa, cam chịu tới cực điểm: "Này! Gọi anh và tôi tối nay về nhà ăn cơm!"

"Biết rồi." Anh mở cửa chính, nhìn bóng lưng gầy gò của cô liếc mắt, khẽ hừ một tiếng, muốn thỏa thuận giao dịch, em còn kém nhiều lắm.

Diệp Nhiễm mờ hồ đêm đêm mang bao đồ ăn vặt đi đến cửa tiệm hoành thánh, liếc mắt liền nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ ở trước nhà hàng Mỹ Giai, lục phủ ngũ tạng của cô gần như khuấy thành mảnh vỡ, quả nhiên là khốn nạn! Rõ ràng cùng đường nhưng lại không chở cô đến đây! Cô phải đi rất xa mới đến được trạm xe buýt! Cô cảm rằng cạc cạc, anh ta từng nhắc nhở, trông cậy vào anh ta? Cả đời này phỏng chừng cô cũng chưa từng nghĩ tới! Vẫn là người già tốt nhất, bọn họ đều đối xử tốt với cô!

Dì Đinh vui mừng phân chia đồ ăn vặt, Diệp Nhiễm hỏi tình huống mấy ngày nay, cũng không có gì khác thường, thậm chí cửa tiệm của bọn họ vẫn chưa đổi chủ.

Đau lưng, đau chân đi về nhà, Diệp Nhiễm nhìn thấy chiếc xe hơi sang trọng đang đỗ bên ngoài, đột nhiên cô cảm thấy thần kinh hoàn toàn rối loạn rồi! Tốt! Kha Dĩ Huân! Anh giỏi lắm!

Diệp Nhiễm một mặt ghét hận đẩy cửa ra, Kha Dĩ Huân đang ở trong thư phòng xem văn kiện, nhìn cô trở về còn nhiệt tình hỏi: "Bên ngoài trời nóng lắm sao?"

Diệp Nhiễm nắm chặt túi mua hàng, kìm chế tức giận đi qua người anh ta, nhìn cũng không nhìn đem chiếc túi bỏ vào tủ bếp. Không phải là cô muốn nhịn, vì cô biết mình khẳng định không đánh lại anh ta.

Rửa mặt, rót nước vào bình thủy tinh, thời gian nhanh thật, cô nhú mày, rửa rau, nhào bột, bận rộn liên tục

VĂN CÓ NHẠM BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tiếng động âm ỉ vang lên trong nhà, Kha Dĩ Huân nhíu mày, hướng ngoài cửa liếc qua: "Làm gì vậy? Nhỏ tiếng một chút!"

Diệp Nhiễm ở phòng bếp nghe không rõ, cô cố ý dùng sức, thập phần trút giận.

Kha Dĩ Huân nghe tiếng động vang lên ngày càng to, không vui nhếch miệng, em cố ý? "Này! Nếu em còn muốn đem hoành thánh đến nhà ba mẹ tôi thì quên đi!" Anh đề cao giọng: "Phỏng chừng khi ba mẹ tôi nhìn thấy mấy miếng hoành thánh này thì đều nhõ hết ra!"

Diệp Nhiễm lúc này đã nghe rõ, lạnh mặt chẳng thềm ngó ngang tới anh.

Âm thanh nhồi bột cuối cùng cũng biến mất, Kha Dĩ Huân xùy xùy một tiếng, bây giờ anh đã có thể ổn định tâm trạng xem văn kiện. Còn chưa xem được một nửa, trong phòng bếp đột nhiên vang lên tiếng động dữ dội, âm thanh sổng động đột nhiên phóng đại, âm ỉ giống như pháo nổ.

Kha Dĩ Huân hít thở sâu, nhanh chân bước đến phòng bếp, hừ nhẹ một tiếng: "Rốt cuộc là em muốn làm gì!" Phòng bếp là kiểu thông với phòng khách, tuy rằng máy hút khói ở phòng bếp đã mở tối đa, khói vẫn lượn lờ khắp nơi. Kha Dĩ Huân hung hăng trừng mắt: "Này, em làm ồn như vậy thì tôi làm việc thế nào?"

Diệp Nhiễm cũng không quay đầu lại, vẫn tiếp tục chiên hoành thánh, thỉnh thoảng mở nắp chảo rắc một số gia vị, cô đóng nắp chảo, âm thanh vẫn bang bang đầy nhà, đầu óc Kha Dĩ Huân bị loại âm thanh này khiến rối loạn, không thể nhin được nữa. Không đợi anh tiếp tục phát tác, cô hoài

nghe nói: "Ai bảo anh về nhà làm việc! Không phải công việc thì phải làm ở văn phòng hay sao? Trở về đây làm gì? Đáng đời!"

Anh trừng mắt nhìn cô, còn đang tính mĩa mai thì nghe được mùi thơm bốc lên: "Em đang làm cái gì?"

"Hoành thánh chiên, ba đi công tác mới về, món này thích hợp nhất."

Anh trầm mặc vài giây, ngông cuồng nói: "Chiên sớm như vậy, mang đến cũng không còn ngon."

"Đây là phần tôi muốn tặng cho chị Trần, phần của ba lát nữa sẽ chiên." Cô tiếp tục chiên, mùi vị ngày càng nồng, người thổi cũng thấy rất ngon.

Mặt Kha Dĩ Huân trầm xuống, giọng điệu gay gắt: "Em cũng khá thật, từ hoành thánh hấp chuyển sang hoành thánh chiên, rất có sáng kiến. Hẳn là mỗi khi cửa tiệm còn thừa thì lấy đem chiên lên ăn?"

Diệp Nhiễm thật sự chịu không nổi thái độ của Kha Dĩ Huân, cô quay đầu trợn mắt nhìn anh, hầm hừ lấy ra cái đĩa, gắp ra hai phần hoành thánh chiên, không khách khí bỏ đĩa hoành thánh xuống trước mặt anh.

"Định để tôi ăn bóc? Đũa?" Anh nhìn cô chăm chăm, Diệp Nhiễm thờ ạnh, thật muốn tát cho anh một cái. Kha Dĩ Huân nhàn nhạt cười, nhìn ánh mắt bạo lực của cô, thâm thúy liếc sang: "Em tưởng em lờm như vậy thì có thể chọc tức tôi sao?"

Diệp Nhiễm gian nan nuốt nước miếng, ai chọc tức ai chứ? Cô cắn chặt răng, thọc tay lấy đôi đũa, hận không thể đâm vào ngực anh ta.

"Dấm chua!" Anh được nước làm tới ra lệnh.

Đã nhịn đủ anh hai lượt, cô rất thiếu kiên nhẫn, một bên bận việc một bên còn phải hầu hạ vị đại thiếu gia này, rõ ràng đã đưa đĩa hoành thánh đến

trước mặt anh ta, anh ta còn muốn kiếm chuyện? Cô thở hắt ra, chuẩn bị rời bếp bỏ đi. Vừa quay đầu lại, Kha Dĩ Huân chống cằm thâm trầm suy xét, trên bàn chỉ còn một chiếc đĩa trống trơn.

Diệp Nhiễm trừng mắt, theo bản năng nhìn trên đất, chẳng lẽ anh đã ném xuống đất rồi sao? Bốn phía đều rất sạch sẽ, anh ta ăn hết? Cô chuẩn bị bốn phần cơ mà, làm thế nào mà ăn nhanh như vậy!

Cô nhìn anh nói không nên lời.

"Nhân trong hoành thánh làm bằng gì? Trước đó em đã chuẩn bị gia vị gì?" Anh nhíu mày, không tưởng tượng được cách chế biến.

"Không nói anh biết." Cô kinh hồn trợn mắt liếc anh, nhịn không được quát hỏi: "Này, anh ăn hết rồi sao?"

Kha Dĩ Huân không để ý đến Diệp Nhiễm, mở tủ lạnh lấy nước, hoành thánh chiên ăn rất ngon, có điều quá nhiều dầu mỡ, ăn xong lại thấy khát nước.

"Đừng uống!" Cô xông tới ấn chặt cửa tủ lạnh, phịch một tiếng, tủ lạnh lắc lư.

"Làm gì?" Anh trừng mắt nhìn cô.

"Món này rất khó tiêu hóa, anh ăn nhiều như vậy, còn uống nước lạnh, dạ dày sẽ khó chịu."

Kha Dĩ Huân không nói chuyện, chậm rãi buông cánh cửa tủ lạnh.

"Đến lúc đó anh khó chịu lại đổ thừa tôi hại anh!" Cô khinh bỉ liếc anh, điều không hay ho khẳng định luôn nhắm về phía cô. Nếu đã như vậy, để anh ta chết khát là tốt nhất!

"Chết rồi, chết rồi!" Diệp Nhiễm luống cuống tay chân tiếp tục chiên hoành thánh, dậm chân lo lắng, đều tại Kha Dĩ Huân chết tiệt quấy rầy kế hoạch của cô, khiến cô mất nhiều thời gian, cô còn chưa tắm rửa, lại bốc mùi dầu mỡ, làm thế nào để đi đến chỗ mẹ chồng đây!

"Em sửa soạn nhanh đi!" Kha Dĩ Huân ngồi ở đại sảnh nhàn nhã hưởng thụ điều hòa, không kiên nhẫn thúc giục: "Không kịp thời gian, đúng 4h tôi xuất phát, nếu em không chuẩn bị kịp thì tự thân vận động đi tới đó."

Diệp Nhiễm vội vội vàng vàng, trót làm văng dầu mỡ lên tường nhà, lúc mở cửa lại nhìn thấy Kha Dĩ Huân đang xem tin tức, hận chết anh, trên miệng không ngừng dận dò: "Đợi tôi với, tôi đi tắm rửa một chút."

"Mười phút." Anh thanh thoi nhìn màn hình, xấu xa nói.

Diệp Nhiễm bực bội liếc Kha Dĩ Huân một cái, cô mệt mỏi xông lên lầu.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Diệp Nhiễm không có thời gian sấy khô tóc, nhanh chóng chải đầu, những lọn tóc ướt đều thấm cả sau lưng áo. Cô cũng không quan tâm, tay chân luống cuống di chuyển vào xe. Trèo lên bên cạnh vị trí Kha Dĩ Huân, khi cô xoay người đóng cửa, mái tóc dài vô tình bắn nước lên người anh ta.

"Không phải cố ý --" Cô kéo dài âm điệu, trong lòng âm thầm chửi nguôi giận, cũng may là nước, nếu là axit sunfuric thì thật tốt.

Kha Dĩ Huân liếc Diệp Nhiễm một cái, khuôn mặt trầm xuống đưa tay ra phía khay đựng đồ trong xe để lấy khăn lông, vì dựa người vào gần cô cho nên anh nghe thấy mùi hơi nước tươi mát trên người cô, như là dầu gội đầu, lại không phải như vậy, anh nhú mày, cố không nghĩ đến.

Dùng khăn lông phất nhẹ nước đọng trên tây trang, anh mới đưa qua cho cô: "Lau đi."

Diệp Nhiễm khoa trương làm biểu cảm đáng ghét, có làm hay không? Lau quần áo anh xong rồi mới đưa qua cho cô lau tóc! "Không cần!" Cô hèn mọn cự tuyệt.

Kha Dĩ Huân thu hồi tay, đem khăn lông ném một bên: "Không cần thì thôi." Anh cũng không kiên trì, phát động xe.

Điều hòa trong xe rất nhanh xua tan cái nóng oi bức, Kha Dĩ Huân mặc tây trang cho nên không cảm thấy lạnh, quần áo và tóc Diệp Nhiễm đều ẩm ướt, bị gió lạnh thổi vào lạnh phát run.

"Này! Anh chỉnh điều hòa nhỏ tý đi!" Cô nhịn không được nói.

Kha Dĩ Huân lái xe không nhìn cô, trả lời cũng rất rõ ràng: "Không thích!"

Diệp Nhiễm oán hận liếc nhìn Kha Dĩ Huân, người này thật độc ác. Diệp Nhiễm ôm lấy thân thể, đã sớm biết đáp án đi nhờ xe của anh ta sẽ không dễ dàng như vậy!

Gió rất lạnh, Diệp Nhiễm hắt xì hơi, nhẹ nhàng phát run nhưng cô không nói một lời, âm thầm chịu đựng.

Kha Dĩ Huân rốt cục cũng phiền chán nhếch khóe miệng, xoay vô lăng quẹo sang ven đường, quá đột nhiên, cơ thể Diệp Nhiễm như muốn bay ra khỏi xe. Anh miễn cưỡng tắt điều hòa, chộp lấy một chiếc khăn trên phía vô lăng, một tay kéo cô qua, không để ý đến việc cô kháng cự, dùng sức nắm lấy lọn tóc ướt sũng của cô lau lau vài cái.

"Bần! Bần!" Diệp Nhiễm tức giận đến độ khuôn mặt đỏ ửng, bị anh khống chế khiến cô không thể động đậy.

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, lại lau đi phần áo phía sau lưng cô, anh cởi áo khoác ngoài. Cô liếc mắt nhìn anh, không phải anh định lấy áo khoác cho cô chứ? Có cần phải đóng kịch đến vậy hay không?

Không nghĩ tới anh cởi áo khoác ném về phía sau xe, Diệp Nhiễm bĩu môi, biết ngay anh ta không lãng mạn như thế, ít nhất không có hảo tâm! Cửa sổ xe đột nhiên giảm xuống, cô liền phát hoảng, nhiệt độ bên ngoài thổi vào nhưng cô lại cảm thấy thoải mái, Kha Dĩ Huân tiếp tục mặt lạnh lái xe, Diệp Nhiễm xoay người đón gió, vụng trộm cười cười, người này kỳ thực cũng không quá đáng.

Bận rộn cả ngày, cô nằm ngủ thẳng cẳng trên xe. Đến nơi Kha Dĩ Huân cũng không gọi cô dậy, chỉ là cố ý đóng cửa xe thật mạnh để đánh thức cô. Cô mê mang chớp mắt, vài giây sau mới hiểu rõ nội tình, lúc này anh đã đi

tới cửa lớn rồi. "Đợi tôi với!" Cô gọi với theo anh một tiếng, hốt ha hốt hoảng nhảy xuống xe, vẫn còn không quên lấy những thứ đồ lặt vặt trên xe.

Già trẻ nhà họ Kha ăn đồ do Diệp Nhiễm nấu đều tấm tắc khen ngon, cô chỉ lo làm cũng không ngồi xuống ăn, chỉ có Kha Dĩ Huân nhàn nhã ăn cháo, thờ ơ nhìn món hoành thánh chiên ở phía đối diện.

"Dĩ Huân, ăn chút đi, ngon lắm." Bà Kha nói với con trai.

"Con không muốn ăn." Anh đăm đăm nói.

Diệp Nhiễm cúi đầu bĩu môi, diễn xuất giỏi thật! Thật sự là không muốn ăn? Hay là ăn không nổi nữa?

Kha Thiệu Vĩ quay đầu về phía con trai cười nhạt, vì để cổ vũ Diệp Nhiễm, ông hơi chút khoa trương: "Tiểu Nhiễm, ngon lắm, ngon lắm!"

Diệp Nhiễm đương nhiên hiểu rõ ý tốt của ông, cảm tạ mỉm cười, Kha Dĩ Huân nhìn thấy cảnh này thì liền cười nhạt một tiếng, biểu cảm của anh khiến nụ cười của cô tan thành mây khói, không thể không quay đầu trừng mắt nhìn anh.

"Ba, ba cũng đừng ăn nhiều, món này khó tiêu hóa, ăn chút cháo đi ạ, lần sau con lại làm cho ba." Diệp Nhiễm quay sang lo lắng nói, vẫn là ba chồng đối với cô tốt nhất.

Hồ Doanh ở một bên lau miệng: "Em cũng muốn ăn cháo, chị dâu, hay là chị trộn thêm gói đi, gói chị trộn rất ngon, có điều đừng cho nhiều dấm chua vào!" Hai từ 'chị dâu' nghe có vẻ kỳ quái.

"A, được chứ." Diệp Nhiễm đứng lên đi về phía phòng bếp, cô đã quen với việc này.

Bà Kha nhìn thấy con trai không phản ứng, trong lòng nghi hoặc, yên lặng đứng lên cũng đi vào phòng bếp. Bà chủ vừa bước vào, đám người làm cũng đều thức thời lui ra.

"Tiểu Nhiễm." Bà Kha chuyên chú nhìn cô gái nhỏ đang tập trung trộn gỏi, đột nhiên sinh lòng thương tiếc, dù sao tuổi của con bé cũng còn quá nhỏ, mỗi lần thấy Diệp Nhiễm hốt ha hốt hoảng vội vàng đi theo sau lưng con trai mình, khó có thể cảm nhận được chúng nó là vợ chồng.

"Dạ?" Diệp Nhiễm quay đầu cười với bà, chuyên tâm trộn gỏi.

"Con và Dĩ Huân... đã chính thức trở thành vợ chồng hay chưa?" Bà Kha quyết định hỏi trắng ra, rất mật mờ sợ cô bé nghe không hiểu.

Chậu inox trong tay Diệp Nhiễm rơi xuống trên mặt bàn đá cẩm thạch, cô trịnh trọng xoay người nhìn bà: "Mẹ, chúng con đã thật sự trở thành vợ chồng rồi ạ, đều đã đăng ký kết hôn, pháp luật cũng công nhận!"

Bà Kha ghen ngào, không thể không mỉm cười: "Ý của mẹ không phải là vấn đề đó."

Diệp Nhiễm nghi hoặc trừng mắt nhìn bà, còn ý nào khác nữa sao? Đột nhiên mặt cô nhanh chóng chuyển thành đỏ ngầu, bỗng chốc phản ứng kịp.

Bà Kha nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, thở phào một hơi: "Tiểu Nhiễm, thân phận chỉ là vô dụng. Dĩ Huân là con trai mẹ, mẹ hiểu tính tình của nó. Nó từ nhỏ đã biết làm tổn thương người khác, con cố mà thận trọng."

Diệp Nhiễm nuốt nước miếng, thận trọng thôi sao, anh ta đích thị là một tên khốn, rất biết xoi mói người khác, xát muối lên vết thương người ta! Quả nhiên trong mắt ba mẹ, con cái luôn luôn là báu vật!

"Lúc trước nó đối với hôn sự này cũng không -- quá nhiệt tình." Bà Kha cân nhắc từ ngữ một chút.

Diệp Nhiễm cúi đầu, chuyện này đương nhiên cô biết.

"Dĩ Huân sớm đã không để con vào mắt, chuyện này mẹ cũng đã nhắc nhở nó, không được làm tổn thương con." Bà Kha cố ý nhấn mạnh, Diệp Nhiễm cũng hiểu ý bà. "Con muốn nó giúp con hoàn thành mục tiêu, chỉ là 'luật pháp công nhận' cũng chưa đủ." Bà Kha mỉm cười, cảm thấy bản thân giống như đang xúi giục con dâu trở thành tội phạm. "Hơn nữa mẹ và ba con cũng đã thương lượng với nhau, chờ con hạ sinh đứa nhỏ, thực sự trở thành một phần tử nhà họ Kha, chúng ta sẽ đem các cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa giao cho con kinh doanh."

"Thật vậy ạ?" Mặt mày Diệp Nhiễm hớn hờ.

"Đúng vậy!" Bà Kha nhìn cô cười cũng nhin không được nở nụ cười, cô quả nhiên vẫn là một đứa trẻ, trong lòng hoàn toàn không thể che dấu được niềm vui, cao hứng cùng bi thương đều bộc trực như vậy, ngay cả tính toán nhỏ nhặt của cô đều không thể giấu diếm, có lẽ chính tính cách này đã làm cho bọn họ cảm động.

Trên đường trở về Diệp Nhiễm im lặng bất thường, lặp đi lặp lại lời bà Kha nói, nguyên nhân chỉ là kết hôn cũng vô dụng. Đối với nhà họ Kha mà nói, cô còn chưa trở thành một phần tử trong gia đình họ, phải nỗ lực để tăng cường tình cảm, phải có một đứa con, cô mới thực sự có thể hòa hợp vào gia đình này.

"Mẹ tôi và em nói cái gì rồi?" Kha Dĩ Huân quan sát cô một hồi lâu, đổi lại bình thường cô đã sớm liếc mắt nhìn anh nhưng lần này thậm chí anh cũng không nhìn thấy. Loại trầm tư hiếm thấy này là từ lúc mẹ anh đi theo cô xuống bếp, anh cơ bản có thể đoán được.

"Không có gì!" Diệp Nhiễm tức giận trả lời, mặt lại hồng hào đứng lên, chuyện này cô phải nói như thế nào? Kha Dĩ Huân, hay là chúng ta sinh con đi?

Kha Dĩ Huân cúi đầu nở một nụ cười: "Mẹ tôi đã hứa cho em những lợi ích gì?"

"Hơ?" Diệp Nhiễm ghen họng nhìn Kha Dĩ Huân trân trối, chẳng lẽ mẹ anh ta đã nói gì với anh ta sao?

"Mẹ tôi suy nghĩ cái gì, dùng mười đầu ngón chân tôi vẫn có thể đoán được." Anh nhướn mày: "Có thể khiến em lo lắng lâu như vậy, điều kiện chắc chắn rất tốt? Ba mẹ tôi đối với em luôn rất hào phóng. Nào, nói tôi nghe thử."

"Quyền kinh doanh hoành thánh Chính Hoa." Diệp Nhiễm nhú mày, có chút khó khăn.

Kha Dĩ Huân cười ha ha: "Thật hào phóng, vượt qua sức tưởng tượng của tôi. Diệp Nhiễm, em thật biết cách làm ăn, chỉ cần em lên giường với tôi thì sẽ có đái ngộ thật tốt."

Máu cô xông lên não, làm thế nào anh ta lại có thể mở miệng nói như thế? "Không cùng anh lên giường, là cùng anh sinh một đứa trẻ!" Cô bật thốt lên sửa lại, kết quả càng khiến bản thân mình cảm thấy khó xử.

"Có gì khác nhau sao?" Nụ cười của anh trở lạnh.

Diệp Nhiễm cảm nhận được lời nói mỉa mai của Kha Dĩ Huân, không phải là đùa, là thật sự hèn mọn khinh thường. Cô cũng muốn nói vài câu phản bác, vừa mới mở miệng thì đã thờ đốc. Đúng vậy, mục đích của cô không chỉ đơn giản như thế, là cô rất không cam tâm, tất cả những gì anh từng nói, là cô muốn tay không bắt sói trắng.

Vừa rồi nhiệt huyết còn dâng trào bỗng chốc tan biến, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần đỏ lên.

Cô thở hắt ra, anh tùy tiện phát ngôn dù sao cô cũng không có đường rút lui rồi. Lúc trước cô đã hạ quyết tâm, vì để cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa sinh tồn, cô chịu khổ mất mặt đều phải nhẫn nhịn! Cùng anh lên giường... cũng không phải không nghĩ tới, chuyện này đều nằm trong kế hoạch.

Bà Kha cũng đã nói, nếu trong lòng Dĩ Huân chấp nhận con là vợ nó, có lẽ nó sẽ đối xử tốt với con.

"Diệp Nhiễm, tôi chưa sẵn sàng." Anh lạnh giọng tuyên bố, không khác gì cự tuyệt.

"Vậy khi nào thì anh mới có thể sẵn sàng?" Cô tâm phiền ý loạn, cũng không cẩn thận phân biệt ý tứ của anh, thuận miệng hỏi, hỏi xong đầu óc mới bắt đầu nổ tung, cô... Rốt cuộc là cô đang nói cái gì!

Kha Dĩ Huân nhin không được cười thành tiếng: "Khi nào sẵn sàng tốt tôi sẽ nói cho em biết trước tiên."

Diệp Nhiễm tức giận nắm chặt nắm tay, tên khốn kiếp này!

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Diệp Nhiễm cúp điện thoại, cô ngồi phịch xuống ghế sofa nửa ngày. Sự mong chờ của mẹ chồng theo thời gian ngày càng tăng vọt: "Thành công không, không thành không?" Tần suất hỏi càng dày đặc, khiến cô phiền não vô vọng.

Cô nghĩ, Kha Dĩ Huân nhất định sẽ bị cô "thuyết phục" nhưng anh ta lại không hề phản ứng, sóng nước chẳng xao, ngày nào cũng như ngày nào.

Ôm lấy đầu gối, Diệp Nhiễm tựa đầu trên đùi, cô không thể trách cứ anh, ngược lại càng thấy mình khiến cho anh chán ghét. Trước khi kết hôn, cô toan tính vụ lợi, mục đích đạt thành, tình huống này vĩnh viễn so với tưởng tượng càng phức tạp hơn.

Nếu như cô là một người đàn ông bị ba mẹ bức bách, vì lợi ích phải kết hôn, chắc chắn cô cũng vừa bức vừa hận. Nếu cô là Kha Dĩ Huân, đại khái cô cũng giống như anh, trêu chọc đối thủ cho đến nhụt chí. Anh ta, là quá lịch sự với cô rồi.

Vẫn là chưa quen! Cô bất lực, một ngày ba bữa cơm cũng không thấy anh trở về ăn, muốn làm thân cũng khó! Thình thoảng cô cố ý xem tivi ở trong phòng khách chờ anh tan tầm, kết quả anh vừa trở về liền đi vào phòng, cô mượn cơ hội đưa nước hoặc đi gom quần áo giặt giũ, kỳ thực chính là muốn nói chuyện với anh. Thậm chí anh cũng không thèm ám chỉ, trực tiếp nói thẳng: Còn có việc gì không? Không có việc gì thì đi ra ngoài.

Hiện tại vấn đề lớn nhất của cô là không phải khiến cho anh hứng thú, mà là làm cách nào để cho anh xem mình như một người vợ. Là một phụ nữ, cô

thực sự thất bại...

Cô đứng lên, mạnh mẽ nghĩ ra một cái ý tưởng: gọi điện thoại cho anh, chủ động mời anh đi ăn. Kết hôn hơn một tháng, trừ bỏ việc chuyển nhà vào ngày hôm đó, bọn họ chưa từng nhàn nhã cùng nhau ăn bữa cơm! Dùng cơm chung sẽ có nhiều chuyện để nói! Nói không chừng ăn xong rồi còn có thể cùng nhau đi tản bộ.

Điện thoại kết nối, cô lại khẩn trương đỏ mặt.

"Có chuyện gì không?" Kha Dĩ Huân tựa hồ ngạc nhiên, là bởi vì cô rất ít gọi điện cho anh.

"Tôi... Tối nay tôi không nấu cơm, chúng ta ra ngoài ăn cơm có được hay không?" Cô lắp bắp, mồm miệng đều nghe không rõ. Anh nghe xong trầm mặc không nói, cô hối hận vì mình không hỏi tối nay anh có bận việc không.

"Được rồi." Thời điểm anh đáp ứng là lúc cô nở nụ cười.

"Tôi đến chỗ anh."

"Ừ." Kha Dĩ Huân cảm giác được, dường như anh nhìn thấy cô cầm điện thoại chờ mong.

Để điện thoại trên bàn làm việc, anh nheo mắt nhìn chăm chăm một nơi hư vô mờ mịt, có lẽ là tức giận việc cô mưu mô, đối với cuộc hôn nhân này, càng nghĩ đến kế hoạch của cô anh càng không muốn phối hợp. Có lẽ... Anh chỉ đơn thuần chán ghét diện mạo của cô. Kỳ thực, anh không nên để ý, ít nhất không nên để ý cô như vậy. Để ý cô? Anh lạnh lùng cười, anh khi nào lại tự đặt nghi vấn với mình như vậy?

Diệp Nhiễm cười tủm tỉm đẩy cửa văn phòng của Kha Dĩ Huân, thấy anh đang cùng trợ lý nói chuyện, người trợ lý kia cô đã từng gặp qua, anh ta

thấy cô thì lịch sự đứng dậy, gọi: "Kha phu nhân".

Cô muốn cười nhưng miễn cưỡng nhịn xuống, ánh mắt cong cong. Kha phu nhân? Lần đầu tiên có người gọi cô như vậy.

"Bắt buộc phải đi?" Kha Dĩ Huân ngồi chặt trên ghế, nhìn trợ lý đứng lên bất đắc dĩ hỏi.

"Đúng vậy, Tổng giám đốc. Hôm nay ông chủ Lương cũng sẽ đi, ông ấy rất hữu ích cho các dự án mới của chúng ta." Trợ lý khẳng định nói.

"Vậy thì không còn cách nào rồi." Kha Dĩ Huân quay lại nhìn Diệp Nhiễm, hiển nhiên cô còn chưa kịp thất vọng. Anh không nói chuyện, ung dung chờ đợi, quả nhiên 2 giây sau khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện biểu cảm kinh ngạc, anh còn cho rằng cô sẽ nhú mày bĩu môi, trừng mắt với anh vài lần, không nghĩ tới cô lại nở nụ cười hồi lỗi.

"Không thể đi ăn tối cùng nhau sao?" Cô tự mình đánh trống lảng tiếp tục cười: "Không sao, không sao!" Cô liên tục xua tay, giống như đang an ủi anh: "Vậy thì tôi sẽ về nhà ba mẹ, tối nay anh phải đi xã giao, tôi cũng có thể ở nhà ba mẹ lâu hơn một chút."

Kha Dĩ Huân nhìn Diệp Nhiễm, bộ dạng này không giống với cô gái tuổi 20, có thể đặt mục tiêu quá rõ ràng, tâm kế thâm sâu. Cô là đang muốn lấy lòng anh để đạt được mục đích? Khóe miệng anh cười nhẹ, còn có gì phải kinh ngạc chứ, cô ta thậm chí còn có thể dùng hôn nhân để trao đổi lợi ích, kế hoạch tương đối hoàn mỹ. Chỉ cần cùng anh sinh một đứa trẻ, mục đích sẽ dễ dàng hoàn thành, tiền kiếm được, cửa hàng hoành thánh cũng có thể lấy lại.

Cô mới bao lớn? Tương lai trưởng thành, tâm cơ càng sâu, trải nghiệm nhiều hơn, thành công không giới hạn, nói không chừng còn có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho anh. Anh trào phúng cười, lại không nhìn cô, cùng trợ lý thảo luận công việc.

Diệp Nhiễm xấu hổ đứng hình vài giây, anh thậm chí còn không nói lời tạm biệt với cô, Diệp Nhiễm ngượng ngùng đi ra ngoài, nhìn không được liếc trộm anh một cái, anh hoàn tập trung trong cuộc nói chuyện, nhìn cũng không nhìn cô một cái.

Cô ngấm ngấm thở dài, quả nhiên là một kế hoạch không hoàn hảo. Kha Dĩ Huân cũng không phải là hạng người thiện lương, khôn khéo lại đa nghi, muốn anh tin tưởng cô, không phải một sớm một chiều.

Cố lên, Diệp Nhiễm! Lúc đóng cửa lại cô còn vụng trộm làm động tác fighting! Cô không nên nản lòng, hôm nay chẳng qua là không đúng thời cơ, anh cũng đâu có cự tuyệt cô, xem như là một khởi đầu tốt.

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Đợi xe bus cả nửa ngày, Diệp Nhiễm lại không hề hứng chí, ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn xe từ từ lái đi, Kha Dĩ Huân cho cô tiền tiêu vặt rất nhiều nhưng cô lại không có thói quen đi taxi, cô nhếch miệng cười, nhàn nhã đi bộ dọc theo con đường. Không muốn về nhà, hiện tại cô không còn một chút tinh lực để ứng phó với một loạt câu hỏi của ba mẹ.

Vu vơ đi bộ trên đường một lát, đi ngang qua một siêu thị, phải mua một chút thực phẩm làm cơm tối, một người ăn cơm, thật quá nhàm chán.

Như mỗi đêm, cô làm trà lạnh đặt trên bàn làm việc của anh. Tắm rửa, ở trong phòng lướt web một hồi, sau đó đi ngủ. Hôm nay là một ngày buồn tẻ, cả người không còn chút tinh thần. Nằm ở trên giường tắt đèn nhưng cô lại không buồn ngủ.

Diệp Nhiễm nhìn chằm chằm lên trần nhà, chuyện này là sao? Là bởi vì không được cùng anh ăn cơm? Không thể nào, là cô đang chờ mong sao?

Dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa rất lớn, bình thường Kha Dĩ Huân trở về sẽ không gây động tĩnh lớn như vậy. Diệp Nhiễm nhảy nhanh xuống giường, đèn dưới đại sảnh đã mở, cô nhìn về phía bên cửa, quả nhiên là trợ lý đưa anh về. Kha Dĩ Huân gục người trên sofa, dường như anh uống rất nhiều.

Cô vội vàng chạy tới thì nghe thấy mùi rượu nồng nặc, anh từ từ nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, thậm chí đôi môi hơi xanh.

"Sao lại uống nhiều như vậy!" Cô nhịn không được phàn nàn, lông mày cau lại với nhau.

Trợ lý ăn năn gật đầu xin lỗi: "Hôm nay tiếp khách quá đà. Phu nhân, để tôi đưa Kha tổng lên lầu!"

Diệp Nhiễm gật đầu, cùng anh ta đỡ Kha Dĩ Huân, thân thể anh mềm nhũn, Diệp Nhiễm bị anh đè đến nặng chịch. Thang lầu không đủ cho ba người đi song song với nhau, trợ lý quyết đoán cõng Kha Dĩ Huân lên lầu.

Lúc cô lấy một thau nước nóng từ trong phòng tắm đi ra, trợ lý đã rời đi. Kha Dĩ Huân vẫn yên tĩnh nhắm chặt hai mắt nằm ở trên giường, không biết là đang ngủ hay đang hôn mê.

Diệp Nhiễm đột nhiên sợ hãi, ba cô tửu lượng không khá, rất ít khi uống say, cô cũng chưa từng gặp qua tình huống này! Cô vội vội vàng vàng buông thau nước, trèo lên giường bịt mũi nhìn nhìn, may quá, còn thở, cô yên lòng.

Trán anh đổ đầy mồ hôi, tóc ẩm ướt lộn xộn, không uy nghiêm như bình thường, trên mặt hiện ra vài phần ngang bướng. Diệp Nhiễm xuống giường vắt khô khăn lông giúp anh lau mặt, anh dường như cảm thấy thoải mái, loạn xạ kéo kéo caravat nhưng lại mở không ra. Diệp Nhiễm lắc đầu thở dài, tây trang của anh nhăn nhúm còn bị sưng nước, khẳng định khó chịu muốn chết, cô liền giúp anh cởi áo.

"Uống! Uống đến chết đi!" Cô nhịn không được bực bội. "Này! Kha Dĩ Huân, tôi biết anh vẫn còn lý trí, phối hợp với tôi đi, tôi giúp anh cởi áo! Anh... Anh không được ói!" Cô hét vào lỗ tai anh.

Kha Dĩ Huân khó chịu cau mày, không có phản ứng.

Diệp Nhiễm nhảy lên giường, đứng nhìn người đàn ông bên dưới, bắt đầu thôi!

Trước khi cởi hết nút áo của Kha Dĩ Huân, trong lòng Diệp Nhiễm tự nhiên cảm thấy xao động, vom vai trần gợi cảm lộ ra, Diệp Nhiễm cũng

không có tâm tư thương thức, gắt gao kéo áo anh ra.

Cả người Kha Dĩ Huân bị Diệp Nhiễm kéo mạnh -- suýt chút nữa thì từ trên giường lộn ngược ra sau rơi xuống đất, dù gì thì quần áo đã cởi ra rồi. Kha Dĩ Huân bị cô đá gần như muốn nôn ra ngoài, cô nhanh chóng ném áo anh vào phòng tắm, đại thiếu gia cảm giác lạnh hừ hừ vài tiếng, cuối cùng cũng an ổn!

Tiếp theo, cô cởi bỏ dây lưng quần, đứng lên túm ống quần anh vẫn không quên đá vào mông anh cho hả giận, anh không phản ứng, cô cười ha hả, ý thức báo thù đã xong.

Quăng quần anh qua một bên, cô vỗ vỗ cảm nở nụ cười, khuôn mặt anh lúc này... Thậm chí có chút đáng yêu. Cô lại nhéo lỗ tai anh nhưng cũng không thấy anh phản ứng, tâm tình cô trống rỗng không còn hứng chí, thay đổi thau nước, lau lung tung trên cơ thể anh.

Vừa mới chuẩn bị trở về phòng cô chợt nghe anh ấp úng nói: " Nước!"

Diệp Nhiễm đành phải đi lấy nước cho Kha Dĩ Huân. Uống nước xong, màu môi anh trở nên hồng hào, trên miệng còn nói: "Tiểu!"

Diệp Nhiễm hờn hển nhìn Kha Dĩ Huân, hoài nghi là anh ép buộc cô, có làm hay không? Mới uống nước còn đòi đi tiểu?

Cô cố sức dìu anh đứng lên, đại khái anh đã tốt hơn rất nhiều, chân đã có chút khí lực, cô còn có thể miễn cưỡng đỡ anh đi vào toilet, sau đó đứng chờ anh ngoài cửa, Kha Dĩ Huân cũng thật nhanh nhẹn, lúc đi ra từ từ nhắm hai mắt, bản thân tìm về giường ngã xuống.

Diệp Nhiễm lại muốn tiến lên đánh anh tươi bời.

***

Kha Dĩ Huân cảm thấy cổ họng mình giống như đang bị lửa đốt, đầu cũng từng đợt phát đau, trên người nồng nặc mùi rượu thật sự khó chịu. Cổ sức đứng dậy, anh phát hiện đèn giường mở, bên giường là một thân hình nhỏ nhắn đang nằm ngủ.

Quần áo anh đều bị cởi hết, anh vừa giận vừa buồn cười, không phải là cô muốn thừa dịp anh uống say lợi dụng anh chứ? Xem ra không thành công. "Này!" Anh đẩy đẩy cô: "Về phòng em mà ngủ!"

Cô giật giật, ừ một tiếng.

Sau đó, anh lờ cô, cầm quần áo tiến vào phòng tắm tắm rửa. Khôi phục mệt mỏi, lúc mở cửa đi ra thấy cô còn nằm trên mép giường, dường như vừa rồi không bị đánh thức.

Anh một bên lau tóc một bên nhìn cô, cô gối đầu lên cánh tay, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, miệng hơi mở ra. Lần đầu tiên anh phát hiện lông mi của cô rất dài. Đôi mắt to tròn đường cong quyến rũ, đó là loại tuổi trẻ của thời thiếu nữ.

Anh buông tay, nắm chặt khăn lông, Yết hầu di chuyển lên xuống.

Kha Dĩ Huân đột nhiên kích động, đây là những gì em muốn?

Dù sao thì cô cũng là một cô gái trẻ đẹp, có bao nhiêu mong muốn quyến rũ một người đàn ông. Anh bước qua vổ vai cô: "Đứng lên, đứng lên, về phòng em mà ngủ!"

Diệp Nhiễm chậm rãi mở mắt, trong mắt đầy hơi nước mông lung, hiển nhiên còn chưa tỉnh táo, anh lại gọi to một tiếng.

Cô liên tục gật đầu, không biết là thực sự hiểu hay chỉ là trong tiềm thức, cô chống giường đứng dậy, hai chân mới vừa dùng sức, cả người vô thức

ngã xuống, cô quơ tay loạn xạ ôm lấy đùi anh, vẫn còn không quên ngửa đầu nhìn anh, liên tục nói: "Ừ, ừ."

Kha Dĩ Huân chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, mặt cô đối diện với bộ phận đàn ông của anh, lúc cô nói chuyện hơi nóng phả vào khiến anh nổi lên ham muốn.

"Em!" Anh cảm thấy tức giận, trừng mắt nhìn cô, cô cũng không biết lý do tại sao, tay vẫn vòng quanh đùi anh, còn muốn mượn lực đứng lên.

Anh nuốt nước bọt, có thể là tàn dư của rượu kích thích ham muốn của anh, có lẽ là thân thể cô mềm mại cách anh quá gần, anh nghe thấy mùi hương khiến anh tê dại, kia hẳn là mùi thơm của cơ thể thiếu nữ. Một tay ôm lấy cô, anh nhắc chân lên giường, anh nhả cái gì? Muốn cùng anh sinh một đứa nhỏ? Được thôi!

Anh cười lạnh hai tiếng, vì sao anh phải cự tuyệt? Trước kia là muốn trừng phạt cô nhưng nếu biến thành tự trừng phạt mình thì không đáng giá!

"Anh... anh!" Diệp Nhiễm hoàn toàn tỉnh táo, sắc mặt trắng bệch dùng tay chống đỡ hai chân Kha Dĩ Huân.

"Em kinh ngạc cái gì? Chẳng lẽ em lại không muốn?" Anh cười, một tay giữ hông cô, một tay xoa lên khuôn ngực đầy đặn, ác ý vuốt ve.

Diệp Nhiễm đột nhiên phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời ửng hồng, theo bản năng đá anh ra, anh không chút dùng sức đã dễ dàng tránh né.

Cô nghĩ mình không hẳn là cự tuyệt anh, anh nói rất đúng, đây là điều cô luôn luôn muốn, tuy rằng quá đột ngột nhưng không giống như những gì cô tưởng tượng.

Dưới thân chột lạnh, cô lại càng xấu hổ, anh... anh dám cởi quần lót của cô! Cả người cô đột nhiên phát run: "Ủm... đừng!".

Kha Dĩ Huân buồn cười dừng lại động tác: "Em la cái gì? Tôi còn chưa tiến vào!"

Cô xấu hổ bất lực thừa nhận: "Vừa rồi chỉ nằm ngủ ở mép giường, chân tôi, chân tôi rất tê..."

Kha Dĩ Huân nắm lấy đùi cô, vừa nghe cô nói dở khóc dở cười sững sốt, rốt cục anh cũng buông đùi cô ra, chậm rãi vuốt ve.

Cô ngồi dậy, vốn định nói gì đó nhưng lại bị vẻ mặt của anh mê hoặc, lẳng lặng nói không nên lời, khóe miệng anh vừa rồi mỉm cười, ánh mắt cúi nhìn đùi cô, thì ra... lúc anh mỉm cười lại dịu dàng như vậy.

Anh vô tình nhìn lên và thấy cô nhìn thẳng chính mình, cau mày khó chịu: "Gì chứ?"

"Kha Dĩ Huân... Anh thích em có được hay không?" Cô ngây ngốc hỏi, không phải vì lý do gì, anh thích cô có được hay không? Cả đời này luôn dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô như vậy.

Đôi mắt to lớn của cô giống như đang mê hoặc anh, anh nói tay yên lặng nhìn cô một lát, không biết đang nghĩ cái gì. Anh đứng dậy đưa tay tắt đèn, đè cơ thể cô xuống giường, môi anh khẽ hôn cổ cô.

Thích? Anh không nghĩ nhiều như vậy. Tắt đèn, phụ nữ nào không giống nhau?

Lúc anh chậm rãi tiến vào, anh cảm giác cả người cô run rẩy mềm oặt, tiếng rên rỉ thấp thỏm phát ra từ cổ họng cô, nơi đó của cô ần ẫn lại kích thích khát vọng tàn khốc của anh, dùng sức một chút, anh tiến vào thật mạnh.

Quá đau, cô thật sự rất đau, cuối cùng kêu lên.

Anh có chút không đành lòng, dừng lại, anh cảm giác được đùi cô quăn chặt eo anh, cánh tay nhỏ nhắn cũng gắt gao bầu chặt trên lưng anh.

Cô nức nở nói: "Kha Dĩ Huân, anh thích em có được hay không?"

Anh co rúm đứng lên, cơ thể cô mong manh mềm mại khiến anh đạt được sung mãn lớn nhất.

Cô đặc biệt khó thở vì đau đớn, thở dốc nhưng vẫn không quên truy vấn: "Có được hay không?"

Anh dùng lực đâm sâu thêm vài cái, bên hông tê rần, cả người nhẹ bồng, anh nằm trên người cô, hưởng thụ thời khắc mất hồn, không yên lòng "Ừ" một tiếng.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Lúc Kha Dĩ Huân tỉnh dậy thì trời đã sáng.

Sau khi thích ứng với ánh sáng xung quanh, lại phát hiện người ngủ cạnh đã tỉnh, nằm cười tủm tỉm nhìn mình. Anh vừa bực vừa buồn cười: "Vui vẻ như vậy? Sắp tiến gần kế hoạch rồi sao?".

Cô hiểu rõ lời mỉa mai kia, cười thành tiếng: "Cứ cho là vậy đi ạ."

Anh hừ một tiếng, người này toan tính thiệt hơn cũng được coi là rất thẳng thắn.

"Kha Dĩ Huân, chúng ta đã chính thức trở thành vợ chồng!" Cô cười ha ha tuyên bố, đại khái là đối mặt với ánh nắng mặt trời, đôi mắt cô đặc biệt sáng ngời.

Kha Dĩ Huân nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia thì tâm trạng không tốt, anh đứng lên. "Bình thường dưới loại tình huống này, tôi đoán em sẽ đề cập đến một điều kiện." Anh nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch.

"Làm sao anh biết? !" Cô thành thật trừng mắt, chuyện bé xé to.

"Nói đi!" Anh khoanh tay, cũng nhìn cô cười.

"Về sau anh phải dùng cơm ở nhà!" Chuyện này cô đã sớm nghĩ tới.

"Vì sao? Em định bỏ thuốc vào thức ăn, khiến tôi ngộ độc?" Anh hơi ngạc nhiên, nói đùa.

"Ai đầu độc anh? Chờ đến khi nào em không chịu nổi tính khí của anh nữa, đến lúc đó em mới dùng thuốc diệt chuột hại chết anh!" Khi nói chuyện cô còn đắc ý cười, sau đó nghiêm túc giải thích: "Cùng nhau ăn cơm sẽ trở nên thân thuộc, như thế mới có cảm giác vợ chồng."

Anh cúi đầu bật cười: "Lên giường rồi cũng chưa phải vợ chồng hay sao?"

"Chuyện... chuyện đó... không giống!" Cô dấu môi nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ ửng đỏ.

Trầm mặc một lát, cô nghiêm túc nói: "Kha Dĩ Huân, chúng ta đã chính thức trở thành vợ chồng, em không có gì để tặng cho anh, ngoại trừ bí kíp gia truyền của hoàng thánh Chính Hoa."

Kha Dĩ Huân mỉm cười: "Em hào phóng như vậy? Cửa tiệm hoàng thánh chỉ mới đóng cửa một tháng, em rốt cục cũng chịu đựng không nổi?"

"Kha Dĩ Huân!" Cô cuối cùng cũng cảm thấy người này lúc nào cũng thích nói lời cay đắng, làm thế nào lại không hiểu chứ, anh bây giờ đã là chồng của cô!

"Được, nói đi, tôi đang lắng nghe đây." Anh nhướn mày, nhin cười, cố tình phóng đại để bầu không khí nghiêm trọng thêm.

Cô trịnh trọng ngồi dậy anh mới phát hiện không biết từ khi nào cô đã mặc áo ngủ rồi. Cô cực kỳ nghiêm túc thuật lại bí kíp gia truyền của hoàng thánh Chính Hoa, anh ở một bên gật gật đầu, tỏ vẻ đã nghe rõ rồi.

Bởi vì cô ngồi dậy, chăn mỏng xốc lên, nói xong lại phát hiện anh nhìn chằm chằm lên giường, theo ánh mắt anh nhìn lại -- trên drap giường dính một màu đỏ sậm, vết máu đã khô to bằng đầu nắm tay. Sắc mặt cô nhất thời nóng bừng, không kịp nghĩ nhiều chỉ cảm thấy thật xấu hổ.

Kha Dĩ Huân mỉm cười đứng dậy, lóa thể đi vào toilet rửa mặt, ban ngày ban mặt nhìn thấy thân thể của anh, Diệp Nhiễm vẫn không quen mắt, mặt càng đỏ hơn. Kha Dĩ Huân rửa mặt chải đầu xong, mở tủ quần áo tìm tây trang vẫn phát hiện Diệp Nhiễm đang thất thần ngồi ở trên giường, nhin không được lại muốn cười.

"Em đứng lên!" Anh đi qua vén drap giường.

"Anh... anh định làm gì?" Sắc mặt Diệp Nhiễm trắng bệch, tay chân luống cuống đè lại drap giường, mông càng dùng sức áp lên giường: "Chẳng lẽ anh tính đem cái này cho mẹ nhìn sao? Không được, không được!"

Kha Dĩ Huân dặt drap giường một bên, chịu không nổi cười ra tiếng: "Em xem phim truyền hình quá nhiều rồi? Ai lại làm chuyện nhàm chán như vậy hả? Tôi bất quá chỉ muốn đem drap giường đi giặt!"

"A, vâng." Cô thở dài nhẹ nhõm: "Không, buông, buông ra, em sẽ đem đi giặt!"

Anh cũng không kiên trì, buông tay: "Hôm nay, em nghỉ ngơi đi."

Cô rũ mắt xuống gật gật đầu, vụng trộm mỉm cười, mẹ nói quả nhiên không sai, nếu nó chấp nhận con là vợ, có lẽ nó sẽ đối xử tốt với con.

Anh cầm lấy áo khoác, đột nhiên hỏi: "Màu sắc yêu thích của em là gì?"

"À?" Cô kinh ngạc đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, không kịp phản ứng.

"Thích màu gì!" Anh nhú mày lập lại lần nữa.

"Màu... xanh lá cây ạ." Cô quay lại nhìn, chẳng lẽ anh đã bắt đầu muốn tìm hiểu cô? Trong lòng nghĩ như vậy, miệng đã hành động: "Em nhóm máu 0, chòm sao Song Ngư."

"Ừ?" Anh cau mày, cũng không nói nữa: "Tôi phải đi làm rồi."

Cô mỉm cười nặng nề gật đầu, đây hẳn là lần đầu tiên anh nói lời tạm biệt với cô, cảm giác này thật hạnh phúc.

"Hôm nay đừng đi ra ngoài, có khả năng tôi sẽ về sớm."

Cô gật đầu liên tục, cảm giác được thời thế đã thay đổi rồi.

Thân thể mệt mỏi, Diệp Nhiễm lê lết về phòng mình để ngủ, Kha Dĩ Huân nói sẽ về sớm, tối nay cô phải nấu món gì đây? Cô ôm gối ngọt ngào suy nghĩ.

Dưới lầu truyền đến tiếng chuông cửa, cô nghi hoặc đứng dậy mở cửa. Ngoài cửa là trợ lý của Kha Dĩ Huân, anh ta cười hì hì đưa cho cô một chuỗi chìa khóa. Anh ta đưa tay chỉ chỉ ngoài sân, là một chiếc xe hơi Volkswagen Beetle màu xanh lá cây.

"Đây là món quà Kha tổng gửi tặng cô, một lát nữa cô cũng đừng quên gọi điện thoại cho anh ấy" Trợ lý nhìn cô kinh ngạc không quên nhắc nhở.

Chờ trợ lý đi khỏi, cô nhanh chóng bỏ nhào vào điện thoại gọi điện cho anh, anh dường như cũng không bất ngờ: "Nhận được rồi sao?" Anh bình tĩnh hỏi.

"Vâng! Tại sao anh lại tặng em chiếc xe?" Cô vô cùng hạnh phúc, thái độ của anh đối với cô cũng thay đổi quá nhanh, quả nhiên là giữa vợ và người giúp việc khác biệt rất lớn.

"Cứ xem như đây là quà cảm tạ em khi đã nói ra bí kíp gia truyền. Đúng rồi, ngày mai các cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa sẽ bắt đầu mở cửa kinh doanh".

"À, tối nay khi nào anh về?" Cô thấy mình dường như cũng không còn quan tâm đến chuyện của các cửa tiệm, bởi vì cô tin tưởng anh sẽ giữ lời.

"4 giờ, tối nay tôi dẫn em ra ngoài ăn, đừng nấu cơm."

"Được ạ!" Cô cười đến híp mắt.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Kha Dĩ Huân thận trọng cắn một miếng bánh quẩy, có chút nghi hoặc nói: "Sớm như vậy em đã đi ra ngoài mua bánh quẩy? Những cửa hàng bánh quẩy bây giờ hầu như không còn tự làm như trước kia, bọn họ đều đặt mua từ nhà cung cấp, dầu mỡ khá nhiều, không an toàn."

Diệp Nhiễm ngồi ở bàn ăn đối diện, cô nghiêng đầu cười tủm tỉm: "Vậy có ngon không?"

Kha Dĩ Huân lại cắn một cái: "Tạm được."

Diệp Nhiễm đắc ý lắc đầu, khiêu khích nói: "Nói cho anh biết, bánh quẩy này là do chính tay em làm!"

Kha Dĩ Huân ngạc nhiên, vừa cẩn thận nhìn bánh quẩy trong tay vài lần vừa nhìn sang Diệp Nhiễm.

"Cho nên anh có thể yên tâm, nhất là về chuyện an toàn thực phẩm." Cô ha hả cười.

"Là chính tay em làm?" Kha Dĩ Huân nhìn Diệp Nhiễm giống như đang nhìn quái vật.

Cô biểu cảm khẩn trương: "Anh cũng không cần lo lắng về việc em lãng phí dầu mỡ, em làm rất nhiều, biếu cho chị Trần một phần, ông cụ Dương, còn đó chị Đồng. Ngoài ra phần dư còn lại em gửi tặng các ông cụ, bà lão ở công viên, phần dầu mỡ còn thừa thì dùng để nấu ăn, không tốn bao nhiêu cả."

Anh không để ý tới lời cô nói, trái lại tự ăn hết đĩa bánh quẩy, chậm rãi đặng hăng: "Ai hỏi em về chuyện dầu mỡ hả? Ông cụ Dương là ai?" Chị Đồng thì anh biết, là hàng xóm sống gần đây, khi gặp chị thì anh cũng chỉ lịch sự gật đầu, không nghĩ tới cái người trời sinh nội trợ này còn quen biết cả khu phố.

"Thì chính là cái ông cụ sống cô đơn một mình ở gần nhà mình đó, các con ông ấy đều ở nước ngoài. Làm bạn với ông ấy chỉ có hai chú chó trong nhà, thật đáng thương..."

Kha Dĩ Huân bắt đầu đau đầu, cô còn nhỏ tuổi đã kết hôn, nếu mười năm nữa dám chừng cô sẽ bước vào hàng ngũ của các bà thím tối ngày lái nhải. "Tôi gọi ông ấy bằng bác, còn em sau này hãy gọi ông ấy là bác Dương, chắc em không muốn vai vế của em đổi lại thành cháu của tôi đâu chứ?" Anh mạnh mẽ gián đoạn câu nói giữa chừng của cô.

"A, vâng." Cô khiêm tốn thụ giáo. Vẻ khiêm nhường vừa mới xuất hiện được một giây, giây sau đã bị đổi thành dụng tâm kín đáo cười ngọt, đôi mắt cong cong, lông mi dày che trú ánh mắt, vẻ bướng bỉnh hiện rõ mồn một.

"Nói đi, em muốn cái gì?" Anh hé miệng cười, mỗi lần cô lộ vẻ mặt này, thường thường đại biểu lại muốn cầu xin anh.

"Kha Dĩ Huân, ông xã --" Cô cũng không sợ buồn nôn.

"Nói thẳng chủ đề, em làm nũng thật kinh quá."

"Được, được." Diệp Nhiễm có chút thất vọng, Kha Dĩ Huân cũng không thích cô tỏ vẻ thân thiết: "Anh có thể dành ra một vài chỗ trống trong ngăn tủ cho em hay không? Bằng không em giống như là đang sống tạm ở trong phòng anh vậy." Cô phàn nàn, quần áo của cô hiện nay đều ở trong phòng cô, như thể anh cần cô thì cô mới được quyền xuất hiện ở trong phòng anh, cảm giác này, thật không tốt.

Anh trầm ngâm một chút, nhíu mày: "Có cần thiết không? Yêu cầu bị bác bỏ."

"Cũng không phải em ép buộc anh!" Cô cũng biết anh sẽ không vui đáp ứng: "Chẳng lẽ mỗi lần như vậy em đều phải mặc áo sơ mi của anh, có phải rất phiền toái không?"

Kha Dĩ Huân dùng khăn giấy xoa xoa tay: "Tùy tiện đi."

"Vâng --" Cô cố ý kéo dài âm điệu để anh biết cô mất hứng. Tuy rằng hai người đã thân mật hơn trước rất nhiều nhưng cô lại cảm thấy bản thân mình không hiểu rõ anh, loại cảm giác này khiến cô không muốn từ bỏ, quả thực không biết là cách anh càng gần nhưng thực chất lại càng xa hơn.

"Tôi phải đi làm rồi." Quả nhiên anh lại ngoảnh mặt làm ngơ. Cô không trả lời, đôi lúc cô tự nhiên phát giác, khi cô cười anh cũng sẽ cười, khi cô mất hứng anh lại xoay người rời đi, giống như cô chỉ là một thằng hề trong mắt anh. Cô bệt bệt miệng, kỳ thực cô chẳng phải tức giận thật sự, chính là hi vọng anh có thể la mắng cô, về điểm này anh cũng chưa từng làm.

Sáng hôm sau, Kha Dĩ Huân tỉnh lại, Diệp Nhiễm vẫn theo lẽ thường biến mất, hẳn là đang ở trong phòng bếp xào nấu gì đó, sau lại giống như nhà ngoại giao đi chào hỏi hàng xóm. Anh quả thực bội phục tinh lực của cô, hay là cô thừa dịp anh đi làm lại ở nhà nằm ngủ? Cô không cần đồng hồ báo thức, buổi sáng rời giường hoàn toàn dựa vào tự giác, mặc kệ đêm qua anh đòi hỏi cô điên cuồng thế nào, có bản lĩnh thì tỉnh dậy trước anh. Anh thật sự hoài nghi cấu tạo cơ thể của cô, cô ... và Đới Thần Thần không giống nhau, Thần Thần -- luôn thích ngủ nướng, ăn điểm tâm cũng phải để Dĩ Hiệt gọi đi gọi lại nhiều lần.

Kha Dĩ Huân theo quán tính xuống giường là mở ngăn tủ chọn xem hôm nay mặc quần áo gì, không ngờ phát hiện ngăn tủ bên trái đã đổi thành quần áo lặt vặt của Diệp Nhiễm. Anh cười khổ, bất kể thế nào, cô vẫn là người

chăm chỉ cẩn trọng, về mặt này thì anh có thể thừa nhận. Mặc dù cô đang từng bước bước vào cuộc sống của anh nhưng anh vẫn miễn cưỡng chấp nhận, cũng chỉ có thể là cô, bởi vì cô quá cứng đầu giống anh.

Tiến vào phòng tắm, anh vặn vòi sen nhắm chặt hai mắt, theo thói quen cầm lấy chai sữa tắm trên kệ, bô lên người mới cảm thấy không đúng, anh cuối đầu nhìn xuống thì thấy chai sữa tắm nam anh từng đặt ở chỗ cũ đã bị thay thế thành mùi hương dâu tây vị thiếu nữ.

Kha Dĩ Huân rửa sạch người một cách giận dữ, đầu tiên anh hét thật to: "Diệp -- Nhiễm!"

Mãi đến khi anh nhìn thấy cô đang chăm chăm bĩu môi chà rửa bên ngoài của những chai lọ, rồi đặt chúng vào một khung nhựa gọn gàng ở tầng một, anh mới bỏ qua, ấp úng không nói rời nhà đi làm. Bầu không khí trong xe ngột ngạt, anh nghe thấy mùi hương dâu tây trên người mình, đầu óc không khỏi ảo não, nhú mào, lại không biết vì sao mình bật cười.

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Ngoài cửa vang lên tiếng còi xe, Diệp Nhiễm nghe thấy thì hốt ha hốt hoảng bỏ ngum cháo cuối cùng vào miệng, cô cầm lấy bát đi về phía phòng bếp vẫn không quên dong dài dặn Kha Dĩ Huân: "Anh ăn xong cũng không cần rửa đâu nhưng nhất định phải ngâm vào nước, em về sẽ rửa sau."

Kha Dĩ Huân cau mày buông bát, ngừng ăn: "Thế nào? Không phải chính em nói muốn cùng tôi ăn cơm để gia tăng tình cảm? Bây giờ lại tính bỏ đi?"

Diệp Nhiễm từ trong phòng bếp đi ra, lại chạy vào toilet, trong thời gian ngắn cô lại từ phòng vệ sinh lao đi, xách balo trên sofa mang lên vai, cầm mũ đội lên đầu, không kịp trả lời Kha Dĩ Huân.

Kha Dĩ Huân nhìn bộ dáng năng động ở phía đối diện, trên mặt còn đang nhăn nhó như khi: "Trời sinh nội trợ thế nào so với người làm ăn như tôi trông còn vội vã hơn?" Anh chế giễu, tiếp tục ăn cháo. "Bắt xe buýt à?" Anh chế nhạo.

"Còn không phải tại anh sao!" Diệp Nhiễm bĩu môi, không biết lại nghĩ tới cái gì, chạy vào phòng bếp. "Anh không tiễn em sao? Em không có bằng lái, bây giờ em phải đi học lái xe!"

Kha Dĩ Huân nhất thời nhếch miệng, chuyện này anh không nghĩ tới, hoặc là không có thời gian để suy nghĩ: "Em học được bao nhiêu ngày rồi?"

"Hôm nay đã là ngày thứ ba."

"Ai đưa em đi?"

"Là chị Trần đó, mỗi lần chị ấy đi tập thể hình, em liền nhờ chị ấy cho em quá giang xe." Diệp Nhiễm cầm bình thủy chạy ra ngoài cửa.

Anh vẫn không nhanh không chậm hỏi: "Còn mấy ngày nữa?"

Diệp Nhiễm đưa tay lên đếm, sau đó đưa ra đáp án: "Còn một tháng nữa lận."

"Để tôi kêu tiểu Khương tới đón em, hốt ha hốt hoảng làm gì! Nhìn thật khó chịu!" Ăn được một nửa thì anh đứng lên, bát đặt trên bàn, căn bản không thèm dọn dẹp.

Diệp Nhiễm cười thành tiếng, chạy tới ôm eo Kha Dĩ Huân: "Ông xã, anh thật tốt!" Cô kiễng chân hôn anh một cái, không đợi anh nói chuyện, cô đã buông lỏng anh ra, cầm bát bỏ vào bếp.

Kha Dĩ Huân tỏ vẻ tởm lợm nụ hôn kia, còn chưa kịp khiển trách cô, cô đã chạy đi như gió rồi.

***

Hiếm khi anh tan ca sớm, anh cố tình không nói cho cô biết, hôm nay anh định mang cô ra ngoài...

Mở cửa liếc mắt anh đã nhìn thấy cô, cô đang ở trong đại sảnh khoa tay múa chân, cầm máy ảnh chụp loạn xạ, thấy anh trở về còn tiện tay chụp cho anh một tấm.

"Làm gì đấy!" Anh khẽ quát, lại đang làm chuyện kỳ quái!

"Anh nhìn đi!" Cô dường như không ý thức được thời gian anh trở về, rung đùi đắc ý đã chạy tới khoe: "Ba tặng cho em máy ảnh kỹ thuật số!"

Kha Dĩ Huân trầm mặt, không vui thuận tay tiếp nhận nhìn vài lần, là hàng đời mới: "Ba tôi? Tặng em?" Theo như anh biết, ba anh chưa từng

nghiên cứu cái này. "Là em đòi ba chứ gì? Chẳng lẽ tiền trong thẻ tôi đưa hoàn toàn không đủ cho em tiêu?"

"Không có! Thật sự là ba tặng em mà, em cũng bất ngờ mà!" Diệp Nhiễm trừng mắt nghiêm cần giải thích: "Ba muốn em chụp thật nhiều ảnh để lưu niệm, quang cảnh ở trường rất đẹp, ba còn muốn giúp em chụp hình đang học lái xe nữa đó."

"Ba tôi xem em học lái?" Kha Dĩ Huân có chút bất ngờ.

"Đúng vậy, mẹ cũng có mặt mà, hôm đó bọn họ còn dùng cơm trưa với em." Cô vừa cười vừa nheo nheo mắt, còn anh hoàn toàn không nói chuyện.

"Anh chụp cho em mấy tấm đi." Cô chạy đến giữa thang lầu điều chỉnh tư thế, bàn tay làm động tác hình chữ V, Kha Dĩ Huân một mặt nhàm chán chụp ảnh, cô lại đi đến ghế sofa ngồi xuống, chủ động nhìn màn hình cười.

"À! Chúng ta đi ra ngoài đi --" Anh chưa kịp nói hết câu thì bị chuông cửa ngắt lời. Không đợi anh nói tiếp, cô đã nhanh chóng đứng dậy đi mở cửa, người giao hàng liền thoảng mang các thùng carton đặt ở một góc đại sảnh, rất nhanh đã chất thành đống.

E.b.o.o.k được làm bởi nghiepdunet

Diệp Nhiễm vui vẻ, cô hiển nhiên biết những thứ này được đưa đến từ đâu, cô cười tủm tủm đưa cho chai nước cho người giao hàng.

Kha Dĩ Huân lạnh lùng liếc mắt, ngửi thấy mùi trái cây, chắc chắn là các loại trái cây. Chờ người giao hàng đi rồi anh mới thờ ơ nói: "Thế nào, em còn định bán trái cây ở khu phố này?"

"Làm gì có!" Cô cười, cầm cây lau nhà lau đi mấy vết bẩn do người giao hàng làm bẩn trên mặt đá cẩm thạch: "Chị Đồng kinh doanh về mặt hàng

này, chị nói muốn tặng em một ít trái cây tươi, không nghĩ tới lại tặng nhiều như vậy! A, đúng rồi, em phải gọi điện thoại cảm ơn chị ấy."

Nhìn bộ dáng cô nấu cháo điện thoại, anh hừ một tiếng: "Trời sinh nội trợ!"

Sau khi Diệp Nhiễm cúp điện thoại, Kha Dĩ Huân tâm không cam tình không nguyện miễn cưỡng mở miệng, tiếp tục đề tài ban nãy: "Diệp Nhiễm! Hôm nay..."

"Đợi chút, đợi chút." Cô vẫy vẫy tay với anh: "Em muốn gọi điện thoại cho ba mẹ, trái cây nhiều như vậy, em muốn biếu cho bọn họ một ít."

Anh ngậm miệng, lại không nói chuyện, cô tựa hồ không phát hiện anh hôm nay tương đối "rảnh rỗi".

Trong lúc chờ tiểu Khương lái xe tới, Diệp Nhiễm cũng không mấy nhàn rỗi, cô kiểm kê từng thùng carton, sau đó thất tha thất thểu đi vào phòng bếp, cô rửa trái cây rồi lại đặt một mâm anh đào đưa đến trước mặt anh: "Phần trái cây kia khi trở về em sẽ gọt cho anh."

Anh nhìn cũng không nhìn cô, ý tứ không hề cảm tạ. Nhìn bộ dạng bận rộn của cô, hôm nay chắc là bọn họ không thể ra ngoài ăn cơm được rồi, anh trầm mặt cởi áo khoác, tùy tiện ngồi lên sofa, mở ti vi không thèm để ý nữa.

Diệp Nhiễm giống như phản xạ có điều kiện, đem quần áo của anh treo lên móc tường, anh lại nhin không được hừ một tiếng, rõ ràng cô nghĩ anh xem cô như bảo mẫu sao? Cô chính là...!

Diệp Nhiễm dò xét sắc mặt của Kha Dĩ Huân, rốt cục phát hiện anh không vui, có phải là do công việc không thuận lợi không? Mặt rõ chán! Cô vụng trộm bĩu môi nhìn anh mở ti vi, cô phá lệ ân cần lấy đồ uống anh thích, mặt anh vẫn trầm xuống, còn không bằng thời điểm vừa về nhà nữa.

Tiểu Khương lái xe tới rất nhanh, Kha Dĩ Huân mắt lạnh nhìn hai người bọn họ thương lượng một lát, sau đó bọn họ tự mình di chuyển một số thùng carton, không ai dám nhờ anh giúp đỡ.

Cô liếc trộm anh, còn anh làm bộ chuyên chú xem tin tức.

"À..." Cô ập a ập úng, anh cho rằng cô muốn nhờ anh chở cô đi, không nghĩ tới cô lại nói: "Kha Dĩ Huân, trái cây nhiều quá, xe tiểu Khương chứa không nổi, em mượn xe của anh được không?"

Anh mím môi, lấy chìa khóa xe ở trên bàn trà nhìn cũng không nhìn hướng phía cô ném đi, cô bị anh hù sợ, bĩu môi nhặt chìa khóa lên, miệng lẩm bẫm.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bây giờ đã tám giờ tối, Kha Dĩ Huân vừa tắm xong vừa nhìn đồng hồ cả nửa ngày trời, Diệp Nhiễm trở về, trong tay xách vài cặp lông cừm...

Cơm nước xong, bọn họ trở về phòng, cô đi tắm còn anh xoay người đi vào một cái toilet khác đánh răng. Hôm nay rảnh rỗi, anh toàn suy nghĩ mông lung, loại tâm tư này đặc biệt mãnh liệt. Chờ anh trở về phòng cô cũng đã tắm xong. Diệp Nhiễm tóc ướt sũng nằm ở trên giường, anh nhíu mày lờm cô một cái, không biết cô làm sao lại như vậy, tóc ướt cũng mặc kệ tóc ướt. Anh cầm khăn lông chuẩn bị lót ở trên gối mới phát hiện cô đã ngủ.

"Này!" Anh khẽ gọi cô, một chút phản ứng cũng không có. Anh bực bội thầm rủa, bất kể anh làm gì trên người cô... cô vẫn không hề nhúc nhích, hô hấp đều đều, anh nằm trên người cô đột nhiên gượng cười, động tác dừng lại.

Anh làm sao vậy? Bệnh hoạn rồi sao? Anh xoay người xuống, nương theo ngọn đèn mỏng manh nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn, trong khoảng thời

gian học lái xe, da cô hơi đen, gò má cũng hóp đi rất nhiều, cả khuôn mặt còn không to bằng lòng bàn tay anh.

Anh nhật khăn lông, nhẹ nhàng lau tóc cô... chắc là do cô mệt mỏi quá rồi.

VĂN CỔ NHẠN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Kha Dĩ Huân ngừng xe, bây giờ đã là mười một giờ đêm, không gian yên tĩnh, chỉ một tiếng động nhỏ cũng khiến người ta thức giấc. Anh khóa xe chuẩn bị đi vào nhà, rèm cửa sổ bị gió hất tung lên, anh nhìn thấy khuôn mặt ngây ngô đang tươi cười vẫy vẫy tay với mình.

Anh hướng về phía cô, sau đó anh mở cửa vào nhà. Vừa đóng cửa anh đã nghe thấy giọng cô vang lên, thanh âm giòn giã: "Kha Dĩ Huân, Kha Dĩ Huân --" Cô hưng phấn, mỉm cười gọi một tiếng rồi bước xuống lầu.

"Làm sao?" Anh nhíu mày: "Em nhặt được tiền? Vui vẻ như vậy?"

"Ngày mai anh có thời gian không?" Đã trễ thế này cô còn chưa ngủ, hẳn là đang chờ anh. Vì sao lại hỏi vấn đề này?

"Ngày mai..." Anh trầm ngâm một chút, quyết định không nói cô biết, sáng mai anh có cuộc họp thảo luận cải tạo lại các cửa tiệm hoàng thánh. "Ngày mai không rảnh."

Kỳ lạ, vì sao anh lại cảm thấy áy náy? Anh áy náy cái gì? Tháo dỡ các cửa tiệm là chuyện một sớm một chiều.

Nụ cười trên môi Diệp Nhiễm bỗng chốc tắt hẳn, ập úng nửa ngày nói không ra hơi.

"Ngày mai có gì quan trọng?" Anh đột nhiên phiền chán, đối mặt với khuôn mặt thất vọng của cô sẽ khiến anh cáu kỉnh, tâm tình bại hoại.

Cô lắc lắc đầu: "Ngày mai em thi, nếu thông qua sẽ lấy được bằng lái." Cô nói, hi vọng anh sẽ ngạc nhiên, sau đó nguyện ý vì cô hủy bỏ mọi thứ.

Nhưng anh vẫn lạnh lùng cười: "Chỉ vậy thôi? Thi lấy bằng lái thì có gì quan trọng? Chờ em đậu rồi, tôi lại mời em ăn cơm. Nghe nói có người muốn thông qua cũng phải thi đi thi lại mấy lần, ngày mai em cố gắng lên!"

Cô cúi thấp đầu không nói chuyện.

Giận sao? Lòng mày anh nhú chặt, cô nằng nặc đòi gả cho anh, trăm phương ngàn kế không chối từ lao khổ, vì sao bây giờ lại muốn anh dồ dành? Lúc trước cô thề son sắt cái gì, chính là sẽ đối xử tốt với anh vô điều kiện? Được một tắc lại muốn tiến một thước! Anh đã cho cô toại nguyện nhiều hơn so với ý định ban đầu! Anh... không muốn vì cô thua thiệt!

"Mệt thật." Anh lướt qua người cô đi lên lầu: "Ngủ thôi."

Lúc Diệp Nhiễm chậm rãi ngẩng đầu nhìn Kha Dĩ Huân, anh đã đi đến tầng hai. Cô căn môi dưới, anh lại đi nhanh như vậy, cô còn chưa kịp nói cho anh biết, ngày mai ba mẹ cô và ba mẹ anh đều đi, cô tốn công tốn sức thức đợi anh lâu như vậy, chỉ vì muốn anh đi cùng.

Mắt cô cay cay, cô khóc sao? Đáng đời, biết rõ là anh ta không thích mình, lại còn muốn gả cho anh ta, bây giờ trách ai? Đáng đời!

Cô ngơ ngác nghiêng đầu nhìn anh biến mất, có lẽ cô quá tham lam, ngay từ đầu cô cũng không muốn anh đối xử tốt với mình, điều cô muốn -- là hoàng thái hậu Chính Hoa có thể tồn tại. Cô đem bí kíp gia truyền nói với anh, là để anh nâng cao cửa tiệm hoàng thái hậu, kinh doanh tốt hơn, anh nói, anh hứa hẹn, anh đều làm được, hơn nữa, anh cũng đối xử tốt với cô.

Lúc cô đi vào phòng là lúc anh đã tắm rửa xong, anh nằm ở trên giường nhắm chặt hai mắt. Cô vẫn hi vọng anh có thể giải thích, chỉ cần anh nói một tiếng "Ngày mai anh thật sự rất bận, đừng giận nữa" là được rồi. Cô cố

ý nặng nề nằm xuống đưa lưng về phía anh, dùng sức túm chăn che quá nửa đầu. Anh không để ý cô, cô đợi một hồi lâu, không nhin được nữa cô mới trở mình nhìn qua, anh ... anh đang ngủ.

***

Diệp Nhiễm thuận lợi vượt qua kỳ thi, mọi người trong nhà cùng nhau đãi tiệc chúc mừng, Diệp Nhiễm cực kỳ vui vẻ, cô cười ngọt ngào. Cô tự nhủ mình không được quá tham lam, nhìn thấy ba mẹ đều vì cô mà vui vẻ, cũng tốt rồi. Cô phát hiện, không có Kha Dĩ Huân xuất hiện bầu không khí mới vô cùng thoải mái, nếu mà Kha Dĩ Huân xuất hiện, dám chùng mọi người mới thấy kỳ quái. Cô cười, nâng bia chúc mừng với các trưởng bối, Đúng vậy, cô và anh... chỉ là một cặp vợ chồng trên danh nghĩa.

Lúc Diệp Nhiễm về nhà trời đã tối, vào thu, buổi tối có chút lạnh lẽo. Xa xa cô đã nhìn thấy đèn trong nhà mở sáng, khó tin thật, anh cũng có lúc về sớm hơn cô.

Vào phòng, cô cố ý đóng cửa hơi to, hi vọng anh có thể xuống lầu hỏi một câu, về rồi sao? Nhưng mà... Anh không có. Mỗi một bước chân trở nên nặng nề, cô phát hiện bản thân mình chưa từng mỗi một đến thế.

Anh ở trong thư phòng đang bận rộn nghiên cứu cái gì, nhìn cô trở về cũng không nhúc nhích.

"Đậu rồi sao?" Anh nhìn chăm chăm màn hình cũng không nhìn biểu cảm của cô, sớm hay muộn cũng phải nói, nếu cô khóc, anh quyết định sẽ an ủi cô, dù sao cô vì bảo trụ cửa tiệm đã trả giá rất nhiều, anh nhếch khóe miệng, trào phúng có, thờ dài cũng có.

"Vâng." Cô gật gật đầu, cẩn thận nhìn vẻ mặt của anh, hi vọng anh có thể mỉm cười tán dương cô nhưng anh chỉ nhìn chăm chăm màn hình.

"Ngày mai khởi công rồi." Anh không đầu không đuôi nói một câu, cô nghe không hiểu, là đang nói chuyện với cô sao?

"Ngày mai sẽ tháo dỡ các cửa tiệm hoành thánh!" Anh cấp tốc nói, tay nắm chặt chuột.

Cô dường như không kịp phản ứng, đứng ở đằng kia ngăn người chừng mười giây, anh sắp nhịn không được đứng lên ôm lấy cô.

Ngay tại thời điểm anh muốn đứng dậy, cô thở dài một hơi, nụ cười gượng gạo. "Anh đã ăn tối chưa?"

Anh nhú mày, nhìn cô như vậy càng khiến anh mệt mỏi, thật giả tạo.

"Không khó chịu sao?" Anh cho cô cơ hội cuối cùng, chẳng lẽ cô không muốn bộc lộ cảm xúc?

Cô hít hà mũi, cư nhiên cười: "Không phải anh đã từng nói với em, sẽ sớm tháo dỡ nó sao?"

Anh cười lạnh: "Ừ, ngày mai cùng đi xem không?"

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Ngồi ở trong xe, Kha Dĩ Huân và Diệp Nhiễm cũng không nói chuyện. Không biết vì sao từ hôm qua đến giờ tâm trạng của cô rất tệ, muốn được anh an ủi -- chắc cô quá ảo tưởng rồi. Cô đã đủ khó chịu, không đủ tinh lực cùng anh đấu khẩu, điều cô có thể làm, chính là không gây rối với anh.

Anh cũng không để ý tới cô. Cô thật sự không hiểu, nếu như bình thường anh nói gì đó còn khiến cô dễ chịu hơn... Cửa tiệm hoành thánh đã bị công ty xây dựng dùng tấm bạt lớn che lên, chỉ còn trông thấy tấm bảng hiệu cũ kỹ của hoành thánh Chính Hoa.

Kha Dĩ Huân vừa xuống xe đã có nhiều công nhân vây quanh, Diệp Nhiễm xuống xe không có người nào để ý. Cô đi theo đám người đó vào công trường, một đốc công còn đang định ngăn cô lại, may mắn vừa lúc trợ lý của Kha Dĩ Huân chạy tới giải vây cho cô.

Cô trầm mặc nhìn cửa tiệm không một bóng người, Kha Dĩ Huân nhất định khinh thường cửa tiệm cũ kỹ này, toàn bộ bàn ghế đều ném vào trong góc, bị vùi lấp bởi gạch đá. Cô nhìn tro bụi dày đặc, những thứ bàn gỗ cũ kỹ mà ông nội mua về đều hoài cổ. Ông nội và bà nội khi đó trông rất hạnh phúc, mỉm cười hiển thị rõ nếp nhăn.

Vô số lần, cô tan học trở về đã đi vào cửa tiệm này... Ông nội ở phòng bếp vùi vàng gói những viên hoành thánh, bà nội thì phụ trách thu tiền, đây chính là toàn bộ ký ức thời thơ ấu của cô, mỗi lần nhớ tới là tâm tình cô tốt hẳn lên. Ông nội và bà nội đã qua đời, hiện tại cửa tiệm cũng sắp tiêu tan.

Công nhân bên cạnh tươi cười rạng rỡ bố trí việc tháo dỡ, trừ bỏ cô, tất cả mọi người đều cười rất tươi, bọn họ đều đang mong đợi một công trình đặc sắc, được xây dựng độc đáo mới mẽ hơn so với cái cũ.

Kha Dĩ Huân đi tới đứng bên cạnh Diệp Nhiễm, cô nhìn anh anh cũng không cười, có lẽ là một tâm trạng của bọn họ đã không được cải thiện. Thấy cô nhìn mình chăm chú, anh cau mày, ánh mắt cứng nhắc di chuyển. "Nó giống như việc con người già đi phải chết, những thứ cũ kỹ thì phải được dỡ xuống, không phá hủy thì nó cũng tự sập, em không cần phải đau lòng."

Cô đau khổ gượng cười, hẳn là đang an ủi cô sao?

Tiếng nổ lớn chợt vang lên, bọn họ này giờ tâm phiền ý loạn không chú ý tới công nhân đã châm ngòi nổ khi nào. Cô theo bản năng trốn sau lưng anh, hai tay bịt lỗ tai. Kha Dĩ Huân nở ra nụ cười hiếm hoi, anh quay lại ôm cô, còn dịu dàng vỗ vỗ đầu cô.

Cô ở trong lòng anh tâm trạng trở nên tốt hơn. Không đợi cô nghĩ nhiều, sau tiếng nổ là đến phiên máy xúc phá chạy vào, máy xúc nâng lớp sàn nhà, ngôi nhà cũ đầy ắp kỷ niệm đổ sụp xuống một bên. Cô giật nảy mình, nhát xúc này giống như đâm vào trái tim cô, đau quá.

Cảm giác được cô khẽ run, Kha Dĩ Huân cúi đầu nhìn cô.

Không muốn gào khóc ở trước mặt đám đông, cô nuốt một ngụm nước bọt, miễn cưỡng kìm nén. "Em đi trước!" Cô dùng sức đẩy anh, chỉ sợ chậm một chút nữa cô sẽ òa khóc, sau khi rời khỏi người anh cô cũng không quay đầu lại, chạy đi, ở ven đường bắt xe taxi, chạy trốn chết.

Nói xong địa chỉ nhà, cô núp ở sau ghế gặt gao che mặt, nước mắt chảy ra, cô tuyệt vọng khóc không thành tiếng.

***

Ngửa mặt ngã xuống giường, Diệp Nhiễm dùng một chiếc khăn lông che mắt, cô nghe thấy dưới nhà có tiếng động, cô tốn rất nhiều thể lực cũng không muốn quan tâm mọi thứ, dù là kẻ trộm đột nhập, cũng mặc kệ đi.

Cửa phòng ngủ vừa mở, tiếp theo là khăn lông bị xốc lên, ánh sáng cùng tâm tình chật vật khiến cô hoảng loạn xoay người, mặt nhanh chóng vùi vào chiếc gối gần đó.

Cô cảm giác được nệm lún xuống, anh ngồi ở đó, do dự một chút, anh sờ tóc cô: "Em không sao chứ?" Anh buồn cười hỏi.

Anh nắm lấy vai cô, không để ý cô giãy dụa đem cô mạnh mẽ lật qua, không muốn để anh thấy đôi mắt sưng húp của mình, Diệp Nhiễm gắt gao bịt mắt. Cô có chút khó thở, trên người anh toàn mùi rượu, hẳn là buổi tiệc rượu chúc mừng khởi công?

"Khóc cái gì?"

Cô để phòng anh sẽ kéo mạnh tay nhưng anh chỉ ngồi ở bên người cô nhẹ giọng nói chuyện, cô an tâm, thả lỏng cơ thể.

"Em cũng biết đấy, vị trí tốt như vậy nếu dùng để bán hoành thánh thì e là..." Anh khó khăn nói chuyện. "Bốn cửa tiệm khác vẫn đang tồn tại không phải sao, những người giúp việc cũ anh đã điều họ qua đó, khai trừ không được, bọn họ đều vừa già vừa lười, lại còn là bảo bối của em." Anh cười gượng.

"Bọn họ không có già không có lười!" Cô kháng nghị, cô thích anh nói chuyện với cô như vậy, chỉ cần anh thì thăm vài câu thì cô sẽ không còn khó chịu nữa, thật sự... cô không biết phải nói gì, vừa rồi còn khóc rất nhiều mà.

Anh mỉm cười nhếch môi: "Công trình chỉ mới bắt đầu, khoảng thời gian này anh tương đối rảnh, nghỉ ngơi một tuần không thành vấn đề, em muốn

đi đâu?"

Cô bụm mặt nửa ngày không trả lời, anh cũng không sốt ruột nói tiếp, rốt cục cô nhịn không được hỏi: "Chúng ta có thể đi đâu?"

Anh trầm ngâm một chút: "Không thể đi xa, hay là chúng ta đi đến công viên Disneyland ở Nhật Bản, thế nào?"

Cô hít hà mũi: "Anh nói được tiếng Nhật không?"

Anh nở nụ cười: "Không."

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Diệp Nhiễm cẩn thận lái xe trên đường, cô hơi khẩn trương nhưng cũng rất phấn khởi, đây là lần đầu tiên cô lái xe sau khi có bằng lái. Vốn định để Kha Dĩ Huân chở mình đi nhưng viếng mộ ông bà nội... Cô sợ anh lại nghĩ cô diễn trò.

Mua một bó hoa cúc trắng thật to, gần như chiếm hết chỗ trống phía sau xe, tuy rằng Kha Dĩ Huân không tới nhưng cô vẫn thay anh mua cho ông bà nội.

Cô lái xe rất chậm, phải đến hai tiếng sau cô mới tới nghĩa trang, nhìn ảnh chụp ông bà nội trên mộ bia, cô nhịn không được khóc thành tiếng. Cửa tiệm hoành thánh là của ông nội bảo quản, đối với cô mà nói, nó cũng giống như sinh mệnh của mình, là mối dây liên kết kỷ niệm giữa cô và ông bà nội. Vì để giữ gìn sản nghiệp mà ông bà nội cả đời nỗ lực lao động. Lúc cô còn nhỏ, bọn họ đều rất yêu thương cô, vậy mà cô cũng chưa từng làm gì giúp họ.

Đi ra khỏi nghĩa trang, cô có chút mệt mỏi vì khóc, đầu óc mê man. Từ nghĩa trang về thành phố rất nhiều xe tải chạy trên đường, cô có chút sợ hãi, cô giảm tốc độ, các xe phía sau vô pháp vượt qua không ngừng ấn còi, cô càng luống cuống tay chân. Chạy ngang qua một sườn dốc, đường càng thu hẹp, Diệp Nhiễm giảm tốc độ chậm hơn, một chiếc xe công trình bấm còi inh ỏi không giảm tốc độ chạy tới, cô bị hù sợ hoảng hốt đạp mạnh chân ga, lạng tay lái, xe tông thẳng xuống sườn dốc. Bên đường là những tảng đá to, toàn bộ thân xe bị lật lại, đổ trượt xuống đáy dốc.

Lúc tỉnh lại cô đã ở trong bệnh viện, xương sườn đau quá, mỗi lần cử động cũng đều rất đau!

"Tỉnh! Tỉnh rồi!" Cô nghe thấy Hồ Doanh gọi nhỏ, tiếp theo là ba mẹ hai bên, mọi người đều chạy lại, bảy miệng tám lời hỏi thăm cô.

Cô miễn cưỡng sắp xếp lại mọi chuyện trong đầu, cô xảy ra tai nạn xe cộ, cắt đứt xương sườn thứ tư bên trái, những chỗ khác chỉ bị trầy da không tổn thương gì. Xe bể tanh bành, cô bị thương thế này vẫn là may mắn.

Cô mệt mỏi di chuyển tầm nhìn, tìm thế nào cũng không nhìn thấy Kha Dĩ Huân. Bà Kha nhìn ra tâm tư của cô, xoay người, đứng ở phía sau bà là anh.

Sắc mặt của anh trông rất khó coi, chau mày giận dữ nhìn chăm chăm cô, cô áy náy sợ sệt.

"Kỹ thuật không tốt, lái xe làm gì?" Anh giận dữ, bà Kha kéo tay anh, anh gạt tay bà, xem ra tức giận không ít. Diệp Nhiễm rất muốn kéo chặn lên che đầu. "Tài xế cũng có, anh cũng có thời gian, em không thích nhờ vả? Thích gì làm nấy?" Cô cảm thấy nếu không phải do cô bị thương, chắc anh đã xông tới đánh cô một trận rồi.

"Thôi, được rồi." Bà Kha giữ chặt con trai, nhìn thông gia cáo lỗi vài lần.

"Mãng đúng rồi!" Diệp Thế Ấm thấy bà Kha áy náy thì lập tức nói. "Xem ra là do con may mắn! Nếu lỡ như bị tàn tật, tuổi trẻ của con phải làm sao?"

"Sau này đừng lái xe nữa!" Kha Dĩ Huân nhất quyết tiếp lời.

"Được rồi, được rồi." Kha Thiệu Vĩ đứng bên cạnh nói: "Chuyện sau này hãy để sau này tính, trước tiên hãy để tiểu Nhiễm nghỉ ngơi trước đã."

"Mọi người trở về trước đi." Kha Dĩ Huân vẫn giữ giọng điệu khắc nghiệt, nói xong còn trừng mắt nhìn Diệp Nhiễm: "Em xem, vì em mà mọi người cả đêm không ngủ!" Anh bắt buộc bốn người lớn đi ra ngoài: "Mọi người về nhà nghỉ ngơi đi, cô ấy không sao rồi."

Bà Kha không yên lòng nên thuê thêm hai y tá chăm sóc con dâu.

Thừa dịp Kha Dĩ Huân đưa bọn họ ra khỏi phòng bệnh, cô nhanh chóng nhắm mắt giả vờ như đang mệt mỏi, nếu cơ thể cô đau nhói, anh chắc chắn sẽ không mắng cô.

Tiếng bước chân ngày càng gần, cô nhắm mắt lại thật chặt.

Anh trầm mặc một lát: "Được rồi, em ít giả vờ đi!" Anh quát lớn như vậy ai còn có thể ngủ được nữa?

Nghe anh nói như vậy cô đành phải ủy khuất mở mắt. Cô muốn nói gì đó nhưng mỗi lần hít sâu xương sườn lại đau nhức, cử động lại sợ ảnh hưởng đến vết thương, chỉ có thể dứt quãng ừ ừ.

Anh nhíu mày nhìn gương mặt tái nhợt nhỏ nhắn, vừa bực vừa hận lại đau lòng, nhịn không được nói: "Còn đau không?"

Cô rớt nước mắt, thật sự rất đau, mặc dù ánh mắt của anh hung dữ nhưng biểu cảm lại vô cùng thân thiết, anh thật sự rất lo lắng cho cô? Trái tim thấy ấm áp, loại cảm giác này giống như là liều thuốc giảm đau.

"Kha... Kha..." Cô nhỏ giọng kêu, khi nói chuyện đến thở cũng đau.

Anh trừng mắt nhìn cô một lát: "Ừ?"

"Đau -- đau lắm --" Cô cố gắng nói.

Anh ngồi xuống cạnh giường cẩn thận nắm lấy tay cô, rất sợ chỉ cần anh mạnh tay quá sẽ khiến cho vết thương của cô trở nặng. Động tác và lời nói

tương phản vô cùng, vẫn thô bạo chất vấn: "Tự mình làm mình bị thương còn đổ lỗi trách ai?"

Cô lại cúi đầu khóc, sắc mặt anh trở nên trắng bệch: "Đau lắm sao? Anh gọi bác sĩ nhé?"

Bởi vì đau đớn nên cô chỉ mơ mơ màng màng ngủ không sâu, lúc đau quá cô lại rên rỉ, Kha Dĩ Huân nằm ở cạnh giường, khi đó anh sẽ lập tức đứng dậy kiểm tra, còn nhẹ nhàng dùng khăn lông lau mồ hôi trên trán cô.

Cô mím cười yếu ớt nhìn anh, trái tim tan chảy: "Cám ơn anh." Giọng cô rất nhỏ, hời hợt nhưng anh nghe rất rõ ràng.

"Làm trò!" Anh nhếch môi: "Chuyển đi Nhật Bản coi như hủy bỏ. Toàn bộ kỳ nghỉ của anh là để phục vụ em rồi!" Kha Dĩ Huân phàn nàn.

Cô hé miệng cười, bình yên nhắm mắt lại.

Thời điểm cô bị tai nạn, anh như trải qua cơn ác giấc mộng thật dài.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Diệp Nhiễm cẩn thận hít thở thật sâu, mùi hương hoa hồng tràn ngập trong phòng, cô tựa vào gối cười ngọt ngào ngào, đây là hoa hồng anh tặng cô. Lần đầu tiên anh tặng hoa cho cô.

"Em cười cái gì!" Kha Dĩ Huân ngồi tựa trên ghế, lấy ống hút bỏ vào hộp sữa, liếc cô một cái. "Hôm nay nói anh đã nói chuyện với bác sĩ, tình trạng của em ổn rồi, vấn đề còn lại chỉ là tịnh dưỡng, ngày mai chúng ta làm thủ tục xuất viện nhé?"

Diệp Nhiễm cười híp mắt, liên tục gật đầu. Ở trong viện năm ngày, xương sườn cô cũng bớt đau rồi, hơn nữa... Anh cũng vất vả quá rồi.

"Em uống đi." Anh đem hộp sữa đưa đến trước mặt cô, cô lập tức sợ như uống phải độc dược, mặt cô ngó đi chỗ khác, tính trẻ con gắt gao ngậm chặt miệng.

Kha Dĩ Huân vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Diệp Nhiễm, bây giờ anh mới phát hiện cô không thích uống sữa, mỗi lần ép cô uống sữa đều phải dỗ dành cô. "Uống đi, vài ngày nữa anh sẽ mua chocolate cho em, còn có vị cà phê. Uống nhiều một chút, tốt cho xương cốt."

Cô kìm chế không cười, kỳ thực bị thương thế này rất đáng, anh đối xử với cô tốt khiến cô cảm thấy hạnh phúc, loại cảm giác này còn thỏa mãn hơn việc mất đi một cửa tiệm hoành thánh. Anh lại lờm cô, đem ống hút nhét vào miệng cô. Diệp Nhiễm hút một hơi, không còn khó chịu vì mùi sữa nữa.

Có người gõ cửa tiến vào, không đợi Diệp Nhiễm nhìn thấy là ai, Kha Dĩ Huân đã nhanh chóng đứng dậy nghênh đón, có ý trách cứ người nọ: "Em như thế này là quá nguy hiểm! Nhỡ có chuyện gì, anh biết phụ trách thế nào!"

Diệp Nhiễm tâm hơi phiền, lúc anh nói chuyện với cô luôn luôn khách sáo... Nhưng lại quá mức thân thiết với người kia.

Đới Thần Thần nhíu mũi, cô nở nụ cười thật tươi, anh tiện tay đem hoa và quà của cô đặt ở trên bàn, ánh mắt cũng không rời khỏi cô: "Em vậy mà sắp trở thành mẹ rồi sao? Khuôn mặt em chẳng khác gì so với con nít!"

"Em muốn tới thăm cô dâu nhỏ nhà anh." Đới Thần Thần đi vòng qua giường, cảm giận nói: "Tức thật mà, Đường Lăng Đào không muốn để chị ra khỏi nhà! Nói cái gì mang thai 3 tháng là thời kỳ nguy hiểm, chị đã thừa dịp anh ấy đi công tác để chạy tới đây! Diệp Nhiễm, em đỡ hơn chưa?" Cô nhìn Diệp Nhiễm nhíu mày, đột nhiên cười như tên trộm: "Khiến Kha Dĩ Huân sợ quá mức rồi phải không?"

Diệp Nhiễm cũng nở nụ cười.

"Em tới đây bằng cách nào?" Kha Dĩ Huân hoàn toàn không để ý tới, cắt ngang mạch chuyện hai người đang nói.

"Tài xế đưa em tới." Đới Thần Thần râu rĩ nói: "Rõ ràng là em bị bọn họ xem thường mà!"

"Tình trạng của em bây giờ không thể lái xe, biết chưa?" Anh giáo huấn cô: "Ngoan, nghe lời anh, đi về nhà! Bệnh viện là nơi không tốt cho sức khỏe, bị truyền nhiễm thì sao?"

"Rồi -- rồi --" Đới Thần Thần vênh môi kéo dài giọng: "Cứ nghĩ rằng đến đây là em sẽ dễ thở hơn chứ." Cô chặm rãi bước ra ngoài.

"Mau đi về nhà, đừng ở bên ngoài lang thang nữa!" Anh dùng ngón tay chỉ vào trán cô.

Cô đã đi tới cửa, miệng cười thật cao.

"Để anh tiễn em." Anh lo lắng theo sát cô.

"Không cần đâu!" Đới Thần Thần phàn nàn: "Anh cứ ở đây chăm sóc Diệp Nhiễm đi, có cần phải khoa trương như vậy không?"

"Ở đây có hộ tá chăm sóc rồi, đi thôi." Anh cũng không quay đầu lại kéo cửa ra.

Đới Thần Thần đứng ở khe cửa nhìn về phía Diệp Nhiễm: "Gặp sau nha, em phải cố gắng khỏe lên!"

Diệp Nhiễm vốn đang muốn nói tiếng cảm ơn, Kha Dĩ Huân đã đỡ Đới Thần Thần đi ra cửa, chỉ còn lại bóng lưng hai người.

Diệp Nhiễm chậm rãi hạ mắt xuống, cô cảm giác được ánh mắt Kha Dĩ Huân nhìn Đới Thần Thần rất khác, ít nhất là anh chưa từng nhìn cô như vậy! Lúc anh nhìn Đới Thần Thần, đôi mắt đen láy nhấp nháy như hồ nước trong veo, vẻ mặt anh cũng không được bình thường.

Cô theo quán tính thở thật chậm, xương sườn lại đau. Cô vô tình nhìn lên, thấy hoa hồng anh tặng nằm ở đầu giường.

Dập Nhiễm, mày thật là ngốc, cô gái kia đã lập gia đình, hơn nữa lại có ông chồng xuất sắc, còn cô và Kha Dĩ Huân không là gì cả.

Kha Dĩ Huân... Trước kia đã từng thích chị Thần Thần sao? Một lát anh trở về, cô... muốn hỏi anh tại sao?

Cô liếm môi, cho dù Kha Dĩ Huân từng thích chị Thần Thần thì sao, chuyện đó cũng là bình thường... Cô không nên hỏi anh! Chuyện cũ của anh

không liên quan đến cô. Hiện tại, cô đã là vợ của anh, cùng anh sớm chiều ở chung, cùng anh chung giường chung gối.

Một ngày nào đó, nếu trong lòng anh có cô, ánh mắt của anh cũng sẽ nhìn cô như vậy!

Cô cũng muốn sinh cho anh một đứa trẻ, muốn anh xuất hiện vẻ mặt lo lắng. Cô cũng muốn anh giận dữ dùng tay chỉ lên trán cô, dặn cô không được đi lung tung!

Có thể, cô nhất định có thể làm được!

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô nỗ lực, mục tiêu đều có thể thực hiện.

Cô lại uống sữa anh mua, cô như vậy là cảm thấy hạnh phúc rồi, chỉ cần nỗ lực, sẽ càng hạnh phúc! Ghen tuông là một điều đáng ghét!

Lúc Kha Dĩ Huân trở về thấy cô đang ngồi mỉm cười, dường như rất hạnh phúc, anh mơ hồ phát hiện nụ cười này mang theo cảm giác tội lỗi. "Cười gì vậy?" Anh khó hiểu nhếch miệng.

"Cao hứng ạ, vì được xuất viện rồi!" Cô nắm chặt hộp sữa, nếu anh vào cửa sớm hơn, chắc có lẽ anh đã nhìn thấy nụ dẫn xé tâm can của cô rồi.

"Đồ ngốc!" Anh càu nhàu một tiếng.

VĂN CÓ NHẠM BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Diệp Nhiễm nằm ở trên giường cắn hạt dưa xem phim truyền hình, sợ hạt dưa rơi xuống giường nên cô đặt thêm một khay nhỏ bên dưới. Ở nhà tĩnh dưỡng hơn một tháng, vết thương đã lành hẳn. Kha Dĩ Huân thuê người giúp việc theo giờ, sợ cô nhàm chán anh còn mua thêm tivi để ở trong phòng ngủ.

Cô phát hiện anh không thích xem tivi, nhiều nhất cũng chỉ xem bảng tin thể dục, muốn cùng anh xem phim truyền hình quả thực giống như đem tính mạng anh ra mưu sát, mỗi lần trước khi ngủ cô đều chọn kênh tin tức hoặc kênh thể dục, giả vờ vui vẻ xem cùng anh, cuối cùng ngủ gục lúc nào không hay biết.

Ban ngày Kha Dĩ Huân đi làm Diệp Nhiễm mới chính thức nghiền ngẫm các bộ phim truyền hình. Cô tiếc nuối thừa nhận, sở thích của anh với cô rất khác biệt, có lẽ là do chênh lệch tuổi tác, chuyện cô cảm thấy thú vị thì anh lại tỏ vẻ nhàm chán. Cô xem tiết mục thần tượng giải trí cười đến nghiêng ngửa, anh đi tới cũng chỉ lờm một cái, thái độ sau đó cực kỳ khinh thường: "Nhàm chán!"

Nhưng mà không sao, bây giờ cô cảm thấy mình rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc. Chỉ cần anh có thể ở bên cô, cô sẵn sàng từ bỏ bất cứ điều gì, sẵn sàng nhân nhượng, miễn là anh vui vẻ thì cô sẽ hạnh phúc.

Hiếm khi hàng xóm xung quanh không đến tìm cô tán gẫu, cô cực kỳ nhàn nhã xem phim. Ăn nhiều hạt dưa đến khô khốc miệng, Diệp Nhiễm xuống giường đi vào thư phòng của Kha Dĩ Huân để lấy nước uống, vô tình phát hiện trên bàn công tác toàn là văn kiện. Cô đi tới gần nhìn, bên trên

còn có chứng minh thư của Kha Dĩ Huân, cô cười hề hề cầm xem, trên ảnh chụp nhìn anh rất nghiêm túc, anh tuấn đẹp trai, những người chụp hình nghiêm túc nhiều khi khiến cho người ta cảm thấy buồn cười. Cô nhin không được dùng ngón tay vuốt ve mặt anh, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Cô chú ý tới ngày sinh nhật của anh, ngày 2 tháng 11, không phải là thứ tư tuần sau sao? Cô cười, thực đáng tiếc, sinh nhật của cô là ngày 9, nếu cô có thể sinh ra sớm hơn thì tốt biết mấy, hàng năm có thể cùng anh cùng nhau chúc mừng sinh nhật. Cô tinh ranh liếc mắt, muốn sinh nhật này khiến anh bất ngờ.

Cũng giống như mọi ngày, Diệp Nhiễm cười hì hì đưa Kha Dĩ Huân đi làm, Diệp Nhiễm liếc mắt về phía phòng ăn, người giúp việc theo giờ đang ở trong bếp, cô cấp tốc kiễng chân hôn anh, cử chỉ giống như mèo liếm.

Kha Dĩ Huân mím môi cười, dừng bước: "Em nhiệt tình như vậy? Là muốn ám chỉ cái gì? Tối nay có thể anh sẽ về sớm." Anh ái muội nói. Cô trừng mắt nhìn anh, người này kỳ thực cũng thật hạ lưu, loại khẩu khí này nếu đổi lại là nói với người phụ nữ khác, khẳng định là bị ăn một bạt tai.

Cô nhin không được mỉm cười, nếu thật sự anh dám nói lời này với người phụ nữ khác, không chừng cô sẽ cào cấu không thương tiếc trên mặt anh!

"Cười gì vậy? !" Anh hồ nghi nhìn cô.

Trái lại cô cười to hơn, dùng sức đẩy anh ra cửa: "Ông xã, hôm nay cũng cố gắng làm việc!" Cô ở phía sau lưng anh hét to, còn cố ý đưa tay lên cổ vũ.

Anh nhú mày, nhin cười: "Ngày nào cũng xem phim Hàn! Toàn học mấy thứ hư hỏng!"

Cô cười: "Ông xã hôm nay rất đẹp trai! Bầu cho ông xã một phiếu!" Một tay cô chống nạnh, một tay cô chỉ trỏ anh.

"Đồ ngốc!"

Ghé vào cửa sổ nhìn chiếc xe đã lái đi xa, cô nhanh chóng khoác áo bành tô cầm theo túi xách, dặn người giúp việc vài chuyện quan trọng rồi mới đi ra khỏi nhà. Tháng mười một thời tiết đã bắt đầu se lạnh, vì không muốn để Kha Dĩ Huân biết hành tung của mình, Diệp Nhiễm cố ý không lái xe theo, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió thổi vào có chút ửng đỏ, cô quấn khăn quàng cổ xung quanh, trong lòng thầm sung sướng, đây là lần đầu tiên cô tổ chức tiệc sinh nhật cho anh!

Ở trong gió lạnh cô bịt miệng cười, cô dụng tâm tổ chức sinh nhật cho anh, anh sẽ khen thưởng cô chứ? Cô muốn nói với anh một điều, sinh nhật của cô cô muốn được tổ chức hai lần trong năm!

Cửa hàng bánh ngọt của trung tâm thương mại nằm ở tầng một, phải chờ hơn một giờ mới lấy được bánh, Diệp Nhiễm lên lầu đi dạo.

Đi ngang qua khu nội y cô bị màu sắc rực rỡ thu hút. Cô yên lặng nhìn, rất nhiều đàn ông bị thứ này mê hoặc, mặc dù nó chỉ đơn giản là một khối lụa mỏng!

Từ lúc cô bị chấn thương tới nay, anh rất nhẫn nại, trước kia anh muốn cô hàng đêm dù cho anh về nhà rất trễ. Hiện tại anh kìm chế chỉ hai lần một tuần, cô biết trong lòng anh lo lắng cho cô, ngọt ngào lại áy náy, anh thật sự rất tốt.

Người phục vụ nhìn thấy Diệp Nhiễm thì đi lại giới thiệu này nọ, cô ta mặt không biến sắc tư vấn nhiều mặt hàng gợi cảm và hấp dẫn cho Diệp Nhiễm, Diệp Nhiễm nghe xong thì đỏ mặt. Cô cúi thấp đầu tính tiền, cảm giác này rất giống với lần đầu tiên đi mua que thử thai.

Diệp Nhiễm mong muốn có con, đợt hành kinh vừa rồi chậm mất hai ngày khiến cô mừng rỡ như điên, cô chạy tới nhà thuốc mua que thử thai, kết quả thất vọng vô cùng. Để biết chính xác tình hình nhưng cũng tránh bối

rồi, cô mua một lần 10 cái, cô cũng không tin, liên tục trong 10 tháng cũng không trúng! Sợ Kha Dĩ Huân phát hiện trêu chọc, cô còn nhọc lòng giấu diếm.

Kha Dĩ Huân vừa về đến nhà, anh phát hiện trong nhà trang hoàng bày trí rất đẹp, trên lan can lầu hai còn thêm thắt ruy băng và chuông nhỏ, loè loẹt, vừa nhìn thấy là biết phong cách của Diệp Nhiễm. Anh buồn cười, cô còn cố ý không ra đón anh, thật thần bí. Hôm nay là ngày gì? Anh ngẫm nghĩ một chút.

Đèn trong nhà đột nhiên tắt, anh khoanh cánh tay, ung dung xem cô giờ trò gì.

Diệp Nhiễm cầm bánh ngọt có 28 cây nến, cô hát bài chúc mừng sinh nhật từ trong phòng bếp đi ra, ánh nến lay động khiến cho gương mặt cô càng thêm xinh đẹp. Cô xiết chặt khay bánh ngọt, vừa rồi luống cuống tay chân, ngón tay đều bị ngọn nến làm bỏng, nếu anh chỉ có 3 tuổi thì tốt quá rồi, cô sẽ không cần gấp gáp đến độ phải đặt nhiều nến như thế.

Anh nhìn vào ngọn nến mỉm cười, đôi mắt sáng ngời như những vì sao, cô ở một bên tham luyện nhìn anh, có chút hoảng loạn và vội vàng. Anh cười trông thật đáng yêu, cô thực sự không thể chịu đựng nổi biểu cảm này.

"Sinh nhật vui vẻ, Kha Dĩ Huân!" Cô đi đến trước mặt anh, nhẹ nhàng thở ra, cô cười híp mắt chỉ vào chiếc bánh: "Cầu nguyện đi."

Anh nhìn chiếc bánh không nhúc nhích.

Cô vẫn duy trì nụ cười, vẫn duy trì một tư thế, có chút kỳ lạ, không phải là cảm động quá chứ? Nhưng mà... khuôn mặt tươi cười lúc này đâu rồi? Cô trở nên thất vọng, muốn cười cũng cười không nổi nữa rồi.

Không phải nhìn thấy bản thân đã 28 tuổi nên cảm thán năm tháng vội vàng? Không đúng, là anh -- không vui, cô rất cục cựa cũng phát hiện ra tâm

tình của anh.

Tay cô run rẩy, ngọn nến cháy rất nhanh: "Kha Dĩ Huân..." Cô nhẹ nhàng gọi tên anh, nhin không được thúc giục: "Cầu nguyện, thổi tắt nến đi!"

Vẫn là không biểu cảm nhìn chiếc bánh, bên trên viết: Huân Huân, sinh nhật vui vẻ.

Huân Huân... Tự dưng khiến anh nhớ tới quá khứ không đành lòng nhớ. Hình ảnh cô gái nghịch ngợm vì anh làm bánh, hiện tại bỏ anh mà đi. Anh nhìn chăm chăm gương mặt đối diện, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, tự nhiên tim anh đau đớn.

Cũng trong căn nhà này, mỗi lần nghe thấy tiếng bước chân, trái tim anh vỡ òa vì hạnh phúc, anh cho rằng cô sẽ chạy lên lầu hai, trừng mắt làm nũng với anh, gọi anh tên.

Anh lại nghĩ tới hình ảnh cô đứng trong bếp xoay sở khiến anh vừa giận vừa buồn cười, nếu bây giờ anh quát một tiếng Đới Thần Thần, có phải hay không cô giống như một chú chim nhỏ hoảng loạn vội vội vàng vàng chạy đến, không rõ chân tướng thò đầu từ lan can lầu hai nhìn anh? Anh nhin không được chậm rãi ngẩng đầu, nhìn tới mặt sau hành lang.

Đã có một ngọn nến sắp sửa tắt, Diệp Nhiễm sốt ruột nhìn, cô gọi: "Kha Dĩ Huân, mau mau cầu nguyện! Ngọn nến sắp tắt!" Cô vô thức lên tiếng, cô đặc biệt coi trọng lời cầu nguyện vào sinh nhật hàng năm, nếu anh không nhanh, sẽ lỡ mất một lần ước nguyện.

"Kha Dĩ Huân! Kha Dĩ Huân!" Cô gấp đến độ dậm chân, liên tục thúc giục.

Kha Dĩ Huân bị Diệp Nhiễm thúc giục trở nên cáu kỉnh, anh bốc đồng vung tay, toàn bộ bánh ngọt và nến bị rơi xuống đất, Diệp Nhiễm ngơ ngác nhìn tàn cuộc, khi đó cô vẫn còn đang duy trì tư thế hăng hái.

Ngọn nến cơ bản đều bị dập tắt, cơ hồ không còn nhìn thấy đôi mắt sáng ngời lúc nãy nữa, lông mày anh nhíu chặt. Anh quay người lại, cô nghe thấy tiếng sập cửa, anh đi rồi sao?

Cô không biết mình đã đứng ở đó bao lâu, cô bật đèn, ngọn đèn sáng ngời khiến bầu không khí xung quanh giống như lễ hội, những tàn tích của chiếc bánh càng thêm thâm trầm. Cô đứng ở một bên, hồi tưởng lại một lần, cuối cùng là cô sai chỗ nào, cuối cùng là cô chọc giận anh ở đâu? Là vì cô liên tục thúc giục anh? Hoặc là... Cô không nghĩ ra được.

Cô trầm mặc lấy khăn giấy và dụng cụ, cô ngồi xổm trên mặt đất dọn dẹp, nước mắt chậm rãi rơi xuống nền đá cẩm thạch, phản chiếu trên ngọn đèn treo tường, cô dùng khăn giấy lau đi, biến thành một màn sương ẩm ướt.

Dỡ bỏ những đồ trang trí phải mất gấp bội thời gian, cô đem những món đồ cẩn thận đặt vào túi rác màu đen, trái tim cô co rút đến đau đớn... Cô còn chưa kịp nói cho anh biết, một tuần nữa là sinh nhật của cô.

Tắt đèn, cô nằm cứng đờ trên giường, cô không biết hiện tại nơi đau đớn nhất trong lòng cô là gì, chỉ biết rằng cô thậm chí không thể chịu đựng được. Đêm đã rất khuya, anh còn chưa trở lại. Cô rất mệt nhưng lại không ngủ được, cô tựa đầu vào gối, vô thức ngăn chặn bộ đồ nội y gợi cảm ở bên dưới, vốn nghĩ là sẽ mặc cho anh xem.

Cô nghe thấy tiếng xe, sau đó anh đã đi vào nhà. Cô gắt gao nhắm chặt mắt, kỳ thực trong phòng rất tối, anh căn bản sẽ không nhìn thấy biểu cảm của cô.

Anh đi lên lầu rất chậm, vào phòng ngủ còn cố ý bật đèn. Anh không đi tắm, trực tiếp nằm trên giường đưa lưng về phía cô, cô nghe thấy mùi rượu trên người anh.

"Anh xin lỗi." Anh nói, thanh âm trầm thấp.

Nước mắt đột nhiên trào xuống, cô không nhúc nhích, cũng không lên tiếng. Ngoài lời xin lỗi của anh thậm chí còn khiến cô buồn hơn.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Diệp Nhiễm cầm điện thoại gật đầu "Dạ, dạ", cô nỗ lực kiềm chế cảm xúc, cũng cười phụ họa với mẹ, đột nhiên trong lòng cảm thấy mệt mỏi.

Khi mẹ hỏi về việc tổ chức tiệc sinh nhật, Diệp Nhiễm do dự một chút: "Dạ... cũng không cần thiết ạ." Cô không biết vì sao mình lại cà lăm: "Mẹ, con chỉ muốn giống như trước đây, chỉ 3 người trong gia đình chúng ta." Cô nói, là để biện minh cho việc nếu Kha Dĩ Huân không xuất hiện.

Kết hôn ngày càng lâu, cô càng cảm thấy nhớ nhà.

Bà Diệp trầm mặc chốc lát rồi cũng vui vẻ chấp nhận, cảm thấy con gái mình rất giống với mình lúc xưa, trách nhiệm nặng nề của một cô vợ trẻ.

Cúp điện thoại, Diệp Nhiễm ngơ ngác đứng cạnh sofa thật lâu.

Từ ngày đó đến nay đã năm ngày, trong năm ngày này cô và Kha Dĩ Huân vẫn nói chuyện, vẫn cùng nhau ăn cơm, vẫn đưa tiễn anh đi làm. Dần dà cô phát hiện, cô không chủ động cười thì gương mặt anh lại vui vẻ.

Đột nhiên cô phát hiện, cuộc hôn nhân của bọn họ ... kỳ thực không thay đổi. Từ đầu tới đuôi, cuộc hôn nhân này vốn chỉ có một mình cô xem trọng.

Người giúp việc đang bận rộn trong bếp, Diệp Nhiễm ngồi xuống, tựa người vào sofa nhắm mắt, chuyên chú nghe những âm thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Kỳ thực cô đã làm rất tốt nhưng không biết vì sao tâm tình vẫn chưa hồi phục. Dạo gần đây anh hiếm khi ở nhà, đôi khi bọn họ vẫn cùng nhau ăn

sáng, bầu không khí đó khiến cô và anh vô cùng khó chịu.

Không phải bọn họ đang chiến tranh lạnh mà rõ ràng bọn họ không có chủ đề để nói, chỉ sợ đối phương tức giận nên không ai muốn nói chuyện với ai.

Sau một vài lần anh mượn cớ đi sớm về trễ để tránh dùng cơm chung, cô cũng không chủ động chào đón anh.

Cánh cửa bất ngờ mở ra, lúc Diệp Nhiễm nhìn thấy Kha Dĩ Huân, khí lạnh tràn vào khiến gương mặt cô tê rần. Cô theo quán tính đứng đó giúp anh cởi áo bành tô, anh nói: "Tối nay chúng ta ra ngoài ăn đi."

Cô hơi bất ngờ, gật gật đầu.

Lúc thay quần áo cô phát giác ra mình rất vui vẻ, đại khái là lâu rồi bọn họ không ra ngoài dùng cơm, có lẽ... là vì anh chủ động mời.

Dọc theo đường đi Diệp Nhiễm rất ít nói chuyện, cô sợ mình làm hỏng bầu không khí, phá hư bữa ăn tối nay. Anh mở máy điều hòa trong xe, cô mặc một chiếc áo khoác mỏng nhưng vẫn đỡ mồ hôi.

"Em cởi áo khoác ra đi, bằng không lát nữa xuống xe sẽ dễ cảm mạo." Anh đột nhiên nói.

"Vâng." Cô gật đầu như một mệnh lệnh.

Anh dừng xe ở ven đường giúp cô kéo tay áo, cầm áo khoác quăng về phía sau ghế.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô hiểu chứ, sự dịu dàng này giống như mùa đông giữa trưa hè, ấm áp nhưng không kéo dài, chỉ cần gió khẽ thổi liền hạ nhiệt. Có điều, cô cảm thấy thoải mái, miễn là bọn họ không cãi nhau như trước là được.

Mùa đông trời tối sớm, đèn đường đều bắt đầu thắp sáng, cô nhìn đường chân trời rực rỡ vàng nhạt, cảm thấy vết sẹo này dường như đã lành. Trước đó anh giống như tát thẳng vào mặt cô, chỉ cần anh đừng tùy tiện chạm vào vết thương cũ, như vậy cô sẽ hết đau.

"Anh... anh muốn đưa em đi ăn gì?" Cô cố gắng đáp lại, không muốn trầm mặc nữa.

"Thịt nướng được không? Lần trước tặng ca cấp dưới mời anh đi ăn, anh cảm thấy nó hợp khẩu vị với em." Anh nhẹ giọng cười.

Diệp Nhiễm mỉm cười, trong lòng lâng lâng, sự ảm đạm của mấy ngày nay nháy mắt liền tan biến, cô lại bị lời nói của anh khiến cho trái tim mình lung lay rồi.

Sau khi ăn no nê, bọn họ đi khỏi nhà hàng, trong tay Diệp Nhiễm vẫn còn cầm một lon coca, lúc tới cạnh xe, Kha Dĩ Huân còn chủ động kéo tay cô, lòng cô khẽ run.

Cô rất thích được anh kéo tay, bàn tay anh ấm áp bao dung, trái tim cô sắp tan chảy nữa rồi.

Trách không được có người nói "Tay trong tay" có thể dẫn đến tình yêu cuồng nhiệt, sau đó còn có thể môi kề môi rất tự nhiên.

Kha Dĩ Huân, anh yêu em không?

"Kha Dĩ Huân..."

"Ừ?" Anh cúi đầu nhìn cô, hỏi.

Cô do dự muốn nói ngày mai là sinh nhật của mình, rốt cuộc cô lắc lắc đầu, nở nụ cười mỉm: "Lạnh quá."

Sinh nhật... Cô không muốn nhớ tới nữa, vạn nhất gương mặt anh lại biến sắc thì sao, vạn nhất bàn tay anh đang ấm áp trở nên lạnh lẽo thì sao?

"Đã lạnh còn uống coca!" Trong đôi mắt Kha Dĩ Huân có phần trách cứ.

Ban đêm, đèn ngủ đầu giường mờ nhạt. Đôi chân Diệp Nhiễm bị Kha Dĩ Huân đặt lên vai, động tác của anh cực kỳ thô bạo, hai bàn tay cô nắm chặt ga giường, mồ hôi nhễ nhại của anh liên tục chảy xuống ngực cô, lạnh.

Cô đột nhiên rên rỉ, anh nở nụ cười động tác bên dưới cũng chậm lại, bọn họ liên tục cọ xát, hơi thở cô trở nên lộn xộn, ngón tay siết chặt, giống như hạnh phúc tạm bợ sau những ngày thống khổ.

Kha Dĩ Huân càng dùng sức, Diệp Nhiễm càng rên to, cơ thể anh căng lên, nhịn không được phát run, nhấn sâu vài cái, cô hét rầm trời, toàn thân cô trở nên phiếm hồng, ngược cảm nhìn anh. Cô dùng chân quấn chặt bờ vai anh khiến anh cực kỳ thoải mái, hai thân thể hòa hợp, chất lỏng của anh bắn vào người cô.

Cô khóc nức nở, thân thể run rẩy từng hồi, anh áp sát người vào triển miên không chịu rời khỏi, anh lưu luyến cô từng chút từng chút một.

Tay cô thả lỏng, chân trượt xuống bờ vai anh, ánh mắt cô mông lung nhìn trần nhà, cánh tay cô tiếp tục cuốn lấy cổ anh, ôm chặt, hai người bọn họ càng gần nhau hơn, anh khẽ thở một tiếng, thì ra dự vọng bỗng chốc tăng vọt, giọng cô không khỏi run lên.

"Kha Dĩ Huân... Kha Dĩ Huân..." Cô càng mê loạn gọi tên anh.

Anh co rúm người: "Ừ?"

Cô lại khẽ thấp giọng, mãi cho đến khi anh khiến cô đạt cao trào thở gấp liên hồi, tay chân cô bủn rủn.

Đôi mắt cô hoàn toàn lịm đi, khuôn mặt và đôi môi đỏ bừng, anh nhin không được hôn xuống.

"Kha Dĩ Huân..." Giọng cô run rẩy: "Anh vẫn là Kha Dĩ Huân trước đây có được không?" Cô giống như nói mê.

Anh mỉm cười rút vật đàn ông cương cứng ra: "Thích không?" Anh cố ý hỏi một vấn đề khác.

Đôi mắt cô trở nên mê mang, chất dịch nhờn nhợt chảy dọc xuống bắp đùi cô: "Anh rõ ràng không hiểu ý em..."

Nếu anh vẫn dịu dàng và thoải mái với cô, như vậy thì tốt rồi.

Anh nghiêng người nằm xuống, không trả lời, anh hiểu chứ, nhưng anh không làm được.

VĂN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Quần khăn choàng vào cổ, Diệp Nhiễm để tay trong túi áo khoác bước đi rất nhanh. Túi xách đã bị đông cứng, theo tiếng bước chân của cô phát ra âm thanh bộp bộp.

Đã hơn tám giờ tối, nếu không phải cô kiên trì muốn về sớm thì không biết đến mấy giờ cô mới có mặt ở nhà, hôm nay... là sinh nhật của cô.

Ba mẹ vì cô mà tốn không ít công sức, chuẩn bị đồ ăn ngon, còn mua bánh kem ba tầng, gọi một vài người bạn thân đến cửa hàng hoành thánh cùng nhau náo nhiệt. Diệp Nhiễm rất vui, giống như trở về thời kỳ chưa kết hôn, cô uống một ít bia, còn vì mọi người mà hát.

Trước đó cô cũng nói với Kha Dĩ Huân, phải về nhà mẹ đẻ một ngày. Nhưng qua bảy giờ tối thì tâm trạng cô đứng ngồi không yên. Vẫn là mẹ phát hiện, bảo cô nên về nhà.

Cô liếc mắt liền nhìn thấy một chiếc xe đậu ở trong sân, là chiếc xe thể thao màu trắng. Không biết sao, Diệp Nhiễm lại nghĩ đến Đới Thần Thần.

Lầu hai không mở đèn, lầu một và phòng bếp đèn đuốc sáng trưng, cô âm thầm thở nhẹ. Đi đến trước cửa, vừa định toan tính ấn mật mã, cuối cùng cô dừng tay lại, trong một khoảnh khắc, cô nhẹ nhàng bước chân ra phía cửa sau.

Cô biết cô làm như vậy thật đê tiện, cô thật sự muốn biết Kha Dĩ Huân và Đới Thần Thần nếu ở riêng với nhau thì sẽ nói những gì.

Cửa sau thông với cầu thang, tiếng động mở cửa sẽ không truyền đến đại sảnh.

Diệp Nhiễm dán tai vào sát vách tường, thậm chí nín thở.

"Kha Dĩ Huân, anh so với em may mắn hơn." Giọng của người phụ nữ cảm khái, tựa hồ còn vỗ vỗ bờ vai anh.

Diệp Nhiễm chậm rãi thở sâu, không phải là Đới Thần Thần.

Kha Dĩ Huân cúi đầu cười, không nói chuyện.

Giọng nói này là từ quầy bar truyền đến, bọn họ cùng nhau uống rượu. Diệp Nhiễm muốn từ cạnh tường ló đầu ra nhìn thử, bọn họ đang uống rượu nhất định là đưa lưng về phía cô, có điều cô không có dũng khí mạo hiểm. Nếu bị Kha Dĩ Huân và người phụ nữ kia phát hiện, cô sẽ mất hết mặt mũi, chắc chắn còn bị cho là kẻ lập dị.

"Em thật sự ngưỡng mộ anh, nếu là em, em tuyệt đối không thể sống ở trong căn nhà mà Đới Thần Thần đã từng ở qua, bởi vì nơi đây có quá nhiều kỷ niệm, có quá nhiều hình bóng của cô ấy! Nói ra sợ anh chê cười, những gì liên quan đến Đường Lăng Đào em đều muốn vứt bỏ, nhìn không nổi, chịu không xong!"

Giọng nói của người phụ nữ có chút kích động, âm thanh hỗn độn, dường như uống không hết.

Diệp Nhiễm lại dán tai chặt vách tường, giống như muốn đem sức nặng của bức tường kia dời đi. Đới Thần Thần từng ở đây? Chị ấy từng ở đây sao?

"Em và bạn trai mới thế nào? Anh nghe nói cậu ta rất tốt, sự nghiệp tiến triển." Giọng Kha Dĩ Huân rất bình tĩnh.

"Em biết anh ấy tốt, anh ấy thật sự rất tốt." Người phụ nữ cay đắng gật đầu: "Em..." Cô ta dừng một chút: "Đôi khi em không hiểu nổi mình, là em, là em đang lợi dụng anh ấy, em muốn dựa vào anh ấy để lãng quên nỗi đau của mình, khi em đột nhiên tỉnh ngộ hóa ra anh ấy chẳng phải Đường Lăng Đào, em lại trút giận lên đầu anh ấy!" Giọng nói của người phụ nữ vừa vội vàng vừa bối rối, tốc độ nói chuyện rất nhanh.

"Sau đó, em lại cảm thấy áy náy... Muốn bù đắp cho anh ấy, cuối cùng bản thân vẫn mệt mỏi!"

Kha Dĩ Huân lắng lắng nghe, khi thì uống ngụm rượu.

Người phụ nữ dường như nhận ra mình nói hớ, cô ta uống một ít rượu, tâm trạng bắt đầu ổn định, mỉm cười cứng nhắc.

"Chỉ có điều em không ngờ anh lại cười một cô bé có nụ cười y chang Đới Thần Thần, rốt cuộc là anh bị làm sao vậy hả? Muốn tìm lại hình bóng cũ hay là tình cảm năm xưa?" Cô ta cố ý muốn Kha Dĩ Huân nói chuyện.

"Không phải là anh muốn cưới, là cô ấy muốn gả." Kha Dĩ Huân cười nhẹ.

"Anh có thể từ chối mà. Vì sao, vì sao lại thỏa hiệp?"

"Cô ấy tốt tính, ít ra ba mẹ anh cũng rất ưng ý..."

"Ha ha! Kha Dĩ Huân!" Giọng cười nhạt bóng vang lên, như thể vạch trần Kha Dĩ Huân.

Kha Dĩ Huân cũng cười, nhún vai: "Cuộc hôn nhân này anh cảm thấy rất tốt."

Người phụ nữ lại bắt đầu uống rượu: "Kha Dĩ Huân, anh so với em xem ra còn may mắn, ít ra anh còn tìm được một người giống với Đới Thần

Thần, còn em, Đường Lăng Đào ở đâu?"

"Mia..." Kha Dĩ Huân thở dài.

Mia đột nhiên đem cái ly đặt lên bàn: "Thích một người, một giây, một tuần, một tháng, em không biết là muốn quên lại khó khăn đến vậy?"

Kha Dĩ Huân gượng cười, gật gật đầu.

"Anh không giống em, anh đã kết hôn, dù sao anh vẫn phải phụ trách với hôn nhân của mình. Nhiều khi em cảm thấy cô vợ trẻ của anh như một sản phẩm thay thế, thật tàn nhẫn. Kha Dĩ Huân, nếu sau này cô ấy biết được thì anh phải làm sao?"

Kha Dĩ Huân trầm mặc một lát: "Anh cần một ít thời gian."

"Cần... Thời gian?" Mia cười rộ lên: "Người khác tàn nhẫn đối với mình, mình lại tàn nhẫn đối với người khác, có đôi khi cuộc sống thật cân bằng."

"Em uống nhiều rồi, anh đưa em về." Kha Dĩ Huân giật lấy ly rượu.

Diệp Nhiễm cứ như vậy dựa vào vách tường, đôi mắt ảm đạm bất thường. Bọn họ đóng cửa, lái xe đi ra ngoài.

Đầu óc Diệp Nhiễm trở nên trống rỗng, thậm chí cô không biết mình đang đứng ở đâu.

Cô... cô là thế thân, là hình bóng của người khác sao?

Anh đồng ý cưới cô, là vì cô giống với Đới Thần Thần?

Diệp Nhiễm thở khó khăn, đột nhiên cô giống như một con rối bị hỏng rơi xuống mặt đất, ngay cả sức lực đứng lên cũng không còn.

Qua bao lâu cô cũng không biết, cô đỡ đầu dựa vào tường, chân tê rần. Cô đứng một lát lại đi vào toilet, cô nhìn mình trong gương, cô giống Đới Thần Thần sao? Một chút cũng không giống!

Cô nâng tay sờ sờ khuôn mặt mình trong gương, hình dáng này, thật lạnh băng. Cô yên lặng nhìn, cô và Đới Thần Thần quả thật rất giống.

Nếu một ngày nào đó bạn nhận thấy người trong lòng mình nhìn mình chỉ tưởng nhớ đến người khác, bạn sẽ nổi giận không? Người khác tàn nhẫn đối với mình, mình lại tàn nhẫn đối với người khác, có đôi khi cuộc sống thật cân bằng.

Cô nở nụ cười, khuôn mặt trong gương cũng cười... Lúc Kha Dĩ Huân xem cô như Đới Thần Thần, cô liền cảm thấy anh gần gũi, lúc anh ý thức được cô chẳng phải Đới Thần Thần, cô chỉ thấy anh rất xa. Sự nóng tính của anh cô không thể giải thích, nháy mắt khuôn mặt tươi cười liền biến mất... Rốt cuộc cô cũng hiểu rồi.

Cô nâng nặc đòi gả cho anh mà không hề suy nghĩ!

Anh nói rất đúng, không phải là anh muốn cưới cô, mà là cô muốn gả cho anh. Không phải là anh muốn xem cô như một hình bóng khác, mà chính cô tự động chạy tới để làm người thay thế.

Cô cúi đầu xuống bồn rửa tay, một gậy đánh trúng tim thật đau.

Đột nhiên cô rất muốn hét to, mắng anh đánh anh... Cô toàn tâm toàn ý muốn trở thành vợ của anh! Anh không nên đối xử với cô như vậy!

Sự giận dữ bốc cháy trong lồng ngực, cô hận không thể chờ đợi anh trở về, hận không thể lập tức mắng chửi anh! Cô ngạt thở.

Diệp Nhiễm dùng sức mở cửa toilet, không một bóng người ở trong phòng khách, lòng cô chột trầm xuống, lần đầu tiên cô phát hiện căn phòng

này thật lớn, một người ở trong không gian trống rỗng!

Một tay nắm chặt cửa, một tay níu chặt áo khoác, cô mơ hồ đứng tại chỗ... sự phấn nộ dồn lên cả cổ họng, phòng khách trống rỗng không một bóng người.

Đột nhiên cô nhớ tới trước kia Kha Dĩ Hiệt từng nói: nếu anh trai tôi không yêu em trước, đừng bao giờ em rơi vào lưới tình của anh trai tôi.

Câu nói này rất đúng, đáng tiếc cô phát hiện quá muộn!

Cô chậm rãi hạ mắt, trời biết, đây không phải là nhà của cô, ít nhất không phải nơi thuộc về cô. Cô cũng muốn cầm giận phui tay mà đi, như thế cô mới không phải là cái bóng của người khác!

Nhưng mà, cô sẽ trở nên trắng tay, hai bàn tay trắng!

Cô buông tay xuống, cô còn có thể làm gì bây giờ? Anh muốn thời gian, cô sẽ cho anh thời gian! Cô còn một tia hy vọng cuối cùng, không phải anh vẫn đang nỗ lực quên Đới Thần Thần sao?

Cô bước ra, hình bóng phản chiếu ở trên mặt đất, cúi đầu nhìn, nhìn một hồi lâu... Cô sợ hãi bưng bình, là anh, là Kha Dĩ Huân!

Nước mắt trên mặt Diệp Nhiễm cuối cùng cũng rơi xuống, cầm áo khoác khóc lớn, cả người đổ đầy mồ hôi.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Lúc Kha Dĩ Huân đẩy cửa ra liền giật mình: "Em đứng đây làm gì" Anh khẽ nhíu mày nhìn Diệp Nhiễm ngây ngốc đứng ở đại sảnh: "Vừa về sao?" Anh nhìn nhìn đồng hồ, 11 giờ rồi!

Diệp Nhiễm mặc áo khoác vào, nước mắt chảy xuống, người cô đổ đầy mồ hôi, cơ thể lạnh run.

"Sao vậy?" Anh có chút nghi hoặc, đi tới, phát hiện tròng mắt cô đỏ hoe, tóc ẩm ướt. Anh lau mặt cô, nói: "Về nhà còn mặc áo khoác? Đổ đầy mồ hôi rồi này!"

Kha Dĩ Huân mới từ bên ngoài trở về, tay anh hơi lạnh, cả người Diệp Nhiễm run lên, cô liếc mắt nhìn anh, đột nhiên phát hiện muốn nói một câu lại gian nan đến vậy.

Anh nhíu mày chặt hơn: "Xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại khóc?" Anh cất cao giọng: "Em về khi nào?"

Diệp Nhiễm chăm chú nhìn Kha Dĩ Huân, biết anh hoài nghi cái gì. Đột nhiên cô rất sợ hãi, sợ anh phát hiện cô nghe lén, hoặc là anh lại đối xử với cô lạnh lùng như trước, hoặc là đến cả bóng lưng cô anh cũng không muốn nhìn?

"Hôm nay..." Rốt cuộc cô cũng mở miệng, tuy rằng giọng nói khô khốc khó nghe: "Hôm nay... hôm nay là sinh nhật của em."

Biểu cảm trên mặt Kha Dĩ Huân thả lỏng, giống như đứa trẻ đứng nhìn cô: "Thế thì sao lại khóc? Em muốn quà gì!"

"Không muốn..." Cô lắc lắc đầu, nước mắt lại rơi, anh đã cho cô món quà tốt nhất rồi.

Anh bắt lực mỉm cười, ôm cô đi lên lầu: "Ngày mai anh sẽ tặng quà cho em, thích cái gì?"

Cô thụ động ở trong lòng anh: "Em không cần, chỉ cần anh nhớ đến ngày sinh nhật của em sau anh một tuần là được." Cô sâu sắc nói.

Biểu cảm trên mặt Kha Dĩ Huân căng thẳng, một tuần trước anh đúng là tội đồ. Anh thấy cô run rẩy, vừa rồi anh lại không phát hiện, trán cô nóng quá, cô phát sốt rồi!

Anh ôm lấy cô: "Cảm rồi!" Anh bước nhanh lên lầu, giận tái mặt.

Diệp Nhiễm chua xót ôm chặt thắt lưng Kha Dĩ Huân, cô không muốn mất anh, sự dịu dàng này cô không muốn mất đi! Bất kể là anh không yêu cô, cô cũng không muốn buông tay.

Anh đặt cô lên giường, cởi bỏ áo khoác ngoài, dùng khăn ấm chà người cô, sau đó giúp cô đắp chăn.

Cô mở to mắt, dõi theo hình bóng anh.

Anh cầm thuốc, rót nước ấm, đỡ cô ngồi dậy: "Uống thuốc mau!"

Cô cắn môi dưới, nhìn khuôn mặt đẹp trai không đành lòng dời đi nơi khác: "Em có tên, gọi tên em chứ!"

Anh cười nhạt một tiếng: "Còn muốn tranh luận? Xem ra em bệnh không nặng. Diệp Nhiễm, uống thuốc mau!"

Cô cười thỏa mãn.

Anh giúp cô nằm xuống, cô nắm lấy tay anh thật chặt.

"Sao vậy?" Anh buồn cười hỏi.

"Kha Dĩ Huân... Chúng ta sinh một đứa bé đi."

Thậm chí chỉ cần có một tia hy vọng, cô cũng không muốn buông tay!

"Cảm mạo nói bậy!" Anh dùng tay chỉ vào trán cô: "Suy nghĩ lung tung!"

Suy nghĩ bậy bạ? Không, anh không hiểu, đây là sự lựa chọn bất đắc dĩ!

Ngày hôm sau anh tan việc trở về rất sớm, cô nằm ở trên giường ngấn
ngờ, cả người yếu ớt.

"Sinh nhật vui vẻ!" Kha Dĩ Huân ngồi xuống bên cạnh Diệp Nhiễm, anh
đưa tới cho cô một hộp quà.

Cô rất vui, thật sự rất vui.

Là một chiếc vòng tay rất đẹp, kiểu trang sức thịnh hành trong năm nay.

"Thích không?" Anh nhìn khéo môi cô mỉm cười, rớt cuộc anh cũng
khiến cô nở nụ cười.

Cô cầm lấy vòng tay cẩn thận nhìn: "Kha Dĩ Huân, có thể khắc chữ vào
trong vòng tay không?"

Anh vừa cười vừa nhìn cô: "Ừ?"

"Em muốn khắc chữ Kha Dĩ Huân tặng cho Diệp Nhiễm."

Anh bật cười: "Ai lại đi khắc như vậy!"

"Em muốn mà!" Cô kiên trì.

"Kha Dĩ Huân tặng cho Diệp Nhiễm?" Anh cười rộ lên: "Ngốc thật. Được
rồi, anh chịu ý em. Lần tới anh sẽ sai thư ký làm chuyện này."

Cô im lặng nghiêm túc nhìn chiếc vòng tay.

***

Kha Dĩ Huân ngày càng nhiệt tình, anh nắm chặt thắt lưng cô xoay người, lại còn bị chiếc vòng trên cổ tay cô sượt trúng mí mắt. Tự anh tặng cho cô, cuối cùng bị chính đồ vật này phản chủ.

Cô khẽ khẽ rên, nơi đó của cô rất bót, gắt gao siết chặt dự vọng của anh, cơ thể cô dẻo dai phối hợp khiến anh phát cuồng, động tác của anh nhanh hơn, từ trước đến nay anh chưa từng sung sướng như vậy, anh khẽ thở dốc rồi giải thoát toàn bộ nhiệt tình của mình vào trong người cô.

Kha Dĩ Huân thở hổn hển nghiêng người ngã xuống, tham luyến nhìn vẻ mặt đối diện, gương mặt cô mông lung như một nàng tiên.

Diệp Nhiễm dần dần mở mắt, tròng mắt cô rất cứng rắn, mục đích toan tính quá mạnh mẽ, đó là một loại quyết tâm, mà không phải là chuyện tình cảm.

Mặc dù cơ thể đau đớn nhưng cô không muốn lùi bước, cô giống như con rắn nhỏ quấn quanh người anh, khiêu khích vuốt ve cơ thể đầm đìa mồ hôi của anh: "Một lần nữa."

Dục vọng của Kha Dĩ Huân đột nhiên tụt xuống, mỗi lần cô chủ động yêu cầu cũng là lúc anh mất hứng.

"Không, anh rất mệt." Kha Dĩ Huân trực tiếp cự tuyệt.

"..." Cô thất vọng trượt xuống người anh, âm thầm suy nghĩ.

"Em thật nỗ lực, vì cửa hàng hoành thánh mà nỗ lực đến đáng sợ." Mỗi lần cô muốn đạt được mục đích thì không hề che giấu quyết tâm, anh cảm thấy vô cùng khinh miệt, bao nhiêu trù mẫn đối với cô bỗng chốc tan biến.

Cô nằm trên giường kiệt sức, cô không muốn giải thích, cũng không thể giải thích. Cô nhắm mắt lại, Kha Dĩ Huân, anh vĩnh viễn không biết, không biết rằng em muốn vì anh mà sinh con.

***

Khi cô cầm que thử thai từ trong phòng tắm lao tới, sung sướng nói: "Kha Dĩ Huân, hai vạch, là hai vạch đó! Em, em mang thai rồi!" Trên mặt Kha Dĩ Huân không biểu lộ gì, đầu tiên là cô dùng hôn nhân đổi lấy lợi ích, bây giờ thì muốn dùng đứa nhỏ để cầm cán nhà họ Kha, càng ngày anh càng chán ghét cô.

Có lẽ cô vẫn còn nhỏ nên không hiểu được cảm xúc của anh, đem tất cả mục đích để đổi lấy quyền lợi! Có điều cô lên kế hoạch rất tốt, có thể dụ dỗ được anh, hoặc là ba mẹ anh cho cô quá nhiều hứa hẹn, gần đây cô đặc biệt vội vàng, toàn bộ tâm tư đều dồn vào việc mang thai.

"Ngạc nhiên cái gì?" Anh ngồi trước máy tính cũng không thèm nhìn cô: "Em cuồng nhiệt như thế mà."

Diệp Nhiễm bị thái độ lạnh băng của Kha Dĩ Huân khiến cho ngây ngốc. Cô cho rằng anh sẽ mừng rỡ như điên, không nghĩ tới anh lại thờ ơ như vậy.

"Kha Dĩ Huân..." Trái tim cô chột quặn đau, rất đau: "Anh thích con nít không?" Cô hỏi, cô cần xác nhận, nếu cả cô và đứa con cũng không thể chiếm được tình cảm của anh, cô... cô cũng không biết nên làm cái gì.

Anh giương mắt nhìn cô, phát hiện trong mắt cô mông lung mờ mịt khiến anh mỉm cười. Mặc kệ mục đích của cô xuất phát từ cái gì, cô đã là vợ anh, trong bụng còn có đứa con: "Ừ, thích chứ." Anh mỉm cười nói.

Trong nháy mắt, nước mắt chảy xuống trên mặt Diệp Nhiễm, thích... là tốt rồi.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Kha Dĩ Huân ngừng xe, anh nhìn xuyên qua cửa sổ nhíu mày cười nhạt. Từ khi Diệp Nhiễm mang thai, ba mẹ anh thường xuyên đến đây thăm hỏi, còn mời các đầu bếp ẩm thực phụ trách bồi bổ cho cô, thậm chí gọi luôn quán gia của nhà Kha về đây trông nom.

Anh cười lãnh đạm, mở cửa xuống xe.

Hiện tại nhà anh giống như một trung tâm tiếp đãi khách khứa, thân thích, hàng xóm... đều có mặt đông đủ.

Mở cửa ra là có thể nhìn thấy hoa quả chất đầy bàn. Tình trạng này kéo dài một thời gian, mẹ anh thậm chí còn sai anh mua thêm một cái tủ lạnh thật lớn để chứa đồ ăn, biến phòng bếp giống như kho hàng.

Thai phụ cần bổ sung dinh dưỡng hai lần một tuần, những người giúp việc bận rộn ở trong bếp, quán gia lo lắng chạy tới chạy lui, lầu trên lầu dưới có người bưng trà đưa nước.

Kha Dĩ Huân im lặng đứng ở tầng trệt, cửa phòng ngủ mở, vài người đang nói chuyện.

Anh kích động nhíu mày, bước vào phòng, đầu anh phát đau, bọn họ đều quay lại nhìn anh, cười nói: "Dĩ Huân về rồi."

Bà Hồ đứng dậy, mặt không tình nguyện lôi kéo anh ngồi vào bên cạnh Diệp Nhiễm.

"Dĩ Huân" Bà Kha lại nói: "Vừa rồi chúng ta đã thương lượng, trong ba tháng đầu là thời kỳ nguy hiểm, vợ chồng cùng phòng không tốt, con chuyển đến phòng dành cho khách đi."

Hồ Doanh ngồi kể bên cười khúc khích. Anh lạnh mặt nhìn Diệp Nhiễm đang nằm trên giường, người nhà anh còn dám bàn cả chuyện riêng tư của vợ chồng anh.

"Để cô ấy ở phòng dành cho khách đi, phòng này thông với phòng làm việc của con, không tiện." Anh cau mày, không che giấu buồn bực.

"Không phải chiếc giường trong phòng kia rất nhỏ sao!" Bà Kha không từ bỏ ý định.

"Mẹ --" Diệp Nhiễm phát hiện Kha Dĩ Huân không vui, cô nhanh chóng lên tiếng: "Không sao đâu ạ."

Bà Kha nhìn con trai trách móc, quay đầu áy náy với Diệp Nhiễm: "Lát nữa mẹ sai tiểu Lý và tiểu Lâm giúp con di chuyển."

Kha Thiệu Vĩ ngồi ở một bên không nói chuyện, lúc này ông đứng dậy tự mình đi qua phòng dành cho khách, bà Hồ và Hồ Doanh cũng đi theo. Một lúc sau ông Kha trở về phòng, nói: "Phòng đó không có tivi, tiểu Nhiễm, ba sẽ mua cho con một cái tivi mới, ít phóng xạ, tiên tiến nhất, đỡ phải con nhàm chán."

Anh thật sự không thể nhịn nữa, nói: "Chỉ là một đứa bé, có cần thiết phải chăm sóc cô ấy kỹ lưỡng vậy không? Phụ nữ nào không sinh con? Ba mẹ cứ chiều chuộng cô ấy."

Tất cả mọi người dùng ánh mắt khiển trách nhìn anh, càng như vậy anh càng mệt mỏi, muốn nói vài câu khó nghe để kích thích bọn họ.

"Tiểu Nhiễm rất gầy, không chăm sóc tốt sao được? Tuổi nó còn nhỏ, lại mang thai lần đầu, chúng ta là trưởng bối, chẳng lẽ trưởng bối dạy dỗ tiểu bối không được hay sao? Con sắp trở thành ba, nếu con có thể ôm đồm hết mọi chuyện, còn cần ba mẹ nhúng tay vào sao?" Bà Kha nghe con trai nói như vậy thì giận dữ, giọng nặng nề.

Kha Dĩ Huân bị trách móc thì cũng tức giận đứng lên: "Cô ấy là vợ con, nếu đã gả cho con thì phải biết tự lực cánh sinh, phụ nữ mang thai ai chẳng giống ai! Không có ba mẹ chẳng lẽ cô ấy không sống được!"

"Kha Dĩ Huân!" Ông bà Kha tức giận đứng bật dậy, mẹ con bà Hồ cũng không dám xen mồm, ánh mắt nhìn tới nhìn lui xem chuyện náo nhiệt.

Tay Diệp Nhiễm nắm chặt drap giường, đầu lòng mỉm cười ngượng ngạo: "Ba, mẹ, Dĩ Huân nói đúng, hai người không nên chiều chuộng con, hai người đừng thấy con gầy nên cho rằng sức khỏe con yếu! Vẫn khỏe mạnh đó ạ!" Cô vươn cánh tay gầy guộc lên, phô trương cơ bắp: "Con rất khỏe nha, có thể bưng cùng lúc mười bát hoành thánh."

"Tiểu Nhiễm..." Bà Kha âu yếm nhìn cô, đứa nhỏ này rất hiểu chuyện.

Kha Dĩ Huân khịt mũi, buồn cười nhếch khóe miệng, thảo nào ba mẹ anh luôn vui vẻ, xem ra cô diễn xuất quá giỏi! Hơn nữa mọi việc đều thuận lợi, anh cũng không muốn tranh cãi cùng ba mẹ, chỉ cần đơn giản bỏ đi là được.

E-book được làm bởi trang: nghiệp dư chấm net.

Anh cố tình ở bên ngoài chơi đến khuya mới về, giờ này ba mẹ anh chắc đã đi rồi, Diệp Nhiễm chắc cũng đang ngủ. Anh đột nhiên cảm thấy lười giải thích với cô. Về cuộc sống, cô đã đóng vai trò người vợ rất thành công.

Thấy phòng ngủ còn sáng đèn, Kha Dĩ Huân cũng không ngạc nhiên. Hôn nhân của anh, thậm chí sinh hoạt của anh cũng là do cô bé hai mươi tuổi đầu thao túng.

Kha Dĩ Huân đẩy cửa phòng nhìn thấy Diệp Nhiễm, anh cởi áo khoác chuẩn bị tắm rửa.

Cô ngồi trên mép giường lặng lẽ nhìn anh.

Phản ứng này là gì? Chờ anh chủ động nói lời xin lỗi? Trong lòng anh cười lạnh, cố ý coi thường sự tồn tại của cô.

"Kha Dĩ Huân..." Nhìn anh cầm áo ngủ bước tới phòng tắm, cô kích động mở miệng. Đúng vậy, cô hy vọng anh có thể chủ động nói cái gì đó, kỳ thực cô không giận anh, chuyện chiều hôm nay cô có thể hiểu, chính bản thân cô cũng cảm thấy ba mẹ chồng quá nuông chiều mình. Kha Dĩ Huân 28 tuổi, ba mẹ anh đương nhiên mong mỗi bông cháu, bọn họ cũng là con người, lại có tiền bạc, cho nên phô trương là chuyện bình thường.

"Em... em nói chuyện với mẹ rồi, em sẽ không nhờ đến sự giúp đỡ của mọi người, vẫn thuê người giúp việc theo giờ như trước..." Cô lắp bắp nói. Kỳ thực cô rất muốn nói, cô không phải là loại người nông cạn, cảm thấy ba mẹ chồng có ý tốt, từ chối lại sợ bọn họ mất hứng.

Anh dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô, giọng mỉa mai: "Tốt nhất là em nên hưởng thụ đi, gả cho anh không phải là có ý đồ đó sao. Còn cái gì chưa hài lòng, cứ việc nói thẳng với ba mẹ."

Cô ghen lời, đôi mắt đột nhiên mở to.

Anh, chẳng lẽ từ trước đến giờ anh luôn nghĩ rằng cô như vậy sao?

Kha Dĩ Huân bước vào phòng tắm đóng sầm cửa lại. Diệp Nhiễm gục đầu xuống, cô còn có thể khiến anh nghĩ cô như thế nào? Cuộc hôn nhân này, ngay từ đầu chính cô lên kế hoạch đưa ra các loại điều kiện, các loại yêu cầu, ngoại trừ việc cô không đề cập đến tình yêu.

Bây giờ, cô không thể yêu cầu anh cho mình một tình yêu. Cô cười, tình yêu ư? Không nằm trong đùm phán của bọn họ.

Anh tắm rửa đi ra, nhìn cô cúi thấp đầu ngồi ở đó, cơ thể gầy guộc u ám ở dưới ánh đèn cô đơn tịch mịch, thật khó có thể tưởng tượng, mỏng manh như vậy làm sao có thể sinh em bé.

Trái tim anh lại bắt đầu mềm yếu.

"Ngủ đi." Giọng anh vang lên, tay chân cô lạnh run.

"Vâng." Cô bình tĩnh đứng dậy, đầu còn cúi thấp: "Anh nghỉ ngơi đi, hôm nay cũng mệt rồi." Cô bước ra cửa, anh mới nhớ là cô đã chuyển đến phòng dành cho khách.

Diệp Nhiễm cố ý bước thật chậm, anh gọi cô đi, chỉ cần anh gọi cô một tiếng là được, chỉ cần anh nói một câu, cô sẽ không đi nữa! Trước kia không biết, thói quen ở cạnh anh dường như là tiềm thức, dọn đến căn phòng kia lại cảm thấy cô đơn.

Kha Dĩ Huân chỉ lạnh lùng cười, cơ thể anh ngã xuống giường, cũng không liếc cô một cái.

Đóng cửa phòng, cô khóc, ngậm ngùi khóc cũng không dám để anh nghe thấy.

VẪN CÓ NHẠN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Hoa nhài trong viện đã nở, màu sắc rực rỡ.

Diệp Nhiễm mở cửa sổ ở dưới đại sảnh để thông gió, mùa đông vừa qua khỏi, mùa xuân lại ập tới. Một cơn mưa, hoa liền nở.

Cô nghe thấy tiếng bước chân, xoay người lại quả nhiên nhìn thấy Kha Dĩ Huân đang xuống lầu, anh gầy, tết âm lịch kỳ này anh bận bịu suốt ngày, thậm chí ngay cả ngày nghỉ lễ anh cũng không có. Cô mỉm cười nhìn anh, kỳ thực... bọn họ đều hiểu rõ, chỉ cần anh muốn, thời gian dành cho cô vẫn dư dả.

Diệp Nhiễm mang thai đã hơn 4 tháng nhưng Kha Dĩ Huân cũng không đề nghị cô trở về phòng.

Nửa đêm hôm qua trời đổ mưa, sáng nay vẫn còn âm u. Kha Dĩ Huân nhìn qua cửa sổ xem xét thời tiết, nhíu mày.

"Anh dùng điểm tâm đi." Diệp Nhiễm nói.

"Không kịp..." Kha Dĩ Huân do dự một lát: "Tối nay cùng anh ra ngoài được không?"

Diệp Nhiễm cứng người, đã vài tháng không cùng anh ra ngoài, mắt cô sáng lên. Cô toan tính đặt đầu, lại nghe anh nói: "Hôm nay là ngày sinh nhật của con trai Đường Lăng Đào và Thần Thần."

Cô dừng động tác, cúi đầu nhìn chân.

"Thần Thần đặc biệt mời em."

"Em không muốn đi!" Cô đột nhiên nói, giọng nói của cô khiến anh ngạc nhiên.

"Không muốn đi... Trong người không khỏe..." Cô hít thở sâu, thong thả lập lại lần nữa, cơn tức giận đã được giảm bớt.

"Ừ." Anh gật đầu, bước ra cửa trước.

"Kha Dĩ Huân!" Cô gọi.

"Làm sao?" Anh thiếu kiên nhẫn quay đầu nhìn cô.

"Hôm nay anh đừng ra ngoài được không? Ở nhà trò chuyện với em." Cô nhìn thẳng anh, đôi mắt mở to. Cô biết mình rất vô vị nhưng cô không muốn anh gặp Đới Thần Thần.

"Lại muốn làm nũng?" Anh cười, gần đây cô thích quấn anh như sam.

Bị nụ cười của Kha Dĩ Huân làm cho yếu lòng, Diệp Nhiễm cũng gật gật đầu.

"Hôm nay anh bận, chắc không thể ở nhà, không khỏe thì nghỉ ngơi đi." Anh lại bước ra cửa, coi như nhả nài giải thích.

"Kha Dĩ Huân!" Cô nhịn không được lại gọi, anh muốn đi gặp Đới Thần Thần thay vì phải ở nhà với cô sao? "Đừng đi được không?"

Cuối cùng anh phiền hà nói: "Em muốn anh ở nhà làm gì? Anh cũng không phải bác sĩ!" Kha Dĩ Huân trách móc.

Cô nhìn anh hai giây, sau đó mở miệng: "Đi đường cẩn thận."

"Ừ." Anh xoay người rời đi.

Diệp Nhiễm đi đến sofa ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng, hai người... hai người cũng không thể làm anh yếu lòng sao?

Càng ngày Diệp Nhiễm càng không tự tin.

Từ khi cô mang thai anh luôn luôn tỏ ra lạnh lùng, thậm chí nói lời dìm dìm dành cho cô anh cũng không làm. Mỗi đêm trước khi ngủ cô đều suy nghĩ, rốt cuộc anh là người thế nào?

Anh luôn luôn là người đàn ông cô không thể hiểu.

Cô siết chặt điện thoại di động cả ngày, vô số lần muốn ấn số điện thoại của anh, muốn gọi anh trở về nhưng lại sợ anh cự tuyệt. Anh càng ít nói, cô càng cảm thấy tổn thương.

Buổi chiều, Diệp Nhiễm không ngủ được, an vị ngăn người ngồi trên sofa đối diện cửa sổ, cô hy vọng có thể thấy nhìn thấy chiếc xe của anh lăn bánh vào nhà, sau đó anh đẩy cửa mỉm cười.

Nếu anh có thể trở về chăm sóc cô, cô nguyện sẽ nói chuyện với anh suốt cả ngày.

5 giờ, người giúp việc theo giờ tan ca, mặc dù mùa xuân đã đến, 6 giờ bầu trời đã bắt đầu tối.

Diệp Nhiễm không ăn cơm, đợi đến 8 giờ tối, cuối cùng cô biết hôm nay Kha Dĩ Huân sẽ không về.

Kỳ thực cô cũng không bất ngờ ...

Diệp Nhiễm đi vào phòng tắm tắm rửa, nước nóng khiến cả người cô ấm lên. Cô tắt vòi sen, cả người lạnh băng, nhịn không được run rẩy, cô nhanh chóng đưa tay cầm lấy áo ngủ trên kệ. Nền gạch ấm ướt trơn tru, bất thành lình Diệp Nhiễm bị té xuống đất, cô cảm thấy chóng mặt, toàn thân đau

nhức, giữa hai chân trở nên nóng ẩm, cô muốn nỗ lực đứng dậy, bụng quặn đau, cổ họng buồn nôn.

Cô bình tĩnh nhìn dòng máu chảy, thậm chí còn cố chịu đựng đau đớn, khoác áo ngủ đi từ phòng tắm ra ngoài, cầm điện thoại, mắt cô mờ mịt, cô nên gọi cho ai, cô có thể gọi cho ai.

Khi ông bà Diệp nhận được điện thoại của Diệp Nhiễm, chỉ hai mươi mấy phút sau liền xuất hiện, cô đã vật lộn mặc xong quần áo, lót băng vệ sinh nhưng lượng máu chảy ra rất lớn, trên người cô vẫn còn choáng váng.

Diệp Nhiễm được ba cõng xuống lầu, trên mặt cô cũng không khóc.

Lúc này cô mới phát hiện, ngoại trừ ba mẹ, cô chỉ có hai bàn tay trắng.

Lúc Kha Dĩ Huân nhận được điện thoại của mẹ chạy tới bệnh viện, mọi người đều đã có mặt.

Trong phòng bệnh, anh thấy ba mẹ thương tiếc nắm tay Diệp Nhiễm, liên tục an ủi: "Tiểu Nhiễm, không sao, đừng buồn nữa. Tuy rằng đứa bé không còn, ba mẹ vẫn giao quyền điều hành cửa tiệm hoành thánh cho con. Con cố gắng lấy lại sức khỏe, còn trẻ, cơ hội rất nhiều."

Mọi người nhìn Kha Dĩ Huân trách cứ, giống như chuyện cô hư thai là do anh làm hại.

Diệp Nhiễm nằm ở trên giường, lẳng lặng nhìn Kha Dĩ Huân đến gần, anh sẽ nói cái gì, sẽ nói với cô cái gì?

"Đứa bé mất rồi?" Anh hỏi.

Mọi người ở trong phòng bệnh đều im lặng, Kha Dĩ Huân đi tới liền đứng cạnh Diệp Nhiễm, nói: "Không sao, không phải em vẫn lấy được thứ mình muốn sao?"

Cô mỉm cười nhìn anh, đúng vậy, cuộc sống là phải đặt nhiều niềm tin vào những điều bất ngờ.

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Nằm ở trên giường bệnh, gương mặt Diệp Nhiễm bình tĩnh. Sự thờ ơ này bắt nguồn từ việc mất mát quá lớn.

Điều cô lo lắng quả nhiên dư thừa, cả cô và con đều không chiếm được trái tim anh, cô còn có thể làm gì? Bây giờ, tốt rồi.

Cô chỉ muốn biết cô nên làm thế nào cho tốt, anh dừng dừng khiến cô cảm thấy việc mình dùng đứa con trời buộc có thể là một sai lầm, cô cố chấp kết hôn, sau này lại là một sai lầm khác.

Muốn cô tận lực giết chết con mình cô không làm được, bây giờ mất rồi, cô có thể thản nhiên hoài niệm, đối với cô mà nói đây mới chính là một loại giải thoát.

Kha Dĩ Huân bị ông bà Kha gọi ra ngoài phòng bệnh, không cần nghĩ, nhất định là đang bị mắng rồi.

Mấy ngày nay cô rất bội phục mình, đã biết được "bí mật" của anh, lại còn thể nằm mộng mà không tỉnh ngộ.

Cô hy vọng anh có thể quên đi quá khứ để đến với mình, là mộng. Rõ ràng không có khả năng, là ngộ nhận.

Mặt anh tái xanh đẩy cửa bước vào, hơi thở gấp gáp.

Cô nhìn anh, kỳ thực anh cũng bất lực, anh trở thành một kẻ tội đồ trong cuộc hôn nhân, nguyên nhân đều do cô làm hại. Nụ cười của anh, sự hận

thù của anh, là do cô đẩy anh vào, anh cự tuyệt, sau đó trở thành đối tượng để người trong nhà lên án.

Người sai vốn dĩ là cô.

Ba mẹ bị Diệp Nhiễm ép buộc về nhà nghỉ ngơi, trong phòng bệnh chỉ còn lại anh và cô.

Anh lạnh mặt ngồi ở cạnh giường, không nói một lời.

"Đau lòng không, Kha Dĩ Huân?" Lúc cô hỏi, khóe miệng nở nụ cười nhạt.

Kha Dĩ Huân hừ lạnh một tiếng, đứa bé này anh chưa từng muốn, bây giờ không còn nữa cũng không lấy gì thoải mái. Anh vô tình giương mắt, thấy cô nở nụ cười mỉm, tim quặn đau: "Chúng ta vẫn còn trẻ, em điều hành cửa hàng, những chuyện sau này không cần lo lắng, từ từ sẽ đến." Anh muốn an ủi cô nhưng trong lòng lại không cam tâm. Thiên sứ vĩnh viễn là cô, anh đương nhiên trở thành ác quỷ.

Diệp Nhiễm nhắm mắt, quả nhiên, cuộc sống là phải đặt nhiều niềm tin vào những điều bất ngờ.

Từ từ sẽ đến?

Cô lại nhìn anh: "Kha Dĩ Huân, anh cần bao nhiêu thời gian?"

Anh thiếu kiên nhẫn, hỏi: "Chuyện gì?".

"Quên đi quá khứ và bắt đầu một lần nữa." Cô cười, nhắc nhở một chút.

Anh sững sốt, nhú mày nhìn cô rất lâu: "Ngày đó em nghe được hết?" Là câu nghi vấn.

"Ừ." Diệp Nhiễm thẳng thắn thừa nhận: "Em luôn chờ đợi bởi vì anh nói anh cần thời gian." Cô nhắm mắt lại, không có nước mắt, chỉ là hơi nước. Câu nói lúc đó của anh đã đem lại hy vọng cho cô bấy nhiêu.

"Em luôn chờ đợi, luôn luôn chờ. Sợ mình không đủ phân lượng còn nỗ lực mang thai để hy vọng chiếm lấy trái tim anh, đã từng cho rằng cả hai người thì sẽ giảm bớt một nửa thời gian."

Anh nắm chặt tay, không nói chuyện.

Diệp Nhiễm hít vào một hơi: "Chắc hẳn là anh cần rất nhiều thời gian, có điều em đã không chờ nổi nữa rồi." Cô cúi đầu chôn mặt xuống gối: "Cửa hàng hoành thánh, em không cần."

Không phải là cô đang dối, không phải là cô xúc động, cô thật sự kiệt sức. Trước kia cô kinh doanh vất vả, không có anh trợ giúp, xác thực cô không thể duy trì cửa hàng.

Thất bại trong hôn nhân, học được nhiều bài học đắt giá, hiểu được thế nào là buông tay, hiểu được thử một lần nữa bắt đầu. Cô biết, cô so với bất luận kẻ nào đều biết, bọn họ sẽ có một cuộc sống hạnh phúc hơn. Đáng tiếc, anh không hiểu, hoàn toàn không hiểu...

Từ lúc ba cô quyết định bán đi cửa tiệm hoành thánh, đáng lẽ cô nên buông tay, không đủ khả năng nắm chặt thì chỉ tự mang lại khó khăn cho mình.

"Diệp Nhiễm..." Kha Dĩ Huân gian nan gọi, rốt cuộc nói không nên lời.

"Em thật sự rất mệt." Cô thoải mái nói, còn cười: "Kha Dĩ Huân, chắc là anh không biết, con người không biểu lộ cảm xúc sẽ phí thể lực, giả bộ hồ đồ cũng rất mệt mỏi." Cô thậm chí còn dùng từ ngữ hài hước nói chuyện: "Bản thân anh luôn đợi một người, so với công việc khó khăn mà anh đang

tạo dựng còn vất vả hơn." Cô cười ha ha, dòng nước theo khóe mi chảy xuống: "Có lẽ đứa bé cũng cảm thấy quá mệt nên mới rời đi."

"Diệp Nhiễm!" Anh chặn lời cô, đột nhiên cô nói ra những lời đó, trái tim anh càng lạnh.

Cô nhất thời im lặng không lên tiếng nữa, hai mắt nhắm nghiền, nước mắt từng đợt chảy xuống.

Anh nhìn cô rơi lệ, muốn nâng tay mình lau đi làn nước mắt, không nghĩ tới cô nhanh chóng cầm chân lau, khuôn mặt tái nhợt, thở dài ra một hơi, xoay người đưa lưng về phía anh.

"Em muốn ngủ một giấc." Cô nói.

Anh không hé răng, cô cũng không nói nữa, không biết thời gian trôi qua bao lâu, căn phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của Diệp Nhiễm đều đều. Sau khi Kha Dĩ Huân rung chuông kêu ý tá đến rút chằm, thuận tiện đo luôn nhiệt độ cơ thể của Diệp Nhiễm. Y tá gọi cô vài tiếng cô cũng không tỉnh, an ổn ngủ sâu, Kha Dĩ Huân đi qua trợ giúp y tá đem nhiệt kế đặt ở dưới nách Diệp Nhiễm, cẩn thận nhìn hai mắt cô, không phải giả vờ ngủ.

Người y tá trung niên cười khố, trong khi chờ đợi trắc lượng kết quả liền nói với Kha Dĩ Huân: "Thanh thiếu niên bây giờ thật mạnh mẽ, vừa mới hư thai còn có thể ngủ sâu như vậy."

Kha Dĩ Huân rũ mắt xuống, cô nói, cô mệt rồi.

Anh lái xe về nhà là gần nửa đêm, bầu không khí chung quanh yên tĩnh lạ thường. Người giúp việc theo giờ sáng mai mới đến, phòng còn chưa dọn dẹp, anh nhìn chằm chằm những vết máu trên đá cẩm thạch, màu đỏ sẫm kéo dài cho đến trên lầu.

Kha Dĩ Huân nhúu mày thật chặt, đứa bé đã không còn, anh nghĩ nhiều cũng vô ích.

Cố ý xem nhẹ, anh bước nhanh lên lầu.

Đèn trong phòng Diệp Nhiễm vẫn còn sáng, cửa phòng mở toang, vết máu cũng dày đặc, Kha Dĩ Huân đỡ dẫn đi qua. Cửa phòng tắm mở ra, vết máu trong đây lan tỏa thành một vệt khô rất lớn, kéo dài đến điện thoại đầu giường. Anh gian nan hít thở, giống như mừng tượng được cảnh cô đang lết đến đây.

Điện thoại của cô, không gọi cho anh.

Anh là chồng cô, là ba của đứa bé, vì sao cô lại không gọi cho anh? Anh tức giận, phân không rõ là đau lòng hay là thất vọng.

Kha Dĩ Huân nắm chặt nắm tay, cho tới bây giờ anh luôn nghĩ rằng cô vì muốn giữ cửa tiệm nên mới dùng kế hoạch mang thai, không nghĩ tới, thứ cô muốn đổi là trái tim anh.

Nghị kỵ của anh, lạnh lùng của anh đẩy cô và đứa bé càng xa!

Kha Dĩ Huân nhớ tới khuôn mặt tươi cười của Diệp Nhiễm, nhớ tới khoảnh khắc cô đứng ở trước cửa sổ vẫy vẫy tay, nhớ tới lúc anh lơ đãng giương mắt nhìn thấy khuôn mặt của cô buồn bã. Ngày đó, nước mắt của cô càng khiến cho trái tim anh quặn đau.

Anh thấy trên bàn trang điểm của cô có một con thỏ bông, đột nhiên anh ý thức được, cô cũng chỉ là một gái mới 21 tuổi. Anh có thể không yêu cô nhưng đối với cô anh tựa hồ quá tàn nhẫn, anh đem suy nghĩ của cô áp đặt thành nỗi phiền muộn trong lòng.

Kha Dĩ Huân thu dọn xong xuôi, anh lái xe chạy đến bệnh viện, yêu cô, hiện tại anh chưa làm được, điều anh có thể làm, chính là tận lực đối xử tốt

với cô.

VẪN CÓ NHẠN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Bụng quặn đau, thắt lưng giống như bị điện giật, Diệp Nhiễm hồi phục ý thức, cảm giác giữa hai chân ấm nóng, tựa hồ như có một lượng kinh nguyệt lớn chảy ra. Đầu óc cô mơ hồ, muốn nhanh chóng đứng dậy vọt vào toilet.

Cánh tay mềm nhũn, chỉ hơi khởi động một chút đã suy sụp ngã xuống giường, hoàn toàn tỉnh táo.

"Sao vậy?" Cô nghe thấy tiếng Kha Dĩ Huân, anh đi lại đỡ cô: "Muốn đi toilet?"

Diệp Nhiễm xấu hổ trăm mặt, đột nhiên ba mẹ bỏ đi, cũng không an bày người chăm sóc cô, bây giờ trong phòng chỉ còn có cô và anh. Khi anh nhắc cô xuống giường, cô chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Cô cảm thấy phía sau mông lạnh lạnh, nhìn trộm trên giường thì thấy một màu đỏ rực. Anh ôm lấy thắt lưng cô, tựa hồ không hề hay biết.

Diệp Nhiễm vừa đi vừa kéo váy ngủ, hi vọng có thể chặn đi vết máu.

Ngoài cửa vang lên có tiếng gõ, cô vô tâm lên tiếng.

Giọng anh bình tĩnh trầm thấp: "Quần áo của em."

Cô mở một khe nhỏ ra, anh đưa tới cho cô quần áo sạch sẽ, cô liếc mắt một cái, anh mang từ nhà đến đây sao? Mũi cô chua xót.

Kha Dĩ Huân chờ ở cửa, cũng không thúc giục Diệp Nhiễm, cô thay quần áo đi ra, anh rõ ràng ôm lấy cô, đặt lên giường. Cô phát hiện, đệm lót cũng bị anh đổi rồi.

Anh đắp chăn cho cô, hỏi: "Muốn uống nước không?"

Cô lắc đầu, đã không yêu, còn dụ dằng làm gì?

Phòng bệnh lâm vào trầm mặc.

Cô đảo mắt, anh lót gối tựa vào đầu giường, không biết đang suy gì.

Đây chẳng phải tình yêu, mà là anh áy náy, cô âm u hạ mắt, cô hiểu chứ.

Tình yêu không thể miễn cưỡng.

Rốt cuộc cô đã hiểu. Nếu anh có thể chọn, cô tin tưởng bọn họ sẽ hạnh phúc cả đời. Nếu anh không chọn được, cho dù cô có nỗ lực cũng chỉ là miễn cưỡng. Tình yêu và con tim là thứ không thể khống chế, cũng không thể trả giá thì mới chiếm được.

Anh phát hiện cô nhìn mình chăm chú, cũng nhàn nhạt quay đầu lại. Phản ứng đầu tiên là cô muốn nói: "Kha Dĩ Huân..." Diệp Nhiễm cất giọng, đảo mắt: "Chúng ta ly hôn đi."

Kha Dĩ Huân không trả lời, biểu cảm trên mặt cũng không thay đổi: "Không!" Anh trả lời dứt khoát.

Không phải anh muốn mượn nước đẩy thuyền sao? Diệp Nhiễm ngạc nhiên mở to mắt, đột nhiên không biết nói gì.

Anh không nhìn cô, cà người trầm xuống, ngã vào gối đầu, ánh mắt nhắm lại. Anh không muốn cân nhắc, cũng không muốn cô bỏ đi! Chỉ cần cô bỏ đi, cô giải thoát rồi, như thế càng khiến anh cảm thấy cả đời này anh đang nợ cô.

Diệp Nhiễm cau mày, ở trong lòng suy nghĩ lời này rất lâu, thế nhưng anh lại không phản ứng.

"Trước tiên dưỡng bệnh đi, chuyện còn lại chúng ta nói sau." Kha Dĩ Huân nằm trên giường mở miệng.

Chuyện còn lại? Cô và anh còn chuyện gì để nói?

"Nếu anh sợ phân chia tài sản, vậy thì không cần đâu." Cô bình tĩnh nói: "Gả cho anh, mang thai, đều là một bên tình nguyện. Anh không sai, chỉ có em thôi..."

Anh lặng lẽ nghe cô nói, cuối cùng cười nhạt một tiếng ngắt ngang: "Vậy sao? Anh xin lỗi!" Kha Dĩ Huân mở mắt ra, con ngươi đen láy âm u.

Cô ngạc nhiên một lúc, anh vừa mới nói lời xin lỗi, dựa vào xin lỗi thì có thể thay đổi được gì?

Kha Dĩ Huân hừ một tiếng: "Là em muốn kết hôn, ly hôn cũng là em! Em cho rằng cuộc hôn nhân này chính là trò chơi?"

Diệp Nhiễm ghen lời, sắc mặt trắng bệch.

"Ngay từ đầu luôn miệng em sẽ đối xử tốt với anh, bây giờ thì sao? Mở miệng một tiếng liền muốn ly hôn. Em cho rằng ly hôn đơn giản như vậy? Tài sản phân chia thế nào? Anh nên cho em bao nhiêu tiền nuôi dưỡng?"

"Em... cái gì em cũng không cần!" Cô ủy khuất nói, cầm nhỏ co rúm không thôi, lúc nào anh cũng nghĩ cô như vậy? "Cửa tiệm hoành thánh cũng không cần."

Đôi mắt cô quật cường, trong lòng anh mềm lòng. Anh lạnh giọng nói: "Tất nhiên là em có thể làm những điều em thích, còn anh thì sao? Anh thân là một ông chủ lớn của tập đoàn Mỹ Giai, kết hôn chỉ mới một năm đã ly

hôn, người ta nhìn anh thế nào? Không ý thức trách nhiệm, hay là sinh lý không bình thường?"

Cô há hốc mồm nhìn anh, chuyện này cô chưa từng nghĩ tới, cô vĩnh viễn chỉ nghĩ đến điều đơn giản.

"Phải cùng em kết hôn chẳng khác nào em đã hại anh một lần, bây giờ còn muốn tiếp tục hại anh?"

Cô cầm lấy gối, bị anh chất vấn tâm phiền ý loạn, cảm thấy lời anh nói có vấn đề nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu, cũng vô lực phản bác.

"Ly hôn và kết hôn không hề giống nhau, liên quan đến nhiều phương diện, bây giờ em nói cái gì em cũng không muốn, bình tĩnh lại đến lúc đó em tới tìm anh nào loạn?"

Diệp Nhiễm cảm thấy kiệt sức, giọng cũng run rẩy: "Kha Dĩ Huân, đừng hành hạ nhau nữa, chỉ cần có thể giải thoát, chỉ cần không còn đau khổ, anh muốn thế nào thì thế ấy đi."

"Ừ." Kha Dĩ Huân nhú mày: "Anh sẽ bảo luật sư chuẩn bị, đến lúc thích hợp sẽ nói!"

Cô nhắm mắt lại, cũng tốt, chỉ cần không hành hạ nhau, thế nào cũng được. Cảm xúc, cô chống không nổi anh. Thông minh, cô lại càng không phải đối thủ, cô đã không còn sức lực để cùng anh tranh luận nữa rồi.

VĂN CỔ NHẠN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Lúc xuất viện, Diệp Nhiễm đưa ra yêu cầu về nhà ba mẹ ruột tình dưỡng, nhà họ Kha tuy rằng không đồng ý nhưng cũng không có lý do phản bác. Bà Kha âm thầm mắng Kha Dĩ Huân, hy vọng con trai có thể ngăn cản hoặc nói lời xin lỗi, đỡ dành Diệp Nhiễm về nhà.

Nhưng Kha Dĩ Huân đối với lời nói của mẹ mình chỉ thờ ơ. Ông bà Diệp bất mãn vô cùng.

Diệp Nhiễm cũng không hề phản ứng, Kha Dĩ Huân tỏ thái độ thế nào cô cũng mặc kệ. Không muốn cùng ba mẹ hai bên nói rõ, bằng không bọn họ càng tạo áp lực lớn.

Nhất là ông Kha, đừng nói là Kha Dĩ Huân, ngay cả Diệp Nhiễm cũng không dám tưởng tượng đến cảnh bọn họ nói ra hai chữ ly hôn. Dù tức giận hay buồn bực, cô cũng không chịu nổi!

Ngày đó, cô vô lực suy nghĩ. Điều cô cần làm là có một chỗ để nghỉ ngơi, một nơi không nhìn thấy mặt anh! Chờ khi vết thương cũ lành lặn, mới nghĩ đến chuyện khác!

Bà Kha lúc nào cũng dặn dò Kha Dĩ Huân mau chóng đón Diệp Nhiễm về nhà, ở nhà ba mẹ đẻ càng lâu, tình cảm hai người sẽ càng phai nhạt.

Kha Dĩ Huân âm thầm để bà Kha cắn nhả, chẳng phải anh thờ ơ, tâm tình của cô, anh biết. Anh muốn cho cô thời gian suy nghĩ, muốn cho cô học cách tự mình đứng lên.

Diệp Nhiễm đã ở nhà họ Diệp được hai mươi mấy ngày, cô tiễn ông bà Kha ra cửa, đứng ở bên đường nhìn xe bọn họ biến mất mới thở phào nhẹ nhõm, tâm phiền ý loạn thậm chí tiếng ồn xung quanh cũng không nghe được.

Ông bà Kha thường xuyên đến thăm Diệp Nhiễm. Bọn họ càng yêu thương cô, cô càng cảm thấy khó thở, sắp không đối mặt được nữa rồi. Cô muốn nói ra sự thật, muốn bọn họ đừng tốt với cô nữa, ơn này cô trả không nổi. Nhưng mỗi khi nhìn thấy trên mặt bọn họ tươi cười, thấy bọn họ an ủi, cuối cùng cô đem lời muốn nói giấu nhem đi.

Dọc theo nhà họ Diệp có rất nhiều cửa hàng, người lui tới qua đường thường xuyên, xe hơi, xe đạp đậu đầy khu vực đó, nhìn qua tương đối lộn xộn. Chiếc xe thể thao của Kha Dĩ Huân quẹo vào khúc cua ngừng ở phía trước, Diệp Nhiễm ngây ngốc đứng trước hoàng hôn, ánh mắt mơ hồ dường như đang suy nghĩ.

Mãi cho đến khi anh đi tới trước mặt cô, cô mới chấn kinh.

Đây là lần thứ hai anh xuất hiện. Trong lòng Diệp Nhiễm cũng không biết vui hay buồn.

"Đứng đây làm gì?" Anh tự nhiên kéo cánh tay cô, lôi cô lên vỉa hè.

"Anh tới đây có chuyện gì sao?" Cô cũng không cho anh vào nhà, ba mẹ cô bất mãn với anh, đã từng nghị luận, nếu giáp mặt càng thêm oán giận.

Tất nhiên anh sẽ không tùy tiện tới gặp mặt cô, tốt nhất là ở bên ngoài nói chuyện. Cô sợ ba mẹ mình lại quở trách anh, có khi lại xảy ra chuyện không vui.

Chân mày Kha Dĩ Huân hơi nhíu, một lát sau anh nói: "Anh mua nhà rồi, đến xem không?"

Cô ngạc nhiên một chút, đây là ý gì?

"Nhưng chưa trang hoàng..." Anh nhìn biểu cảm biến hóa của cô.

"Kha Dĩ Huân!" Cô cất cao giọng: "Anh nói điều này làm gì?"

Thậm chí anh nói anh đã từng quên, muộn rồi! Hơn nữa, cô biết, những gì anh nói điều là nói dối.

Kha Dĩ Huân mấp máy môi: "Sau khi ly hôn nhà đó sẽ thuộc về em. Đồng thời em có thể để cho ba mẹ mình sống ở đó."

Ly hôn? Đúng vậy, trước giờ cô tưởng chỉ có mình cô trông chờ!

"Không cần!" Cô thở hốt hển nhưng lại muốn biểu hiện nét mặt thờ ơ, vì thế chỉ có thể giấu đầu hở đuôi: "Kinh tế nhà em đủ để mua thêm nhà khác. Nhà em có bao nhiêu tiền, chẳng phải anh là người rõ nhất sao?"

Kha Dĩ Huân thông thả mỉm cười: "Chỉ là anh có ý tốt."

"Anh nói xong chưa?" Cô lạnh lùng liếc anh, khuôn mặt non nớt của cô không thích hợp với biểu cảm này, anh rất muốn cười thật to.

"Nói xong rồi." Anh gật gật đầu.

"Tạm biệt." Cô không nhìn anh, xoay người đẩy cửa vào nhà, anh cũng không đi theo.

Diệp Nhiễm dựa người vào cửa, sắc mặt trắng bệch. Khi nghe anh nói anh sẽ an bày sau ly hôn, trái tim cô tự nhiên khó chịu, không phải đây mới là điều cô muốn sao?

Đúng vậy, đó cũng là điều Kha Dĩ Huân muốn, chẳng qua anh so với cô không băn khoăn nhiều. Xem ra, anh từng bước chuẩn bị, chuyện này, vốn dĩ chỉ là vấn đề thời gian.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Diệp Nhiễm chạy vọt vào phòng, nhìn nhiều ngày như vậy, cô thật sự không chịu nổi.

Sau khi Diệp Nhiễm nói ra quyết định, ông bà Diệp chỉ biết trơ mắt nhìn nhau. Trong lúc nhất thời cô cũng không biết nên nói cái gì, bầu không khí trong phòng đột nhiên trầm hẳn.

Có lẽ không đành lòng nhìn thấy sắc mặt con gái ngày càng tái nhợt, bà Diệp mở miệng: "Tiểu Nhiễm, kỳ thực ba mẹ đã sớm nhìn ra tâm tư trong lòng con rồi."

Diệp Nhiễm khịt mũi, hiểu rõ cô nhất vẫn là ba mẹ.

"Chuyện đã đến nước này một phần cũng do ba mẹ. Con còn nhỏ, chuyện gì cũng không hiểu, đáng ra lúc đó ba mẹ nên ngăn cản con!" Bà Diệp hối hận: "Đúng là lúc ấy ba mẹ nhìn thấy điều kiện của nhà họ Kha khá tốt, Kha Dĩ Huân cũng rất ưu tú, ông bà xui lại thích con, cho nên mẹ nghĩ đây là quyết định sáng suốt. Dù sao dòng dõi nhà mình kém hơn nhà họ rất nhiều..."

Diệp Nhiễm gục đầu xuống.

"Sau này ba mẹ mới hiểu, ván đã đóng thuyền, nói cái gì cũng đều vô dụng. Lần này con trở về, trong lòng ba mẹ cảm thấy bất an. Nếu con không thể sống chung với Kha Dĩ Huân, ba mẹ vẫn sẽ ủng hộ."

Diệp Thế Ấm nãy giờ im lặng cũng đi tới, vẻ mặt kích động, thậm chí khóe miệng co giật: "Tiểu Nhiễm, là ba vô dụng! Nếu không..."

Diệp Nhiễm nhanh chóng lắc đầu phản bác, cô khịt khịt mũi mỉm cười: "Ba, mẹ, con muốn đi tới nhà dì ở một thời gian. Con không muốn chấp nhận ý tốt của ba mẹ chồng, ân tình càng nhiều, tương lai càng khó qua."

"Muốn đi bao lâu?" Ông bà Diệp nhìn nhau, luyến tiếc, lại cảm thấy như thế cũng tốt.

"Đi..." Diệp Nhiễm cũng mơ hồ: "Mãi cho đến khi Kha Dĩ Huân sẵn sàng ly hôn."

***

Diệp Nhiễm ngồi trên sofa bằng vải bố căn hạt dưa, Tinh Hồng và Nhạc Hâm ngồi bên cạnh vừa xem tivi vừa cười.

Căn nhà không lớn, đại sảnh chỉ có một bộ sofa và một chiếc tivi. Phòng ốc tối tăm, ban ngày xem tivi phải mở rèm cửa. Diệp Nhiễm cảm thấy mình hợp với môi trường này, tự do thoải mái.

"Này, này, tiểu Nhiễm, anh chàng kia chính là ngôi sao thần tượng đó, ngày mai chúng ta đi xếp hàng mua đĩa nhạc để nhận được chữ ký của anh ta đi! Ngay hiệu sách lớn ở trung tâm thành phố thôi!" Tinh Hồng rung đùi đắc ý chỉ vào tivi.

"Tinh Hồng! Em nên nhớ là em đã có bạn trai rồi đấy! Chú ý hình tượng một chút có được hay không?" Nhạc Hâm lập tức trừng mắt.

"Ai quy định người có bạn trai rồi thì không được nhìn người khác? Anh nhìn anh xem, chỗ nào anh bằng người ta? Nhưng mà, Hâm Hâm à, em sẽ không ghét bỏ anh đâu!" Tinh Hồng nắm chặt bả vai Nhạc Hâm.

"Được, em giỏi lắm." Nhạc Hâm bỏ tay cô ta ra.

"Đi không? Đi không? Tiểu Nhiễm!" Tinh Hồng lại dùng khuỷu tay đung vào Diệp Nhiễm.

Diệp Nhiễm ngật ngừng, Nhạc Hâm bĩu môi: "Đừng đi!"

Diệp Nhiễm buồn cười nhìn hai kẻ dở hơi, Nhạc Hâm là con trai của dì, Tinh Hồng là bạn gái của anh, bọn họ đều đang học đại học, nghỉ hè ở nhà rảnh rỗi cực kỳ. Bọn họ lớn tuổi hơn cô, cuộc sống thoải mái không gì lo lắng. Cô thích xem tiết mục gì bọn họ cũng cùng xem, cô thích đi đâu chơi bọn họ cũng đi theo cùng.

Ngay lúc đó, dì của Diệp Nhiễm đẩy cửa nhanh chân chạy vào toilet, còn trôi chảy phân phó: "Một trong ba đứa ai có thể xuống trông nhà giúp?"

Diệp Nhiễm lập tức đứng dậy, dì thuê một mặt bằng để buôn bán sách báo, cô đến đây không có việc gì làm, chuyện trông chừng cửa tiệm đã sớm thuần thục.

Thời tiết ở đây rất nóng, chỉ ngồi chút xíu người đã đổ đầy mồ hôi, cô cầm cây quạt hương bồ ra sức quạt. Có người đến mua tạp chí, cô cười tủm tỉm ứng phó.

Một năm, thật nhanh. Năm trước cô được gả cho Kha Dĩ Huân, chuyên tâm tận lực lấy lòng anh và ba mẹ chồng.

Cô lấy mu bàn tay lau những giọt mồ hôi trên trán, năm trước cô ở trong một căn nhà xa hoa đầy đủ tiện nghi, không cảm thấy hạnh phúc là như thế nào. Năm nay cô ngồi ở bên đường thư thái chảy mồ hôi cũng rất khổ sở, cô cười, cảm thấy bản thân mình thật kiên cường .

Trên báo đưa rất nhiều tin về ngôi sao ca nhạc Thang Dung, cô thuận tay xem, anh ta là tình nhân trong mộng của Tinh Hồng. Tất cả các tin tức về anh ta Tinh Hồng đều sưu tầm lại, cô nhìn thấy dòng chữ in nghiêng có tên tập đoàn Mỹ Giai, nhin không được nhìn kỹ. Thì ra Thang Dung là đại sứ

hình ảnh của tập đoàn Mỹ Giai, nhờ anh ta mà đồ uống của bọn họ đây mạnh tiêu thụ. Cô nhìn thấy Kha Dĩ Huân trên ảnh, truyền thông còn viết ngôi sao thần tượng là người đồng tính, cùng với ông chủ của tập đoàn Mỹ Giai có quan hệ ái muội.

Diệp Nhiễm bật cười, Kha Dĩ Huân mà là người đồng tính luyện ái? Nếu cố tình thổi phồng thì không sao, nếu quá quắt không chừng còn bị Kha Dĩ Huân kiện ngược lại. Sau khi cười xong... trong lòng quặn đau khó hiểu.

Kha Dĩ Huân và ngôi sao thần tượng kia cùng bị đăng tin ở trên tạp chí. Khoảng cách giữa cô và anh lại càng xa xôi. Khoảng cách này không phải bởi vì chia ly, mà là năm đó cô ngốc nghếch không biết trời cao đất rộng, chỉ bằng nhất niệm chấp nhất ý nghĩ kỳ lạ. Bất kể là như thế nào, cô thành công rồi. Cô cười khê, ngẩng lại, cô có được xem là cô bé lọ lem hay không?

Diệp Nhiễm đặt tờ báo xuống, chậm rãi di chuyển ánh mắt. Cô giống như một đứa bé vô tình nhặt được châu báu, chỉ cảm thấy rực rỡ rất đẹp mắt, lại không biết giá trị thật sự của nó. Chờ khi cô hiểu rõ, mới thâm sâu phát hiện, bản thân cô không có quyền đeo nó.

Kha Dĩ Huân nói rất đúng, cô chẳng qua chỉ người bán hoành thánh mà thôi. Vậy mà, cô còn vọng tưởng đến việc yêu anh. Thời gian trôi qua, chính cô cũng cảm thấy thật buồn cười, cô lấy cái gì để xứng đáng với anh? Thậm chí đứa bé là mối liên kết duy nhất cô cũng làm mất.

Đôi mắt cô dừng lại trên phố, cửa tiệm kia đã đóng rồi sao? Đúng vậy, bọn họ nấu rất khó ăn.

Diệp Nhiễm đi qua nhìn vào bảng giá thuê của cửa tiệm, rất phù hợp, cô âm thầm tính toán...

Tất cả quá khứ chỉ là một giấc mơ sang trọng, rất đẹp nhưng cô không thể mang theo nó.

Hiện tại... cô chỉ tin tưởng tay mình có thể nắm chặt thứ gì đó, dựa vào nỗ lực để đạt được.

Nhờ sự hỗ trợ của ba mẹ và sự giúp đỡ của dì dưỡng, hơn nữa cùng với kinh nghiệm của mình trong lĩnh vực này, cuối cùng cửa tiệm hoành thánh Diệp Tử ra đời.

Diệp Nhiễm được gọi là "bà chủ", cả ngày bận rộn vất vả, đến tối là cô mệt lã. Cuộc sống này lại khiến cô cảm thấy thoải mái, mỉm cười và vui vẻ nhiều hơn.

Nhà họ Kha cũng không liên lạc với Diệp Nhiễm, có đôi khi cô đi lang thang giải trí, gần như không nhớ rõ những chuyện trước kia.

Thời gian là phương thuốc để chữa lành mọi vết thương, thậm chí ký ức cũng đều mơ hồ, mặc kệ bi thương hay là ấm áp.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Diệp Nhiễm đứng trước cửa tiệm ký nhận đồ uống. Cầm một chồng giấy quơ giữa không trung, cô đột nhiên hạ mắt, một người đàn ông đang đứng - là Kha Dĩ Huân.

Anh cầm áo vest trên tay, cổ không thắt caravat, nút áo sơmi mở rộng, thân hình rắn chắc ẩn hiện.

Khu phố này ít có ai đẹp như Kha Dĩ Huân, vì vậy khi anh xuất hiện mọi người trên đường đều tò mò nhìn anh, tuy rằng bộ dạng này không thể hiện được sự giàu có nhưng gương mặt tuấn mỹ và khí thế sắc bén vẫn khiến anh nổi bật.

Kha Dĩ Huân đứng ở bên đường, là tới tìm cô sao? Đã lâu không gặp, tâm trạng của anh trông rất tốt.

Diệp Nhiễm rất muốn ôm đầu bỏ trốn, trốn đi để Kha Dĩ Huân không nhìn thấy mình. Hiện tại cô đang mặc một chiếc áo sơmi, tóc cột đuôi ngựa, so với lúc trước ở nhà trông ghê tởm hơn. Hai chân cô run lên, muốn chạy vào trong cửa tiệm, lại đột nhiên không có can đảm, ngớ ngẩn đứng giữa phố.

Anh cau mày thiếu kiên nhẫn, trong lúc đó vô tình thì nhìn thấy cô.

Diệp Nhiễm dời mắt, mắt tự nhiên cúi đầu, Kha Dĩ Huân mỉm cười lập tức đi qua.

Cô mang một đôi dép phẳng, cúi đầu cả người mới đến ngực anh. Cô đen hơn trước kia một chút, dường như càng gầy, hình hài giống như một đứa

bé.

"Sao gầy vậy? Kinh doanh không tốt?" Kha Dĩ Huân chất vấn.

Cô dường như không nghĩ đến câu nói đầu tiên sẽ là thế này, cô gắng đầu nhìn anh liếc mắt, lại xấu hổ nhìn đi nơi khác: "Kinh doanh... rất tốt." Cô thành thật trả lời, tựa hồ không nghe rõ lời bông đùa của anh.

Kha Dĩ Huân mỉm cười.

"Bà chủ, xem đủ hàng chưa?" Người giao hàng nhìn thấy Diệp Nhiễm thất thần, lớn tiếng nhắc nhở.

"Ừ, ừ." Diệp Nhiễm kích động nhìn: "Đủ rồi, còn thiếu 10 thùng Mirinda nữa thôi."

Anh nghe người ta gọi cô bằng "bà chủ" thì nở nụ cười, cũng không vội vã nói, lẳng lặng nhìn cô thu xếp.

Trong tiệm có soái ca đến tìm "bà chủ", mọi người đều dáo dác cười, Diệp Nhiễm đỏ mặt, làm bộ không nhìn thấy.

"Nói chuyện được không?" Kha Dĩ Huân nhếch miệng cười, trở thành "bà chủ" cũng rất nghiêm túc, trước kia từng là "cô chủ nhỏ", bây giờ gần như "thành tinh" rồi.

Diệp Nhiễm ngăn người, nói chuyện? Anh sẵn sàng ly hôn rồi sao?

Cô gật gật đầu, yên lặng đi cùng anh qua hai con đường, một tiệm cà phê xa lạ, bọn họ bước chân vào.

Hai người mặt đối mặt ngồi xuống ghế, Diệp Nhiễm không muốn mở miệng trước, sau khi gọi thức uống, cô luôn luôn cúi đầu nhìn tay.

Kha Dĩ Huân lấy tay lau lau mồ hôi trên trán, hưởng thụ một chút điều hòa rồi chậm rãi nói: "Lần này anh đi cùng với người đại sứ quảng cáo để tuyên truyền sản phẩm, thuận tiện đến tìm em."

Cô giương mắt nhìn, nghe anh nói như vậy lòng cô lại lo lắng. Cô đã thích ứng với cuộc sống không có anh, cô cũng không hy vọng anh "thuận tiện" đến tìm cô!

"Anh muốn nói cho em biết ..." Kha Dĩ Huân cố ý kéo dài âm điệu, quả nhiên thấy cô khẽ run, không khỏi nở nụ cười: "Bốn cửa tiệm còn lại đang chuẩn bị tháo dỡ."

Tay cô nắm chặt, trái tim quặn đau, cô gật gật đầu, phản ứng bình tĩnh, dù sớm hay muộn cô đã chuẩn bị rồi.

Phản ứng của cô lại khiến anh thu hồi nụ cười, người phục vụ đưa nước uống tới, bầu không khí trở nên trầm mặc.

"Muốn đi xem không? Anh đưa em đi." Kha Dĩ Huân nửa đùa nửa thật, ánh mắt không hề thay đổi.

Rốt cục cô cũng giương mắt nhìn anh, bình thản cười, là anh trào phúng hay là có ý tốt đối với cô cũng chẳng còn ý nghĩa. Cô vẫn không nói chuyện, không phản bác, chẳng lẽ nói lời cảm tạ với anh?

Nụ cười của cô lại khiến anh cau mày, thời gian đầu khổ tựa hồ quá dài rồi. Ánh mắt cô đã thay đổi, anh cảm giác được. Rất khó tưởng tượng, người con gái chỉ mới 21 tuổi thôi mà lại có một đôi mắt lạnh nhạt?

"Có bạn trai chưa?" Mặt anh không biểu cảm đột nhiên hỏi.

Lỗi nói chuyện của anh khiến cho cô không theo kịp: "Vẫn chưa." Cô thành thật trả lời.

"Về thôi." Mặt anh trầm xuống đứng lên.

"Ừ, tạm biệt." Diệp Nhiễm cũng đứng lên, có chút hối tiếc liếc nhìn ly cà phê đá chưa kịp uống, bởi vì thất thần nên cô thuận tiện nói: "Đi đường cẩn thận."

Kha Dĩ Huân mím môi nhìn Diệp Nhiễm: "Ai bảo là anh muốn đi?"

Cô thật sự bị anh chọc điên rồi, anh nói về thôi, còn vội vã đứng dậy khiến cô chưa kịp uống nước.

"Đã đến đây rồi thì mời anh ăn một bữa cơm đi." Anh nhìn cô chăm chăm, không tiếng động khiến trách.

Cô muốn cự tuyệt, ở cùng nhau đè nén cảm xúc thập phần khó chịu, một kẻ có tiền còn muốn người khác mời cơm? Không đợi cô nói, anh đã giành lên tiếng: "Anh muốn ăn hoành thánh chiên."

Diệp Nhiễm bất lực nhíu mày, Kha Dĩ Huân thích nhất là hoành thánh chiên, mỗi lần cô làm anh đều ăn hết, cự tuyệt anh, vẫn không nhả tâm. Cô thở dài, gật gật đầu.

Đưa anh trở lại cửa hàng, còn phải xếp cho vị đại thiếu gia này riêng một bàn, cô cảm thấy những chuyện này vượt ra ngoài phạm vi của cô rồi.

Kha Dĩ Huân độc chiếm một cái bàn thu hút rất nhiều người trong cửa tiệm, anh lại thoải mái ăn, xem thường mọi cái nhìn xung quanh. Cửa tiệm rất đông khách, Diệp Nhiễm cố gắng sắp xếp cho những vị khách khác chờ đợi, cô khổ sở hy vọng anh nhanh chóng rời đi.

Một số người giúp việc cũng lo lắng, lần lượt tới hỏi cô vị soái ca kia là ai, hơn nữa đã sớm kết luận anh ta và "bà chủ" có mối quan hệ đặc biệt. Không có người nào nghĩ Kha Dĩ Huân là chồng của Diệp Nhiễm, bởi vì gương mặt của cô quá nhỏ so với tuổi kết hôn.

"Một người quen thôi!" Cô bị khách phàn nàn, đối với câu hỏi của người giúp việc càng thêm bực bội.

Cuối cùng Kha Dĩ Huân cũng thỏa mãn đứng dậy, cô thở dài một hơi. Sau đó cô sai dì Đổ nhanh chóng dọn dẹp bàn, sắp xếp vị khách tiếp theo.

Không đợi cô nói lời chia tay, Kha Dĩ Huân chen chúc oán giận chất vấn: "Anh ngồi ở đâu?"

Dây thần kinh của Diệp Nhiễm đứt đoạn, cô néo cánh tay anh, kéo anh vào góc tường: "Không phải anh ăn no rồi sao!"

"Ăn no lái xe rất nguy hiểm." Kha Dĩ Huân quệt miệng, giọng nói mệt nhọc.

Cô nuốt nước bọt: "Gần đây có vài nhà nghỉ, anh tùy tiện tìm đi."

Anh liếc mắt đảo qua: "Không có khách sạn, quên đi."

"Lên xe của anh mà ngủ." Diệp Nhiễm không nhin được đề nghị.

"Không!" Kha Dĩ Huân dứt khoát cự tuyệt: "Bình thường em ngủ ở đâu?"

Diệp Nhiễm nhú mày, không thể dẫn anh đến nhà dì ngủ được: "Theo em." Cô nhứt chí, muốn cùng anh phân rõ giới hạn nhưng cuối cùng lại không hạ được quyết tâm.

Diệp Nhiễm dẫn Kha Dĩ Huân lên lầu theo lối cầu thang, không gian chật hẹp khiến cô dẫm lên chân mũi chân anh.

Tầng này thật chất chỉ là một cái gác, dáng người Diệp Nhiễm rất nhỏ, chỉ cần không cẩn thận xoay người thì đã đụng trần nhà, còn chưa kịp nhắc nhở, Kha Dĩ Huân đã đụng đầu vào tường.

"Cẩn thận!" Cô nhin không được khẽ gọi, đưa tay giữ chặt anh.

Kha Dĩ Huân sắc mặt tái mét bị cô dẫn vào phòng, trong phòng chỉ có một chiếc giường gỗ đơn giản. Cửa sổ rất thấp, cùng một tấm rèm mỏng trong môi trường tối tăm.

Cô để anh ngồi xuống, cuối cùng anh cũng có thể duỗi thẳng lưng, sắc mặt nói lỏng. Cô mở quạt máy và nhang muỗi cho anh, sau đó vội vã muốn xoay người xuống lầu.

"Em ngủ ở đây sao?" Anh ần ý hỏi, nếu cô quay đầu thì có thể nhìn thấy anh chau mày, sắc mặt ảm đạm.

"Ừ." Cô không dụng tâm trả lời, khi nào cửa tiệm đóng muộn, cô sẽ ở đây, dần dần thành thói quen rồi.

"Nhà em cũng đâu phải không có tiền?" Giọng Kha Dĩ Huân tức giận, gác xếp nhỏ, anh với tay nắm cánh tay cô.

Không gian nhỏ hẹp cộng với tiếp xúc thân mật khiến Diệp Nhiễm co quắp, dùng sức muốn thu tay lại, dưới lầu toàn là khách hàng, cô cũng không thể làm to chuyện.

"Buông ra!"

"Cầm đi!" Kha Dĩ Huân không quan tâm Diệp Nhiễm giãy dụa, móc một tấm thẻ tín dụng từ trong áo vest nhét vào tay cô.

"Không!" Mặt cô trắng bệch, giọng cất cao hơn, cảm giác dưới lầu có tiếng người nói, cô ổn định lại tâm tình, đè thấp cổ họng: "Buông ra! Em có tiền! Không cần thẻ này."

"Nhận đi rồi anh buông." Tay Kha Dĩ Huân dùng lực, cánh tay Diệp Nhiễm tê rần.

Giằng co một lát, cuối cùng cô cũng gật đầu.

"Bỏ vào túi đi!"

Diệp Nhiễm bất lực bỏ thẻ vào túi. Anh nới tay, cô lập tức bước nhanh xuống lầu, lại không thèm liếc anh một cái.

Kha Dĩ Huân cởi giày nằm xuống. Trên gối có mùi của cô... Anh nhìn lên trần nhà.

Hôm nay thái độ của cô khiến anh tức giận.

Anh cho rằng anh có thể thân nhiên để cô rời đi, càng cố gắng để tìm cơ hội bù đắp cho cô, loại bỏ cảm giác tội lỗi. Anh thay đổi chỗ ở, cho rằng tất cả ký ức đều sẽ bỏ lại.

Nhưng cuối cùng anh biết, anh không làm được.

Chẳng biết từ lúc nào anh đã có thói quen nhìn thấy cô ở trong phòng chờ anh. Hoặc khi anh lái xe về cô đứng sau cửa vẫy vẫy tay cười. Từ khi cô đi, căn nhà trở nên im ắng. Trước kia anh cảm thấy cô rất phiền, cô ngủ phòng khác anh như trút được gánh nặng, cô ở nơi khác, anh lại cảm thấy cô đơn.

Khi tivi chiếu đến tiết mục cô thường xem, anh nghĩ ngay đến khuôn mặt vừa tươi cười vừa cắn hạt dưa của cô, đoán rằng không biết ở một nơi khác cô có đang xem chương trình này không.

Anh ghét cảm giác này, rõ ràng không yêu nhưng lại lưu luyến. Đúng vậy, anh dường dường là một người đàn ông trưởng thành lại đi nhớ nhung một con bé vắt mũi chưa sạch.

Lúc anh trang hoàng đổi toàn bộ đồ mới trong nhà, chỉ có một mình anh khó chịu, anh biết, anh nên đi tìm cô.

Cho cô thời gian bình tĩnh, cho cô thời gian chữa lành vết thương, dường như là chỉ mình anh đang kiểm soát, có lẽ... anh thất bại rồi.

Rõ ràng là anh ích kỷ, không hiểu rõ được cảm xúc kỳ quái này, chỉ biết rằng anh không thể mất cô!

Ngủ được mùi của cô, nằm trên giường của cô, dưới lầu có tiếng người ồn ào nhưng anh lại vô cùng an tâm, chậm rãi nhắm mắt, thậm chí ngủ một đêm ở đây thoải mái hơn mấy tháng ngủ ở nhà.

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Lúc Kha Dĩ Huân xuống lầu đã là 7 giờ tối, cửa tiệm tuy nhỏ nhưng khách vẫn nườm nượp, mặc dù giờ cao điểm đã qua nhưng người giúp việc ứng phó không nổi.

Diệp Nhiễm từ phòng bếp đi ra, kêu dì Đỗ vào phía sau ăn cơm. Kha Dĩ Huân nhú mày, không cần nghĩ, khẳng định cô là người ăn cơm cuối cùng, trách không được ngày càng gầy.

Dì Triệu vừa tiếp nhận điện thoại, cáo lỗi xin về sớm vì trong nhà có việc. Diệp Nhiễm gật đầu đáp ứng, lúc cô trở lại quầy thu ngân mới nhìn thấy Kha Dĩ Huân đứng ở thang lầu.

Diệp Nhiễm cau mày, dọn dẹp xong cô mới đi qua: "Sắp tối rồi, về nhà thôi." Cô khẩn thiết nói, chẳng lẽ anh muốn đến khuya mới về hay sao?

"Ăn cơm chưa?" Kha Dĩ Huân không để ý tới lệnh đuổi khách, hỏi thẳng.

Diệp Nhiễm sững sốt: "Ăn, ăn rồi." Quyết định nói dối.

Anh cười nhạt một cái, nói: "Ăn rồi? Đi với anh." Giọng anh mỉa mai chứng tỏ cô đang nói dối.

"Kha Dĩ Huân." Diệp Nhiễm không nhịn được nữa, rốt cuộc anh muốn cô phải làm sao? Phỏng chừng là hai ngày nay anh rảnh rỗi nên đến tìm cô giải buồn. Qua vài ngày lại mất hứng, liền đổi thái độ với cô: "Anh quậy đủ chưa?" Cô sợ người ngoài nghe thấy nên đè thấp giọng, khí thế không có lực sát thương.

"Anh quậ cái gì?" Kha Dĩ Huân cười nhạt: "Nên nhớ bây giờ em vẫn còn là vợ anh." Anh không sợ người khác nghe thấy, giọng cũng không nhỏ.

Sắc mặt Diệp Nhiễm trắng bệch, bay giờ anh mới nhớ cô là vợ của anh rồi sao? Lúc trước cô cần anh lúc đó anh ở đâu? Cô cảm thấy lần này anh cố ý đến đây chính là đùa giỡn mình! Đúng vậy, anh lúc nào thích đùa giỡn cô.

Diệp Nhiễm xoay người rời đi, chào hỏi khách khứa dọn dẹp lại bàn, mắt không thèm liếc tới Kha Dĩ Huân.

Ghế ngồi không còn, Kha Dĩ Huân đành phải đi qua quầy thu ngân ngồi xuống.

Một học sinh trung học ăn xong liền đi đến quầy thanh toán, nhìn cũng không nhìn đặt tờ 5 đồng xuống bàn nói: "Tìm tiền 5 hào thối cho tôi."

Qua vài giây không có động tĩnh, Kha Dĩ Huân thiếu kiên nhẫn nhìn cậu ta, cậu ta cũng lạnh lùng trừng mắt với anh, ánh mắt sắc bén hung dữ khiến cho cậu ta hoảng hốt: "Không... Không cần thối."

Diệp Nhiễm bưng hoành thánh lên, liếc mắt một cái thấy rõ tình hình, cô nhanh chóng chạy tới chuẩn bị giải quyết.

"Đứng lại!" Kha Dĩ Huân mở miệng trước, khẽ quát một tiếng giống như giết chết cậu học sinh. Diệp Nhiễm sợ Kha Dĩ Huân sinh sự đắc tội với khách. Không đợi cô ngăn cản, anh lại chuẩn xác kéo ngăn đựng tiền ra, đặt mạnh 5 hào xuống nói: "Tiền thối!"

Cậu học sinh trợn mắt há mồm, Diệp Nhiễm cầm tiền đưa cậu học sinh, sau đó nhanh chóng xoa tay bảo cậu ta đi đi. Nhìn anh nghiêm mặt thối tiền trông rất buồn cười. Có người thúc giục muốn hộp khăn giấy, Diệp Nhiễm cũng chẳng quan tâm đến Kha Dĩ Huân, đi qua lấy giấy.

Lúc sau, cô nhìn trộm anh, anh ngồi đằng kia nhìn chăm chăm vào bức tường phát nổ. Chỉ chốc lát nữa lại có khách đến, gọi món, mở hòm phiếu, anh nhanh chóng tính giá tiền, thuận thực vô cùng. Nhìn thấy Kha đại thiếu gia bận rộn, tâm tình Diệp Nhiễm phức tạp.

Thỉnh thoảng anh cảm thấy cuộc sống thế này cũng rất thú vị. Như anh và cô không thích hợp đi chung đường, cho dù không có Đới Thần Thần, hôn nhân của bọn họ cũng không thể kéo dài.

Rất nhiều khách hàng khi bước vào cửa nhìn thấy Kha Dĩ Huân đều do dự, thậm chí có người quay đầu đi ra. Kha Dĩ Huân chủ động hỏi: "Muốn cái gì?" Một loạt khách hàng đều phối hợp trả lời, chỉ có một đôi nam nữ thần thờ nhìn anh không nói chuyện.

Truyện được làm by Nghiepdự•net

Mãi cho đến khi Diệp Nhiễm chột dạ đi tới, bọn họ mới có phản ứng, trăm miệng một lời: "Anh ấy là ai?"

Diệp Nhiễm khó xử, phiền não nhíu mày, cô phải giới thiệu thế nào?

Tĩnh Hồng hí mắt lại nhìn Kha Dĩ Huân, lấy tờ tạp chí nghiên cứu sâu sắc, đột nhiên cô ta nâng tay lên chỉ: "Anh chính là ông chủ của tập đoàn Mỹ Giai!"

Diệp Nhiễm gục đầu xuống không nói, Nhạc Hâm và Tĩnh Hồng nhíu mày đi lại, dùng ánh thăm dò.

"Tôi là chồng của cô ấy." Kha Dĩ Huân hếch mày, bình tĩnh tuyên bố, không phải ánh mắt của bọn họ là đang chất vấn anh sao.

Nhạc Hâm và Tĩnh Hồng gian nan nuốt nước bọt, biết tình trạng hôn nhân của Diệp Nhiễm không tốt, đang trong quá trình ly hôn nên mới đến đây tị nạn. Nhưng mà, muốn cùng ông chủ của tập đoàn Mỹ Giai ly hôn?

Đầu óc Diệp Nhiễm chắc có vấn đề? Hoặc là, Kha tổng kia có "vấn đề" khác, bọn họ nhớ tới ngôi sao thần tượng Thang Dung, ánh mắt lập tức quái dị nhìn Kha Dĩ Huân.

Khách hàng lại thúc giục, Nhạc Hâm và Tinh Hồng cũng không dám mặt dày quan sát, nhanh chóng xông vào hỗ trợ. Có người giúp đỡ, Diệp Nhiễm đỡ mệt rất nhiều, Tinh Hồng rảnh rỗi đi lại, liếc trộm Kha Dĩ Huân đang ngồi ở quầy, ghé miệng vào tai Diệp Nhiễm nói thầm: "Anh ấy chia cho em bao nhiêu tài sản? Anh ấy... thật sự thích đàn ông sao?"

Đầu Diệp Nhiễm ong ong, làm bộ bận rộn tránh thoát.

Quan sát một lát, Tinh Hồng phát hiện Kha Dĩ Huân cũng không phải là quái thú, chỉ có ánh mắt mới khủng bố thôi. Cô ta dè dặt đi tới, Nhạc Hâm cũng tọc mạch đi lại.

"Anh đến đây tìm tiểu Nhiễm à?" Tinh Hồng giả lả.

"Không." Kha Dĩ Huân ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái, lại cúi đầu làm việc riêng.

"Là cùng Thang Dung đến đây tuyên truyền?"

"Ừ."

"Có thể giúp em xin chữ ký của Thang Dung không?" Tinh Hồng vừa đề nghị đã bị Nhạc Hâm trách móc! Không phải là dự định hỏi thăm về chuyện bọn họ ly hôn sao?

Kha Dĩ Huân nhíu mày rồi lại ngẩng đầu lên nhìn, Tinh Hồng bị Kha Dĩ Huân nhìn chăm chăm thì mém nữa thốt lên: Coi như tôi chưa nói gì.

"Được! Tôi còn có thể an bài cho hai người ăn khuya cùng với cậu ta."

Tinh Hồng mừng rỡ như điên.

"Nhưng Diệp Nhiễm phải đi cùng!" Câu nói của Kha Dĩ Huân như bom nổ chậm, anh định thần nhàn nhã lấy tay ôm ngực, Tinh Hồng chạy như điên về phía Diệp Nhiễm năn nỉ. Sắc mặt Diệp Nhiễm ngày càng trắng bệch, lông mi nhíu lại, còn nhìn trộm Kha Dĩ Huân, anh vờ như không phát giác, rốt cuộc Tinh Hồng vừa lôi vừa kéo hai tay Diệp Nhiễm cầu xin, cuối cùng cô cũng gật đầu.

Đi đến khách sạn lớn gặp minh tinh, Tinh Hồng và Nhạc Hâm vô cùng hưng phấn, còn cố ý trở về nhà thay đổi quần áo. Diệp Nhiễm bất lực đành đóng cửa tiệm. Cô mặc quần áo tùy tiện, mặt để mộc, đem tóc cột sang một bên.

Lúc xuống lầu cô sợ nhìn thấy Kha Dĩ Huân, may mắn thay anh lặng lẽ ngồi không biết đang nghĩ gì.

Xe của Kha Dĩ Huân đỗ hơi xa, Diệp Nhiễm cố ý đi song song cùng Nhạc Hâm và Tinh Hồng, tạo khoảng cách rất lớn đối với Kha Dĩ Huân, anh cũng không phản ứng, trái lại tự mình đi ở đằng trước. Tinh Hồng ngày càng vui vẻ, trên đường đi cứ luôn miệng đùa giỡn không ngừng.

Trước khi lái xe đến khách sạn, Kha Dĩ Huân gọi một cú điện thoại cho trợ lý của mình, Diệp Nhiễm thừa cơ hội giành ngồi đằng sau, cúp di động anh rốt cuộc cũng lạnh lùng quay đầu nhìn cô, còn cô xoay người ra ngoài cửa sổ không thèm để ý.

Đã có rất nhiều người chờ ở bên trong khách sạn, trừ bỏ đại minh tinh Thang Dung còn có những nhân viên công tác. Bọn họ vừa mới kết thúc công việc, trên mặt ai cũng thấm vẻ mệt mỏi. Thang Dung mặc một chiếc áo sơ mi cùng với quần jeans đơn giản.

"Kết thúc rồi à?" Kha Dĩ Huân hỏi, sau đó anh đi qua ngồi cạnh Thang Dung.

"Vâng." Thang Dung hạ giọng: "Không thuận lợi lắm nhưng mà cuối cùng cũng hoàn thành."

Tĩnh Hồng nhìn thấy thần tượng thì kích động dồn dập, cô ta đi tới chủ động nắm tay Thang Dung, Kha Dĩ Huân nhú mày, anh đứng dậy đem vị trí này tặng cho Tĩnh Hồng.

Diệp Nhiễm vốn là ngồi ở gần cửa, cách Kha Dĩ Huân cũng rất xa, không nghĩ tới anh nhường chỗ cho Tĩnh Hồng, nhìn cô một cái, anh lại đi tới ngồi bên cạnh cô, cô nhú mày, tâm tình lo lắng che dấu không được biểu hiện trên mặt.

Trợ lý của Kha Dĩ Huân từ bên ngoài đi tới, món ăn được bưng lên, Diệp Nhiễm từ từ ăn. Thỉnh thoảng anh cúi người hỏi cô muốn ăn món nào, cô cố ý không nói chuyện, anh liền mạnh mẽ gấp thức ăn bỏ vào chén của cô, cô động cũng không động, sắc mặt anh ngày càng khó coi.

Nhân viên đi lại kính rượu mọi người, Kha Dĩ Huân không thể không xã giao, anh phân tâm, còn cô bắt đầu thả lỏng.

Thang Dung bị Tĩnh Hồng cuốn lấy phát phiền, mượn việc kính rượu ngồi vào bên cạnh Diệp Nhiễm, anh ta cẩn thận nhìn cô, hỏi Kha Dĩ Huân: "Cô ấy là ai?"

"Bà con!" Cô sợ Kha Dĩ Huân lại nói lung tung, đoạt lời trước.

Thang Dung cười cười: "Cô bé, còn đi học không?"

Diệp Nhiễm lắc đầu.

"Có hứng thú làm trợ lý cho tôi không? Trợ lý của tôi từ chức hai ngày trước rồi." Từ lúc vào đây Diệp Nhiễm luôn tỏ ra lạnh nhạt, đến cả người nổi tiếng như Thang Dung cô cũng không thèm bắt chuyện, điều này khiến cho anh ta hứng thú.

"Trợ lý cái gì?" Mặt Kha Dĩ Huân trầm xuống cắt đứt lời nói của anh ta, giọng thô lỗ: "Đừng đùa! Thiếu trợ lý gọi người công ty tìm giúp, cô ấy không được!"

Thang Dung kinh ngạc nghiêng ngẫm nhìn Kha Dĩ Huân, ý xấu trêu chọc: "Tôi thấy cô ấy rất được, gương mặt đáng yêu, lại lanh lẹ thông minh."

Không đợi Kha Dĩ Huân nói, Tinh Hồng vẻ mặt sáng ngời đi tới: "Anh muốn tìm trợ lý sao? Em thế nào?"

Thang Dung lập tức im miệng, sau lại không đề cập đến chuyện này nữa.

Kha Dĩ Huân bưng ly rượu lên, ánh mắt tà ý cười: "Diệp Nhiễm, cạn một ly nào." Đây là lần đầu tiên anh chủ động kính rượu người khác, mọi người trong bữa tiệc đều cười hì hì nhìn qua: "Hình như hai chúng ta chưa kính nhau ly nào." Giọng nói của Kha Dĩ Huân tựa hồ có chút tiếc nuối.

Diệp Nhiễm cố tình không quan tâm nhưng theo nguyên tắc lịch sự cô không thể cứ thế phớt lờ, cô đem ly rượu ở trước mặt bưng lên chạm vào ly rượu của anh rồi uống một ngụm. Thật ra cô không muốn uống, rượu này cay đến mức khiến cô chảy nước mắt.

Kha Dĩ Huân mỉm cười cũng uống một hớp, đồng thời đem đồ uống khác đưa đến tới gần miệng cô, cô không chút suy nghĩ liền tiếp nhận ly nước trái cây anh vừa đưa qua.

Hành động này có vẻ là một tín hiệu tốt để lấy lòng ông chủ, các nhân viên bắt đầu đi đến kính rượu Diệp Nhiễm, đã là bà con của Kha Dĩ Huân, xem ra thân thế cũng không nhỏ.

Diệp Nhiễm là người thiếu kinh nghiệm từ chối, vài ly rượu đã khiến cho cô chóng mặt rồi, Kha Dĩ Huân cũng không ngăn cản, anh ngồi ở đằng kia im lặng mỉm cười, mọi người lần lượt kính rượu nhau, còn Diệp Nhiễm mất ý thức gục xuống bàn.

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Hơi mát từ máy điều hòa khiến cho Diệp Nhiễm ngủ rất sâu, cô nhắm mắt kéo chăn, kéo không được, bị cái gì ngăn chặn rồi? Cô không tình nguyện mở mắt, hẳn là sáng rồi, trong đầu cô đột nhiên phát hiện đây không phải là nơi quen thuộc.

Người nằm cạnh cô đúng là Kha Dĩ Huân, dường như anh mới vừa tắm, tóc ẩm ướt, trên người còn mang theo mùi sữa tắm. Cô ngạc nhiên ngồi dậy, đang định suy nghĩ nên tát cho anh một cái, hay là tức giận bỏ đi? Tựa hồ lâu rồi cô không còn kích động, dù sao bọn họ cũng là vợ chồng. Cơn buồn ngủ bỗng chốc tiêu tan, cô mở to mắt nhìn Kha Dĩ Huân đang mỉm cười.

Cùng cô đối nghịch dường như đã là thói quen, tâm trạng của anh bây giờ rất tốt, khóe miệng còn mang theo ý cười.

Diệp Nhiễm nhìn biểu cảm thỏa mãn của Kha Dĩ Huân thì cảm thấy ghê tởm. Cô cúi đầu nhìn, tay ở trong chăn vụng trộm sờ người, quả nhiên trên người cô trần truồng. Kha Dĩ Huân cũng không lảng tránh hay là di chuyển tầm mắt, anh vui vẻ vén chăn xuống giường --

Diệp Nhiễm đột nhiên phát hiện đây là một khách sạn xa hoa, đối diện chiếc giường là bộ đồ vest được xếp ngay ngắn ở trên sofa, chỉ có quần áo và nội y của cô là cô không thấy.

Anh ta cố ý!

Cô im lặng nằm ở trên giường, có lẽ là anh đang giở trò, bất đắc dĩ tìm cô để tiêu khiển, có điều anh không hề biết, anh đối với cô như vậy là rất tàn nhẫn. Cô sai rồi, cô phải rời khỏi đây. Cô đã quen với cuộc sống hiện tại,

hơn nữa đã tìm được niềm vui mới cho bản thân. Anh không phải loại người nhàm chán, rốt cuộc anh muốn cái gì?

Hiện tại thứ tình cảm đọng lại nhiều nhất chỉ là hoài niệm và cảm xúc. Bằng không anh sẽ không đợi lâu như vậy mới đến tìm cô.

Chỉ có thể nói anh ăn no rảnh rồi lại muốn tới tìm cô đùa cợt.

"Hôm qua em uống say nôn mửa dơ hết quần áo, anh ném chúng đi rồi." Kha Dĩ Huân xoay người nằm ngửa, điều chỉnh lại tư thế, cũng không thèm nhìn Diệp Nhiễm. Anh đột nhiên phát hiện anh không thích biểu cảm yên lặng của cô, cảm giác này thật xa lạ. Cô phải sôi nổi như trước đây, hoặc là lạnh chanh lấu tấu, hô to gọi nhỏ, đối với anh phải hết sức nhiệt tình, thậm chí là dùng kế quyến rũ.

Trước kia anh ghét cô vì cô tính toán, cô chưa bao giờ đối với anh thật lòng khiến anh cảm thấy khó chịu.

Diệp Nhiễm cũng không trả lời, nằm ở trên giường không hề nhúc nhích.

Kha Dĩ Huân đột nhiên tức giận, cô thật sự muốn vứt bỏ anh ra khỏi thế giới của cô rồi sao? Bọn họ là vợ chồng, ít nhất bây giờ vẫn là vợ chồng!

Tim anh quặn đau, cơn đau khó chịu. Lúc cô hư thai, anh không cách nào khổ sở. Nhưng mà thời gian trôi qua càng lâu, mỗi khi nhớ tới đứa bé, anh lại càng cảm thấy đau nhói.

Đây có phải là tình yêu không, anh không biết. Nhưng người chủ động trong tình yêu, không phải là cô sao? Nếu cô không biết chuyện về Đới Thần Thần, cô có thể ngây ngốc hồ đồ cùng anh sống chung tới già hay không?

Là anh sai rồi, anh cho rằng thời gian sẽ chữa lành vết thương của cả hai. Có điều, cảm xúc của anh và cô không giống!

Diệp Nhiễm cắn cắn môi dưới, cách thức của Kha Dĩ Huân quá vô sỉ, tốt nhất là cô nên vờ đi. Anh muốn nhìn cô thất kinh, đối với việc xâm phạm của anh cô sẽ chỉ trích, không, cô sẽ không làm điều đó.

"Đưa em đi động." Cô ngồi dậy, kéo chăn che người, thái độ bình tĩnh.

"Làm gì?" Anh mất hứng hỏi.

"Gọi người đưa quần áo."

"Không cần, anh mua cho em." Tuy rằng khẩu khí của cô khiến anh khó chịu nhưng cuối cùng cô đã chịu nói chuyện với anh.

"Kha Dĩ Huân." Cô bình tĩnh gọi tên anh. Đây là lần đầu tiên anh nghe cô gọi tên mình không chút cảm tình, anh hừ lạnh một tiếng, không muốn nghe! Nghe xong còn có khi tức giận.

"Em không thiếu tiền." Cô nói, giọng điệu mỉa mai, cô có cửa tiệm hoành tráng, trong mắt anh đó là cuộc sống thấp kém, cơm ăn không no, mặc không đủ ấm? "Thẻ của anh, anh cầm lại đi." Cô đột nhiên cười khinh khinh, muốn trả thù anh: "Tiền trong thẻ không đủ, ít nhất em vẫn đang đợi tòa tuyên án ly hôn, lúc đó phân nửa tài sản kia sẽ là của em."

Kha Dĩ Huân cười khẩy, hơn nữa cũng không bị lời nói của Diệp Nhiễm khiến cho tổn thương: "Em thích tiền như vậy? Tiếp tục làm Kha phu nhân, tiền của anh đều là của em."

Diệp Nhiễm ngấn người chán nản, cô tự tin quá, tự tin của cô không thể khiến anh tổn thương?

"Diệp Nhiễm, em đang nhắc nhở anh chúng ta vẫn là vợ chồng?" Kha Dĩ Huân cười lạnh, ánh mắt tức giận phá lệ trầm tĩnh, anh nhanh chóng đi tới giường, cô nháy mắt hỗn loạn, ánh mắt hoảng sợ nhìn vào đôi đồng tử đen

láy của anh, cô không nhận ra cảm xúc của anh, chỉ cảm thấy trong đôi mắt kia lạnh và tàn nhẫn.

Cô buộc bản thân mình phải tỉnh táo, không nghĩ rằng ánh mắt kia lại quá gần mình, dù sao cô đã từng say mê đôi mắt ấy, dịu dàng lại có khi đau thương.

Phản ứng của Diệp Nhiễm càng khiến cho Kha Dĩ Huân tức giận, cô không nên thờ ơ như vậy!

Cả một đêm cô ngủ ở bên cạnh anh, anh kiểm chế đủ rồi. Anh đang đợi cô tỉnh dậy, chờ cô nhiệt tình đáp lại, chờ cô mở to đôi mắt nhìn anh. Nhưng mà, cô chưa từng...

Cô khiến anh cảm nhận được rằng, thân thể cô đang miễn cưỡng đáp lại. Hai thân thể hòa hợp, cô còn muốn coi thường anh. Dục vọng của anh đang ở bên trong cơ thể cô, cô còn có thể bài xích anh?

Kha Dĩ Huân đột nhiên tiến mạnh vào khiến cho Diệp Nhiễm đau nhói. Anh không yêu cô nhưng vẫn ham muốn cơ thể cô, lúc này cô mới biết, anh đối với cô chỉ là tình dục...

Anh ác ý rút "thứ đó" ra ngoài, sau đó lại hung hăng tiến vào, quả nhiên cô run bần bật, tay cô nắm chặt drap giường, chân khẽ cong. Cô nghiêng đầu không muốn nhìn anh, cau mày, nửa chán ghét nửa căm môi.

Khi anh tiến sâu vào tử cung của cô, cô càng khó chịu, vô pháp ức chế rên rỉ. Thân thể cô so với suy nghĩ của cô thành thật hơn nhiều! Anh lạnh lùng nhếch miệng.

Anh kéo cô, cô cũng không phản kháng, giống như một cỗ thi thể mặc anh đùa nghịch. Anh di chuyển, nắm giữ hai tay cô đặt trên đầu giường, dùng tư thế bá đạo nhất tiến vào.

Kha Dĩ Huân dùng sức thật mạnh, vừa nhấn nhá vừa cọ xát khiến cho ý chí kiên định của Diệp Nhiễm dường như mất đi. Cô cố gắng nhẫn nại, cảm giác vừa kích thích vừa khó chịu dồn dập, giọng cô rên rỉ lại càng khiến anh di chuyển nhanh hơn, âm thanh kéo kẹt trên giường vang lên.

Anh biết rõ những điểm mẫn cảm trên người cô, sau cơn đau là sự thoải mái đến tê dại, anh nới lỏng tay tiếp tục dò xét điểm nóng, chất dịch nhớp nháp giữa hai chân cô chảy xuống, anh dùng ngón tay quẹt vào, rồi lại đưa ngón tay của mình lên miệng cô, cả người cô run rẩy, nơi ấy của cô gắt gao siết chặt "thứ đó", anh đạt tới cao trào, bên hông tê rần...

Anh xoay người cô lại, mồ hôi phía sau lưng cô chậm rãi chảy xuống giường.

"Tiểu Nhiễm..." Anh cúi đầu gọi tên cô.

"Kha Dĩ Huân" Diệp Nhiễm thở dốc, cô gọi tên anh không còn dịu dàng như trước kia: "Khi nào ly hôn? Em, em không muốn như thế này nữa."

Anh ép cơ thể của mình lên người cô, mồ hôi của anh gần như đóng băng lại.

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Diệp Nhiễm nhắm chặt hai mắt, dù sao cô cũng không muốn nói chuyện với anh.

Cô nhìn thấy anh bước vào phòng tắm, tiếng động quần áo sột soạt, sau một lúc lâu lại vang lên tiếng động khác. Đúng là chỉ có cô hiểu rõ anh, chỉ cần cô tỏ ra ngạc nhiên, chắc chắn anh sẽ ngồi ở đằng kia nhìn cô chằm chằm.

Không ngờ người thiếu kiên nhẫn lại chính là anh, cô vĩnh viễn sẽ không trở thành tâm điểm trong cuộc đời anh.

"Đừng mơ!" Giọng anh vững vàng trầm thấp. Thì ra anh cười nói với cô, vẫn có thể khiến cô cảm thấy lạnh lùng. Hoặc là anh tức giận mĩa mai, còn hơn là anh làm bộ mặt hờ hững nói lời công kích.

"Đừng tưởng rằng ba mẹ anh yêu thương em thì em lại muốn nắm chặt mọi thứ trong tay! Ly hôn, là do anh quyết định! Khiêu khích anh, anh càng không buông tha em!"

Diệp Nhiễm cười lạnh một tiếng, hơn nữa còn cố ý để Kha Dĩ Huân nghe thấy. Không buông tha cô?

Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ tật xấu của anh là từ đâu rồi. Mấu chốt là do tính cách của đại thiếu gia, Kha Dĩ Huân cảm thấy bị cô thao túng, thành thử tâm lý có phần thay đổi. Loại tâm lý này càng lúc càng nặng, gần như là kiểm soát cưỡng chế người khác.

"Được!" Diệp Nhiễm phối hợp nói: "Chuyện ly hôn sẽ nghe theo anh! Anh nói thế nào thì cứ thế ấy đi!"

Kha Dĩ Huân đột nhiên im lặng, sau đó anh bất thành linh đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. Tiếng sập cửa truyền đến, Diệp Nhiễm mới biết đây chỉ là phòng ngủ, bên ngoài khẳng định còn có phòng khách.

Diệp Nhiễm mở mắt ra, xác định Kha Dĩ Huân đã đi thì mới vén chăn chạy ra ngoài nhìn, quả nhiên điện thoại ở trong phòng khách. Cô thử phào nhẹ nhõm gọi điện thoại cho Tỉnh Hồng. Chờ khi cô trở lại cửa tiệm của mình rồi, cô còn sợ anh sao?

Tỉnh Hồng kinh ngạc vài giây rồi mới hồi phục tinh thần, cô ta không chút do dự đồng ý đưa quần áo đến. Nói xong số phòng, Diệp Nhiễm cảm thấy nhẹ nhõm, thậm chí còn đi vào phòng tắm rửa.

Bọc khăn tắm của khách sạn, Diệp Nhiễm ngồi trên sofa hong tóc, âm thầm cầu nguyện Tỉnh Hồng xuất hiện.

Đột nhiên cửa phòng có tiếng gõ cửa, tiếp theo có người quẹt thẻ đi vào. Diệp Nhiễm có chút hoang mang, nghĩ mãi vẫn là leo lên giường trùm chăn lại.

"Đừng... đừng vào!" Cô kêu to, khẳng định không phải là Kha Dĩ Huân, bởi vì anh ta tuyệt đối sẽ không gõ cửa.

"Diệp tiểu thư đúng không ạ?" Là giọng của phụ nữ, rất khách khí, Diệp Nhiễm yên lòng không còn khẩn trương. "Tôi đến đưa quần áo, tôi đặt danh thiệp ở đây, nếu quần áo không vừa thì cô có thể gọi điện thoại cho tôi."

Nói xong, cô ta bỗng nhiên đi khỏi, tiếng đóng cửa rất nhẹ nhưng Diệp Nhiễm vẫn có thể nghe thấy.

Diệp Nhiễm đi đến đại sảnh, là Kha Dĩ Huân an bày. Bây giờ cô cũng chẳng quan tâm, vấn đề trước mắt là phải mặc quần áo vào người.

Tất cả những bộ quần áo cao cấp đều được đặt trong một chiếc hộp, từ đồ lót cho đến áo khoác, đủ để cô tham dự một buổi tiệc.

Cô cầm một bộ trang phục được che phủ bằng giấy mỏng, sờ sờ chất liệu vải, trong lòng không khỏi nhạo báng.

Là Kha Dĩ Huân chọn sao? Kiểu đồ hoa lệ này chỉ thích hợp với Đới Thần Thần. Còn cô? Mặc thứ quần áo này chẳng khác nào cô bé lọ lem.

Bọn họ là sao trên trời, còn cô như kiến trên mặt đất, không biết tự lượng sức mình --

Có quần áo, cô đương nhiên phải nhanh chóng rời đi.

Diệp Nhiễm vội vã kéo cửa ra, may mắn gặp phải Thang Dung đang đi tới.

Anh ta nhìn thấy Diệp Nhiễm từ phòng của Kha Dĩ Huân đi ra, ái muội cười cười, dừng bước đánh giá cô.

Diệp Nhiễm không có thời gian để ý đến anh ta, dựa vào trực giác chạy dọc theo hành lang.

"Này!" Thang Dung cười hề hề một tiếng: "Bên đó không phải cửa ra vào."

Diệp Nhiễm nhìn nhìn hành lang, hành lang rất dài, căn bản không nhìn thấy tận cùng. Cô xoay người về phía ngược lại, cửa ra chắc nằm ở bên đây.

"Em nghĩ rằng em có thể đi ra ngoài sao?" Thang Dung thông thả dường như đang xem kịch vui.

Diệp Nhiễm kinh ngạc, cô có dự cảm không tốt nhưng lại không muốn dừng bước chân.

"Em khiến Kha Dĩ Huân không vui." Thang Dung mỉm cười thần bí: "Hắn là em phải hiểu rõ anh ta, bệnh của vương tử!"

Đây là lần đầu tiên Diệp Nhiễm nghe thấy có người dám nói Kha Dĩ Huân như vậy, hơn nữa còn rất mỉa mai, Diệp Nhiễm muốn cười nhưng lại cười không nổi. Bất tri bất giác dừng bước.

"Anh ta ra lệnh cho bảo an của khách sạn không để em ra ngoài, tận cùng hành lang cũng có bảo an." Thang Dung bĩu môi, tựa hồ không hài lòng.

Diệp Nhiễm ưu sầu, cô tin lời Thang Dung nói, Kha Dĩ Huân đi rồi còn sai người đưa quần áo đến, chuyện này rõ ràng không đơn giản.

"Tôi có thể giúp em." Thang Dung nghiêng đầu nhìn Diệp Nhiễm cười: "Bảo an chỉ biết là sẽ ngăn cản một cô gái trẻ tuổi, hiển nhiên sẽ không ngăn cản một đôi nam nữ."

"Vì sao?" Diệp Nhiễm rất ngạc nhiên, đáy mắt Thang Dung rõ ràng lóe lên, thậm chí còn vui sướng khi người khác gặp họa.

"Bởi vì Kha Dĩ Huân quá tính toán, trả thù lao bèo bọt không đúng với giá trị của tôi."

Diệp Nhiễm nghi ngờ nhìn Thang Dung, cũng cảm thấy lý do này khá miễn cưỡng, có điều cô không muốn đứng đây nghiên cứu nội tâm của anh ta. Cho dù anh ta có âm mưu gì thì cũng là nhằm vào Kha Dĩ Huân, với cô anh ta cũng chẳng có lợi ích gì?

Thang Dung quả nhiên là diễn viên chuyên nghiệp, anh ta kè vai sát cánh với cô như người tình. Cả người cô cứng đờ, gương mặt đỏ ửng, bị anh ta

ôm ấp có phần khó chịu. Cô cảm khái đoán được, chỉ bằng này kỹ thuật, anh ta sẽ mau chóng nổi tiếng.

Tận cùng hành lang có rất nhiều bảo an, cô nhìn thấy Tinh Hồng, đúng là cô ta đã bị bảo an ngăn cản. Nhìn thấy hình ảnh Tinh Hồng bây giờ, trong lòng Diệp Nhiễm thầm nghĩ, cô và Tinh Hồng giống nhau, cùng Kha Dĩ Huân là người của hai thế giới khác nhau hoàn toàn.

Diệp Nhiễm được Thang Dung che chắn, cô dễ dàng thông qua sự kiểm tra của bảo an, Tinh Hồng tựa hồ chết lặng, sự xuất hiện bất ngờ của Diệp Nhiễm và thần tượng khiến cho cô ta đứng hình tại chỗ.

Ra khỏi cánh cửa kia chính là khu vực công cộng, rất nhiều người lui tới, Diệp Nhiễm muốn tránh thoát khỏi cánh tay của Thang Dung nhưng lại bị anh ta ôm càng chặt hơn, còn thân mật cúi người ở bên tai cô nói nhỏ: "Ngoài cửa vẫn còn bảo an."

Diệp Nhiễm bất lực tiếp tục duy trì tư thế. Thang Dung không mang mắt kính, rất nhiều người nhận ra anh ta, bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ còn cầm điện thoại chụp hình. Trong lòng Diệp Nhiễm không yên, Thang Dung tựa hồ đã quen, trên miệng mím cười đối diện ống kính.

Dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người anh ta liền hôn lên gò má cô, sau đó mới cho cô ngồi vào taxi. Tinh Hồng trầm mặc ngồi ở hàng trước đột nhiên mở miệng: "Tiểu Nhiễm, em không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Kỳ lạ? Cô biết chứ, có điều cô không rõ sao lại thế này.

"Em đi ra khỏi khu vực VIP mà không bị ngăn cản, Thang Dung vì sao phải giúp em?"

Thế xác và tinh thần của Diệp Nhiễm rất mệt, cô biết là có âm mưu nhưng không thể không nể hà, mặc kệ thế nào, cô trốn ra ngoài là tốt rồi.

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Sau hai ngày bình tĩnh, Kha Dĩ Huân cũng không tới tìm cô gây sự, tâm tình Diệp Nhiễm trở nên yên ổn, sinh hoạt lại lặng lẽ giống như ngày thường. Mở cửa, đóng cửa, đi ngủ.

Hai ngày nay Diệp Nhiễm rất ít nói, ngay cả Tinh Hồng cũng hiểu chuyện không nhắc lại. Tinh Hồng được nghỉ hè, cô ta cũng thường đến cửa tiệm phụ giúp. Mỗi lần Diệp Nhiễm lơ đãng hay ngần người, Tinh Hồng lại dùng ánh mắt soi mói nhìn cô.

Diệp Nhiễm cười cười, cô hiểu chứ, Tinh Hồng không rõ ngày hôm đó có chuyện gì xảy ra không nhưng thật ra trong lòng cô ta vẫn hay tò mò về quá khứ của cô và Kha Dĩ Huân.

Dì cô ghé thăm cửa tiệm sẵn tiện đưa tạp chí đến cho Tinh Hồng, Diệp Nhiễm cười khổ, nếu cô có cuộc sống thật tốt, dì cô sẽ bớt lo hơn. Mấy ngày nay thái độ của Tinh Hồng rất lạ, dường như cô ta muốn hỏi cô chuyện gì.

Vừa giúp một vị khách đóng gói hoành thánh xong, Tinh Hồng liền chạy vọt trở về, cô ta thở dốc liên tục, nói không nên lời, đem quyển tạp chí nhét vào trong tay Diệp Nhiễm.

Diệp Nhiễm cảm thấy vẻ mặt Tinh Hồng khác thường, cũng không hỏi nhiều, ánh mắt cô dừng lại trên cuốn tạp chí. Ảnh chụp rất rõ, là ảnh cô ngồi trên xe taxi, Thang Dung vừa trả tiền xe vừa chủ động hôn lên gò má cô.

Không giống như hình ảnh chụp bằng điện thoại, tư thế này trông rất đẹp, dung mạo của cô cũng không được làm mờ, biểu cảm trên gương mặt trông

như miễn cưỡng. Tiêu đề bài báo ghi là: thần tượng Thang Dung cặp với tiểu thư nhà giàu bí ẩn! Ngày đó quả thật cô ăn mặc rất đẹp.

Diệp Nhiễm cầm chặt tờ báo, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

"A, chuyện đó..." Tinh Hồng kéo cô sang một bên, bởi vì cô đang lơ ngơ ngác đứng ở hành lang, ngăn khách bước vào cửa tiệm. "Hi hi, ảnh chụp rất đẹp, bài viết cũng khen ngợi em dễ thương."

Diệp Nhiễm đờ đẫn ngẩng đầu nhìn Tinh Hồng, nhìn xong lại không biết nói gì.

Cô nhìn sơ qua nội dung, đại khái bài báo ghi là: cô tiểu thư nhà giàu muốn lợi dụng sự nổi tiếng của Thang Dung để tiến hành kế hoạch bước vào làng giải trí.

Diệp Nhiễm không nói nên lời, thậm chí muốn phản ứng cũng không được, phần nộ, sợ hãi, buồn cười... Các loại cảm xúc mãnh liệt đan xen vào nhau.

Cô nhìn trần nhà không chớp mắt, đột nhiên cô kiệt sức, cô muốn nằm ngủ một lát. Cô nghe thấy Tinh Hồng phân phó với người làm, nói "bà chủ" không thoải mái nên muốn nghỉ ngơi nửa buổi. Kỳ thực không cần, cô và cô gái trong tờ tạp chí kia không liên quan, cuộc sống của cô không bị ảnh hưởng.

Chỉ là hai ngày nay phát sinh nhiều chuyện khiến cô mệt mỏi, cô không chống đỡ được. Cô yên lặng nhắm mắt, muốn ngủ mà không thể ngủ, dường như cô sốt rồi.

Tinh Hồng và dì đi lên gác đưa thuốc hạ sốt cho Diệp Nhiễm, thấy cô bắt đầu đổ mồ hôi thì mới yên tâm xuống lầu.

Sau khi thuốc có tác dụng, Diệp Nhiễm ngủ thật sâu. Sáng sớm, cô đi tắm rửa mới thấy sáng khoái tinh thần.

Đúng giờ mở cửa tiệm, cô cùng khách quen chào hỏi vài câu, lo trong lo ngoài, cô biết, cô vẫn sống tốt.

Giữa trưa là thời điểm bận bịu nhất, Diệp Nhiễm phụ giúp dì Đỗ bưng thức ăn và dọn dẹp bàn. Cô thói tiền cho khách, mắt cô đột nhiên nhú lại, dường như có một tia sáng nào đó ở lâu đối diện chiếu vào mặt cô.

***

Sắc mặt Tinh Hồng lại trắng bệch đưa tờ báo qua cho Diệp Nhiễm, lúc này cô mới biết ánh sáng kia là gì -- đèn flash của máy ảnh.

Tiêu đề lần này càng khiêu khích hơn, cô được miêu tả là một cô gái trẻ kinh doanh cửa tiệm hoành thánh, dùng tiền làm lụng để mua quần áo cao cấp đi lừa gạt Thang Dung, lên kế hoạch tiến vào Làng Giải Trí.

Chỉ mới có hai ngày, truyền thông đã có N phiên bản bịa đặt về cô. Lúc người đại diện của Thang Dung ra vẻ không biết gì, Diệp Nhiễm rất cuộc cũng hiểu, Thang Dung đang có âm mưu, anh ta căn bản mượn cô tuyên truyền!

Cô gái "bán hoành thánh" là đề tài hot nhất trong scandal những ngày qua.

Đường phố đột nhiên ùn tắc, một đám phóng viên cầm đủ các loại máy móc đứng ở trước cửa tiệm Diệp Nhiễm chụp ảnh, lúc này cô mới hiểu được, cô đã trở thành nạn nhân duy nhất của toàn bộ sự việc.

Cả nhà dì đều chạy tới hỗ trợ, điều có thể làm bây giờ là đóng chặt cửa tiệm. Thành tình xảy ra chuyện lớn như vậy nên mọi người cũng không biết làm sao, các phóng viên không chịu di tản, mỗi ngày đều nhả nài đến đây

truy lùng, thỉnh thoảng khách hàng đi ngang qua còn tưởng rằng cửa tiệm nợ nần.

Diệp Nhiễm ngơ ngác ở trong nhà dì, lần đầu tiên cô cảm thấy lúng túng.

Một tuần sau tình hình cũng không khả quan, phóng viên vẫn túc trực trước cửa tiệm, kéo cả khu vực này ùn tắc giao thông.

Những người trong công ty của Thang Dung kéo đến chỉ trích, cô cảm thấy vô cùng ủy khuất, uất ức nhiều ngày lửa giận phát tác. Ngay lúc đó có người đứng trước đại sảnh nhà dì cô truy vấn, cô nổi cơn thịnh nộ hỏi họ cô gây rối cái gì, cô mới là người gặp phiền toái. Giá trị của ngôi sao thần tượng Thang Dung gia tăng, còn cô thì sao? Cô bị mọi người công khai chỉ trích, là kẻ lừa đảo là thiếu nữ dã tâm, thậm chí phải đóng cửa tiệm.

Chờ Diệp Nhiễm bình tĩnh lại bọn họ mới giải thích là không muốn sự việc tiến triển quá xa, vì điều đó sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của Thang Dung. Bọn họ đến đây là để đón cô tới công ty bàn bạc.

Diệp Nhiễm chán nản, cô làm gì mà ảnh hưởng đến sự nghiệp của Thang Dung? Mấy ngày nay, đừng nói là cô, ngay cả gia đình dì cô cũng không yên thân, hơn nữa, sự tình phát triển như vậy, cô không đủ khả năng để xử lý.

Cô bị nhân viên hóa trang thành bộ dạng giống như kẻ đào tẩu -- trời rất nóng còn bắt cô đội mũ đeo kính, tay cầm hành lý của cô đưa cô trở về khách sạn.

Diệp Nhiễm đi theo phía sau nhân viên công tác vào một phòng họp, thấy Thang Dung ngồi cùng Kha Dĩ Huân, gương mặt phẫn nộ cùng với khí lực của cô đều tan biến.

Tất cả những nghi ngờ được sắp xếp lại, lúc trước cô không cách nào hiểu rõ, chỉ không ngờ người đứng sau màn kịch này lại chính là Kha Dĩ

Huân --

Không cần hỏi, chỉ cần nhìn thấy thái độ cung kính của người đại diện cho Thang Dung đối với Kha Dĩ Huân, cô biết, so thủ đoạn, cô chỉ là tiểu bối, còn anh mới là bậc tiền bối cao hơn.

Khẳng định là Kha Dĩ Huân chỉ thị cho Thang Dung làm như vậy, nhìn gương mặt Thang Dung xem ra rất hài lòng, tài diễn xuất đó đủ để anh ta có được một hợp đồng giá trị. Hơn nữa nhờ scandal này mà thanh danh của anh ta ngày càng leo thang, đồ uống mùa hạ của tập đoàn Mỹ Giai cũng lập tức ăn theo, Kha Dĩ Huân làm việc thì làm sao có thể lỗ vốn!

Cô bị bọn họ lãng quên ở góc khuất trong phòng họp, đối với bọn họ mà nói, căn bản cô không phải là giá trị để thảo luận. Tất cả mọi người đều vui vẻ ngất ngây, bọn họ bắt đầu lên kế hoạch cho ngôi sao thần tượng ký tặng trên bì quảng cáo...

Diệp Nhiễm lặng lẽ ngồi đó, giờ đây cô phải thật bình tĩnh, sức lực tự dưỡng yếu đi, cô hiểu chứ, cô chính là một quân cờ, người cầm cờ là Kha Dĩ Huân, cô không thể chủ động nhảy ra ngoài, chỉ có thể chờ anh nhàm chán tự động ném đi.

Trước kia cô quá ngây thơ, cho rằng cô sai rồi thì cô né đi là có thể bắt đầu lại.

Sai rồi, cô lạnh lùng cười, phải ngồi đây đợi anh quyết định lại cho cuộc đời mình.

Điều cô sai lầm không phải là dùng hết toàn bộ nỗ lực để được gả cho anh, mà là cô đứng ở cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa nhìn thấy anh bước xuống chiếc xe sang trọng, cho rằng anh là một người dễ đối phó. Khoảng cách giữa cô và anh lúc đó rất gần, để rồi cuối cùng cô mới thấu hiểu khoảng cách bây giờ thật sự xa.

Cô giương mắt nhìn người đàn ông đang ngồi ở vị trí chủ tọa, quá xa lạ, thậm chí cả nét mặt cũng không còn quen thuộc. Anh chẳng phải là người đàn ông thích ăn cơm do cô nấu, cũng chẳng phải là người đàn ông dành cho cô, trước kia cô cứ nghĩ rằng chỉ cần nỗ lực là có thể khiến người ta yêu mình.

Hóa ra, anh là người đàn ông cô không thể chạm!

VẪN CÓ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Hội nghị cuối cùng cũng kết thúc, các nhân viên bắt đầu lú lú giải tán. Thang Dung đi ngang qua chỗ cô ngồi còn nhìn cô mỉm cười, tâm tình Diệp Nhiễm phức tạp, thật không biết nên dùng biểu cảm gì.

Kha Dĩ Huân cũng đi tới, mặc dù cô không mắng chửi anh nhưng ít nhất cô cũng không muốn tỏ vẻ thân thiện.

Anh đứng trên cao nhìn xuống, chỉ nói một câu: "Theo anh về nhà." Đây là câu ra lệnh.

Kha Dĩ Huân tự đắc đi ở phía trước, Diệp Nhiễm thầm nghĩ trong lòng, theo sau anh ư? Cô không cam lòng. Cô sẽ ngồi yên không động đậy, cô không tin anh sẽ không quay đầu gọi! Anh không gọi thì cô càng có cơ để quay về cửa tiệm, cùng lắm thì cô sẽ tìm cách trốn đi!

"Cô ơi, hội nghị đã kết thúc rồi, mời cô ra ngoài ạ, chúng tôi cần dọn dẹp, cảm ơn."

Diệp Nhiễm vẫn đang mím môi toan tính bỗng dưng có một người phụ nữ nho nhã lễ độ "Mời" cô đi, còn lịch sự kéo hành lý ra cửa giúp cô. Diệp Nhiễm tuyệt đối không hoa mắt, cô nhìn thấy bả vai của Kha Dĩ Huân run lên, thì ra là anh đang cười.

Đứng ở bên ngoài phòng họp, Diệp Nhiễm lại cảm thấy bất lực. Mỗi lần cùng Kha Dĩ Huân tranh cãi, mặc kệ giận dỗi hay là nghiêm túc, kết quả chỉ có mình cô thất vọng, thậm chí tức giận cũng không được, căn bản là anh khinh thường cô.

Kha Dĩ Huân dừng bước xoay người lại, biểu cảm tương đối bình tĩnh, chỉ có ánh mắt mang theo bồn chồn. Cô thà rằng anh rung đùi đặc ý nhìn cô cam chịu cũng không nguyện ý nhìn anh cười thầm trong lòng.

Anh đi tới giúp cô kéo hành lý, hành lý rất nhỏ nhưng dáng người anh lại cao to, cho dù vậy anh cũng rất đẹp trai.

"Kha Dĩ Huân, chúng ta cần nói chuyện." Diệp Nhiễm lên tiếng.

"Được, nói đi." Anh buông hành lý xuống, cả người đứng thẳng, vẫn là ánh mắt tươi cười cùng với bộ dáng đăm đăm nhìn cô. Anh không muốn tìm nơi riêng tư nói chuyện, thậm chí còn đứng giữa hành lang. Nhân viên khách sạn đi tới đi lui, cô cảm thấy anh rất thành công trong vấn đề này.

"Trả hành lý lại cho em, em không muốn cùng anh trở về!"

Kha Dĩ Huân đứng khoanh tay, cũng chưa từng kinh ngạc: "Vậy, em muốn đi đâu?"

"Cùng lắm thì lại đến một thành phố khác tạm trú vài năm." Cô lạnh lùng nói.

"Các phóng viên bây giờ rất lợi hại." Anh dừng một chút: "Em muốn đi đâu anh cũng không có quyền ngăn cản. Có điều ba mẹ và gia đình dì em chắc chắn sẽ bị phóng viên túc trực chụp ảnh mỗi ngày, hoặc là cuộc sống của bọn họ không còn bình thường như trước, bọn họ trở thành trò cười ở trên mặt báo, em có thể không cần nhưng cho dù em trốn chui trốn nhủi các tay săn ảnh vẫn sẽ tìm ra em."

Cô khẽ run vì điều anh nói.

"Diệp Nhiễm, trở về bên anh là hạ sách cuối cùng. Nếu em tiếp tục xuất hiện trên mặt báo, em sẽ làm mất hình tượng của Thang Dung." Kha Dĩ

Huân cười nhạo: "Thậm chí công ty của cậu ta cũng có thể đâm đơn kiện ngược lại em, chẳng lẽ em thích ngồi trong tù?"

"Nói bậy! Em không phạm pháp, dựa vào cái gì bọn họ có thể kiện em?" Cô đúng là điên rồi, lại còn tin tưởng lời anh nói!

"Đàm phán luật đúng không?" Anh cười mỉa mai: "Là em cố ý làm hỏng hình ảnh của Thang Dung, thần tượng là gì? Là sản phẩm của công ty giải trí, bọn họ tốn tiền đầu tư chưa gì đã bị em phá hủy, Diệp Nhiễm em nói xem, tiền bồi thường đền cho công ty giải trí đừng nói là 5 cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa, 10 cửa tiệm cũng còn chưa đủ!"

Diệp Nhiễm không đáp lời, yên lặng suy tư.

"Anh là có lòng tốt giúp đỡ em, ít nhất có thể giúp em thoát khỏi hoàn cảnh tồi tệ này, em đã không cảm kích, anh cũng không ngu dại rước lấy phiền toái vào người." Kha Dĩ Huân cầm lấy điện thoại ra gọi, Diệp Nhiễm nghe thấy anh nói: "Tôi mặc kệ, các người đến đây an bày đi."

Diệp Nhiễm chống cự đến cùng, cho dù bị người của công ty giải trí tạm giữ cô cũng cương quyết không trở về cùng Kha Dĩ Huân! Để xem công ty giải trí này có thể giữ cô bao lâu? Nửa năm, một năm, hay mười năm? Nhiều lắm là mười ngày hoặc nửa tháng.

Khi người của công ty giải trí đến dẫn cô đi, chân cô bắt đầu phát run.

Kha Dĩ Huân cũng không quay đầu nhìn lại, thậm chí bóng dáng của anh cũng biến mất.

"Để cô ta ở tạm ký túc xá của cậu đi, chỗ đó tương đối hẻo lánh." Người đàn ông mập nhất chỉ huy: "Cậu xuống dưới xem còn ai không?"

Có người chen miệng vào: "Chụp hình ở đây tuyệt đối không sao..." Anh ta hạ giọng ái muội, trái tim Diệp Nhiễm đập mạnh, khẳng định không phải

chuyện tốt. Một người khác trong số đó quay đầu nhìn cô, ánh nhìn này giống như đang khoét vào trái tim cô. Anh ta cười thâm tà: "Cô ấy cũng là người mẫu khóa thân? Chất lượng thật, ai tuyển dụng thế? Làn da rất đẹp."

Người môi giới có phần tiếc rẻ: "Cô ấy không bán thân, nhưng mà cậu xem thử có thể kiếm tiền từ gương mặt này không, đừng nhìn tuổi còn nhỏ, là người của Kha tổng đấy."

Anh ta dùng ánh mắt chuyên nghiệp nhìn lướt qua Diệp Nhiễm, giọng nói mạnh mẽ: "Hiện tại chưa nghĩ ra, có điều thân hình này mà làm người mẫu khóa thân thì chắc được hoan nghênh lắm."

Người môi giới quay đầu thì nhìn thấy sắc mặt Diệp Nhiễm trắng bệch, anh ta sốt ruột thúc giục: "Nhanh lên!"

"Tôi, tôi muốn gặp Kha Dĩ Huân." Diệp Nhiễm nói lắp bắp.

***

Kha Dĩ Huân đứng ở gara nhìn Diệp Nhiễm ném hành lý xuống đất, cô thật sự hồi hận! Hận nhất chính là cô không biết mình hận ai!

Nhìn thấy anh cũng không mẫn mà chào đón mình, cô quyết định tự leo lên xe, càng ngày cô càng hận anh nhưng nghĩ đến cảnh tượng cô cúi đầu để bước vào xe anh, cô càng hận bản thân hơn!

Cô nhìn thấy hàng ghế phía sau để rất nhiều túi đồ to lớn, dường như là quần áo, giày dép và túi xách, không có chỗ cho cô, cô đành phải ngồi vào bên cạnh anh.

Kha Dĩ Huân không nói chuyện, cô ước gì anh đừng lên tiếng! Cô bây giờ rất mệt, dường như cuộc sống của cô lại bị kiểm soát, cảm giác vô lực khiến cô không chịu nổi!

Xe lái đến đoạn đường cao tốc, đột nhiên Diệp Nhiễm òa khóc. Phần hận đè nén cuối cùng cũng bạo phát. Cô phải trở lại cuộc sống trước kia sao? Sinh hoạt tại một căn nhà không có tình yêu, mà người đàn ông này một khi đã cần thiết nhu cầu sinh lý, ngay cả khi cô muốn đạp anh xuống giường cũng không có lực!

Kha Dĩ Huân bị tiếng khóc của Diệp Nhiễm khiến cho hoảng loạn, anh lập tức mỉm cười, không nhanh không chậm hỏi: "Làm sao?"

"Không muốn sống cùng anh! Không muốn cùng anh lên giường!" Cô khóc nức nở: "Nghĩ là có thể cách xa anh! Kha Dĩ Huân, chẳng lẽ chuyện này anh cũng không làm được? Anh thắng rồi, anh thích thế nào thì cứ thế ấy đi! Em nhận thua đó, là em sai rồi, chẳng lẽ anh không thể chữa cho em một con đường sống? Kha Dĩ Huân, đến buông tha em anh cũng không làm được? Chỉ cần anh đồng ý, cả đời này em thề sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh!"

Sắc mặt của Kha Dĩ Huân ngày càng trầm trọng, đột nhiên anh dừng xe bên đường.

Anh sập cửa xuống xe, còn cô ở trong xe òa khóc. Diệp Nhiễm không ngờ sẽ có một ngày mình lại nói ra những lời này... Anh mở cốp xe lục tung hành lý của cô.

"Anh định làm gì!" Cô nhịn không được xoay người thét lên.

Kha Dĩ Huân không để ý đến Diệp Nhiễm, anh cầm áo sơ mi dài tay của cô nói: "Mặc vào! Điều hòa trong xe rất lạnh!"

Cô muốn xé nát chiếc áo sơ mi này, lòng tốt của anh khiến cô càng thêm khó chịu, cô tựa như món đồ chơi của anh, hứng thú thì quý trọng, chán nản thì ném đi.

VĂN CỔ NHẠN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Diệp Nhiễm ngồi ở trong xe ngơ ngác nhìn Kha Dĩ Huân đưa cô trở về nhà mới, trong sân trồng rất nhiều hoa và cây cảnh.

Kha Dĩ Huân bấm còi, hai người phụ nữ trung niên vội vội vàng vàng chạy ra mở cửa, đồng thời giúp bọn họ khiên hành lý lên lầu.

Diệp Nhiễm hờ hững xuống xe, cô không thích ngôi nhà trước kia là bởi vì nơi đó có ký ức của Đới Thần Thần. Cô càng không thích ngôi nhà này, biệt thự lộng lẫy càng khiến cô mặc cảm.

Cô cười mĩa mai, căn nhà này và cô thì có quan hệ gì chứ? Lúc đi vào đại sảnh ngay cả nín thở cô cũng không dám, quá xa hoa rồi. Đột nhiên cô nghĩ đến, nếu vợ tương lai của Kha Dĩ Huân biết cô cũng từng ở ngôi nhà này, có phải Kha Dĩ Huân lại phung phí tiền mua ngôi nhà mới nữa hay không?

Ngôi nhà được trang hoàng rất đẹp, tinh xảo và thiết thực. Cô nhìn không được phải ngẩng đầu lên nhìn chiếc đèn chùm được làm bằng thủy tinh. Sang trọng nhưng không cầu kỳ, khiếu thẩm mỹ của anh thật hoàn mỹ, cửa sổ trong nhà được kết hợp với rèm cửa cao cấp, bước vào đại sảnh sẽ khiến cho người ta nghĩ ngay đến khách sạn xa hoa.

"Em dọn vào phòng dành cho khách ở trên lầu 2 đi." Anh đứng trong đại sảnh lạnh lùng nói, tựa hồ như ra lệnh.

Diệp Nhiễm không phản ứng, thờ ơ tiếp tục quan sát ngôi nhà.

Chắc phải mất nhiều công sức lắm mới có thể xây được ngôi nhà đẹp thế này, ngay cả đĩa trái cây và bình pha cà phê ở trên bàn cũng rất bắt mắt.

Người giúp việc trong nhà không dưới 6 người, cô cười thầm trong lòng, từng tưởng rằng anh sẽ tìm cô về để không khí gia đình trở nên ấm áp, xem ra ở đây rất sống động.

Phòng dành cho khách cũng rất sang trọng, từ cửa sổ lớn nhìn ra ngoài còn có thể thấy hồ bơi và đài phun nước nhân tạo, cảnh sắc vô cùng tuyệt đẹp.

Cô nhìn lại mình và hành lý trên người, thật kém xa với những món đồ ở đây.

Có người gõ cửa bước vào, một cô gái thanh lịch ước chừng chỉ mới 20 giới thiệu mình là quản gia của gia đình, tên gọi là Ông Viên Viên, Diệp Nhiễm cười gượng, cô không muốn cùng thân quen với bất kỳ ai ở nơi này.

Ông Viên Viên phân phó những người giúp việc khác đem túi giấy đi vào, trong đó nào là quần áo, giày dép và túi xách cao cấp, cô ta còn hỏi Diệp Nhiễm cần gì nữa không.

Diệp Nhiễm cười khẽ: "Cô đến mà hỏi Kha Dĩ Huân, nơi này không phải là nhà tôi."

Ông Viên Viên lễ phép mỉm cười, cô ta xoay người đi khỏi, hẳn là đi xin chỉ thị của Kha Dĩ Huân. Hai người giúp việc còn lại kỳ quái dò xét Diệp Nhiễm, đối với cô cũng không dám tỏ vẻ, cho dù là tôn kính hay khinh bỉ.

Ông Viên Viên trở lại phòng của Diệp Nhiễm, sai người giúp việc sắp xếp quần áo bỏ vào tủ, cũng không hỏi Diệp Nhiễm nữa. Diệp Nhiễm đưa lưng về phía người giúp việc, ngồi trên mép giường nhìn ra ngoài cửa sổ, có người bận rộn có người rảnh rỗi nhưng không một ai nói chuyện.

"Em không thích những quần áo này?"

Giọng Kha Dĩ Huân vang lên, anh nhàn nhã nhưng tâm tình không tốt.

Diệp Nhiễm không trả lời, cô không muốn nói chuyện.

Kha Dĩ Huân đi tới, sau đó anh ngồi xuống bên cạnh cô: "Đây toàn là những bộ quần áo do nhà tạo mẫu nổi tiếng của Thang Dung tuyển chọn. Anh cảm thấy rất hợp với em, ngày đó áo em mặc bộ đồ đi cùng Thang Dung rất đẹp." Anh cười rộ lên, tựa hồ đắc ý.

Diệp Nhiễm xê dịch chỗ ngồi, liền phát hiện trong phòng chỉ còn mỗi cô và anh, thậm chí cửa phòng cũng đã đóng.

Cô cười lạnh, thích hợp thì sao? "Không sợ em mặc những thứ này làm bẽ mặt anh?" Cô khắc nghiệt nói.

Anh hít một hơi, dường như đè nén cơn tức giận.

"Ngôi nhà này thế nào, có hợp không? Anh cảm thấy hoàn cảnh xung quanh so với trước kia tốt hơn nhiều, hồ bơi và đài phun nước rất đẹp." Anh thay đổi đề tài, nỗ lực không tạo bầu không khí trầm mặc.

Diệp Nhiễm không để ý đến Kha Dĩ Huân, ngôi nhà này, hồ bơi và đài phun nước kia hoàn toàn không liên quan đến cô. Cô đứng lên, nhìn cũng không thèm nhìn đem hành lý của mình mở ra, chọn một bộ quần áo mang vào phòng tắm.

"Nói xong chưa? Nói xong rồi thì anh ra đi, em muốn đi tắm rửa." Hành lý bị anh lục lung tung, cô cúi đầu sắp xếp lại. Đột nhiên sắc mặt cô trở nên trắng bệch, không thấy, tìm hết rồi cũng không tìm thấy nó.

"Em đang đang tìm cái gì?" Tuy rằng bị cô nói những lời khó nghe nhưng anh vẫn tươi cười, có điều câu hỏi của anh vẫn ẩn chứa sự mỉa mai.

"Chứng minh thư của em đâu?" Cô lạnh giọng hỏi, không loại trừ bất kỳ khả năng nào.

"Cất rồi." Giọng nói bình tĩnh.

Cô ngẩng đầu nhìn anh gặt gao, luẩn quẩn không thể bày tỏ sự giận dữ, cô cắn chặt răng, thật sự rất hận. Cô đối với anh chỉ còn cảm giác chán ghét.

Lúc anh lấy áo sơmi bảo cô mặc vào, cô còn cho rằng anh có ý tốt giải hòa, không ngờ anh lên kế hoạch khiến cô không kịp phòng bị.

Kha Dĩ Huân thoải mái tươi cười: "Đừng lo, sẽ trả lại em. Anh chỉ cần giúp em để bàn giao cửa tiệm hoành thánh cho người khác thuê lại."

"Sau đó thì sao?" Diệp Nhiễm từ từ đứng lên, lại nhìn thẳng vào mắt Kha Dĩ Huân, anh bị ánh mắt hờ hững của cô nhìn thấu, sắc mặt trở nên tái đi: "Nói rõ đi, Kha Dĩ Huân, rốt cuộc là anh muốn em làm gì?"

Kha Dĩ Huân cũng lạnh lùng cười: "Đầu tiên, đừng chọc giận anh. Trước kia không phải là em rất biết lấy lòng người khác?"

Nụ cười của cô khiến anh không thoải mái, đây có phải là Diệp Nhiễm mà anh từng biết hay không?

"Kha Dĩ Huân, anh và em, vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không thể trở về như trước!" Giọng cô cất cao, thậm chí còn đang cười. Âm thanh này khiến cho Kha Dĩ Huân rất sốc.

VĂN CỔ NHẠN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Diệp Nhiễm ngâm mình trong nước ấm, bất tri bất giác ngây ngốc.

Tắm rửa khiến cho tinh thần cô thoải mái hơn nhiều, suy nghĩ hỗn loạn cũng bình tĩnh lại. Thủ đoạn của Kha Dĩ Huân quả nhiên lợi hại, anh khiến cô chật vật, khiến cô bất ổn, không chỉ sinh hoạt mà còn ở nội tâm. Cô rất sợ, sợ tình trạng này sẽ liên tiếp bùng nổ...

Cô hối hận vì cô đã khóc ở trước mặt anh, cuối cùng cô phát hiện, rốt cuộc cô không còn gì để mất, không còn sợ anh nữa rồi!

Cùng anh ở chung, cô sợ nhất là đau lòng, hiện tại cô không đau lòng nữa. Không sợ mất đi, vô tâm hơn nhiều.

Lau khô thân thể, Diệp Nhiễm mặc quần áo vào, cô đã có thể cười tươi rồi. Tuy rằng cô chỉ có thể chờ, chờ anh từ bỏ cô nhưng mà cô không vội, bởi vì người hao phí sức lực là anh.

Lúc Ông Viên Viên gõ cửa mời Diệp Nhiễm xuống lầu ăn cơm, cô nhẹ nhàng lên tiếng. Cô không muốn giận dỗi với anh vì không còn ý nghĩa nữa rồi, nói tóm lại cô không thể lay chuyển được anh. Mục đích của anh và cô không giống nhau, sớm muộn cũng đường ai nấy đi. Cô biết, anh cái gì cũng có, chỉ có nhẫn nại là anh không bằng cô. Muốn hai người hạnh phúc ở bên nhau, cần nhất chính là nhẫn nại, bọn họ không làm được, anh thì lại càng không.

Kha Dĩ Huân ngồi ở vị trí chính trên bàn ăn, Diệp Nhiễm đi theo Ông Viên Viên xuống lầu khiến cho Kha Dĩ Huân bất ngờ, anh cho rằng cô sẽ cự tuyệt, thậm chí anh còn tính toán sai người mang thức ăn lên.

Cô không nhìn anh, trái lại thường thức đồ ăn trên bàn, anh phát hiện chiếc bàn này quá lớn, bọn họ ngồi gần nhau nhưng khoảng cách lại rất cách xa.

Diệp Nhiễm ăn phần ăn của mình, lần đầu tiên phát hiện đôi khi bàn ăn quá lớn cũng tiện dụng. Bọn họ chẳng khác gì các thực khách trong nhà hàng, cúi đầu chăm chú ăn, sự khác biệt duy nhất là chiếc ghế ngồi sang trọng.

Ở nhà Diệp Nhiễm không có bàn ăn lớn, mẹ cô muốn mọi người quây quần ăn cơm, nói nói cười cười, ấm cúng gần gũi.

Cơm nước xong xuôi cô đi lên lầu, phòng ăn và phòng bếp thông nhau, điều khiến cô hài lòng là lúc cô đi ngang qua mặt anh căn bản cô không xem anh tồn tại. Vào phòng, cô ngã xuống giường, mở ti vi. So với chỗ ở cũ, hoàn cảnh nơi này thật tốt, điều hòa, tủ lạnh cho đến tivi.

Cô đắp chăn mỏng lên người, vô cùng hưởng thụ.

Con người đúng là biết cách thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Cửa bị đẩy ra, Kha Dĩ Huân cầm đĩa trái cây đi vào.

Diệp Nhiễm nhìn Kha Dĩ Huân, lại xoay mặt nhìn vào màn hình tivi. Trước kia cô sinh bệnh anh vì cô bưng trà đưa nước, hiện tại nhìn thấy Kha đại thiếu gia trong hoàn cảnh này, Diệp Nhiễm đột nhiên khó xử. Xem ra, cô đối với sự tồn tại của anh đều tiêu tan.

"Ăn đi." Anh đem đĩa trái cây đặt xuống tủ đầu giường, thuận thế cũng ngồi xuống.

Diệp Nhiễm xê dịch chỗ ngồi vì Kha Dĩ Huân che mất màn hình tivi.

Anh nhíu mày nhìn cô, còn cô thì ngoảnh mặt làm ngơ, cô cầm lấy nĩa bắt đầu ăn, trái cây được cắt tía rất đẹp. Diệp Nhiễm chọn táo, mùa hè ăn táo thật thích.

Kha Dĩ Huân cũng leo lên giường, ngã đầu vào gối đụng phải Diệp Nhiễm, cô rất phối hợp liền xô dịch qua bên kia. Điều bất tiện duy nhất là khoảng cách giữa tay cô và đĩa trái cây cách xa hơn, cô nhàm chán xoay xoay nĩa.

"Muốn ăn không?" Anh cười khẽ một tiếng.

"Ừ." Cô thản nhiên trả lời.

Anh đưa tay lấy đĩa trái cây, trên giường cũng không còn chỗ trống, anh đặt đĩa trái lên lòng ngực mình, cô bất giác ngượng ngùng, mỗi một cái ghim nĩa xuống giống như ghim vào lòng ngực anh.

Điều này khiến cho Kha Dĩ Huân cảm thấy đây là khởi đầu tốt.

Không biết khi nào thì anh đã ngủ, lúc tỉnh lại vẫn còn duy trì tư thế cũ. Đại khái là đã giữa khuya, xung quanh anh tối đen như mực, anh quay đầu nường theo ánh sáng ngọn đèn ở ngoài cửa sổ nhìn cô. Cô bọc chăn đưa lưng về phía anh ngủ say, anh bắt đầu nổi giận, cô coi anh là không khí sao?

Đặt mâm trái cây xuống tủ đầu giường, tiếng động phát ra thâm thúy, cô ăn xong rồi còn đem nĩa bỏ vào đĩa?

Diệp Nhiễm giật mình, dường như bị tiếng động kia khiến cho hoảng sợ. Anh đưa tay qua người cô, cố ý thô bạo xô chần cởi hết quần áo của cô.

"Nhớ dùng biện pháp an toàn." Cô vẫn còn buồn ngủ, nói chuyện có chút mơ hồ, không sợ hãi không kháng cự.

Anh dừng lại động tác, không, anh không muốn thế này, anh không muốn cô trong tình trạng này!

Kha Dĩ Huân nở nụ cười, cười đến lạnh: "Không phải em luôn muốn mang thai sao?"

Cô cười: "Không nghĩ tới nữa rồi."

Khớp hàm của anh nghiến chặt: "Em nghĩ mình có chịu được hậu quả khi nói câu này không?"

"Không." Cô nói.

Nắm tay siết chặt của anh hơi thả lỏng.

"Nhưng sinh hay không sinh không phải do anh định đoạt." Ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào gương mặt cô, anh nhìn thấy khóe miệng cô đang cười: "Đứa bé có đến được với thế giới này không em vốn có kinh nghiệm."

"Em!" Kha Dĩ Huân rớt cuộc không kèm chế nữa, anh giơ tay cao lên định tát cho cô một cái, cô vẫn nắm đó không động đậy.

Lúc anh sập cửa rời đi cô nhẹ nhàng đỡ chặn lại, thì ra coi thường cảm thụ của người khác rất vui, trách không được trước kia anh luôn đối xử với cô như vậy.

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Lúc Diệp Nhiễm được người giúp việc mời xuống ăn sáng thì Kha Dĩ Huân đã ăn xong, anh vẫn còn ngồi ở vị trí đó mà không đứng dậy. Diệp Nhiễm chỉ nhìn bữa sáng, thật phong phú, ăn sáng thôi mà cũng rất đa dạng.

"Anh phải đi rồi." Giọng anh bình tĩnh.

"Ừ." Cô gật gật đầu, vờ như không có chuyện gì xảy ra tối hôm qua.

Lúc anh đứng dậy biết rõ rành rành cô sẽ không như lúc trước tươi cười đưa anh tới cửa, trong lòng anh rất thất vọng.

Sau khi anh đi cô trở về phòng gọi điện cho người thân, thông báo công ty giải trí đã an bày nơi an toàn cho mình, bảo họ không cần lo lắng.

Biết tin cô bình an, người thân đều giảm bớt lo lắng, thậm chí còn tám chuyện đùa vui nói cô nên gia nhập làng giải trí. Dì hỏi vì sao muốn đóng cửa tiệm, cô nói: "Xui quá dì ạ, bây giờ mở lại cửa tiệm cũng rất phiền, cháu cũng muốn về đây để gần ba mẹ."

Đúng vậy, lần này cô sẽ cùng anh giải quyết rõ ràng, không cần trốn tránh nữa.

Dì cô nghi hoặc nói: "Thật lạ, từ lúc cháu đi khỏi thì dì không nhìn thấy bọn phóng viên bèn mảng đến nữa."

Cúp điện thoại, Diệp Nhiễm ngồi ở trên giường yên lặng nghĩ tới lời dì nói.

Người giúp việc gõ cửa tiến vào, lễ phép giải thích với cô là phải dọn vệ sinh, ngồi ở trong phòng rảnh rỗi nhìn người giúp việc đang luống cuống tay chân quét dọn, Diệp Nhiễm không biết làm gì đành phải đi xuống hoa viên hít thở.

Một đôi vợ chồng trung niên đang cắt tỉa cây trồng, Diệp Nhiễm cảm thấy thú vị, nhịn không được đành đi tới hỗ trợ, bọn họ cũng rất khách sáo, còn chỉ dẫn cô cách chăm sóc cây. Sau khi hoàn thành xong tác phẩm, bọn họ căn vòi tưới cây, còn hỏi cô có muốn thử không.

Kha Dĩ Huân không ở nhà càng khiến cho tâm tình Diệp Nhiễm thoải mái, cô nghịch vòi nước, tưới cười dưới ánh mặt trời tưới cây.

Một chiếc xe hơi màu đỏ lái vào, không lịch sự bấm còi inh ỏi, Diệp Nhiễm nhanh chóng tránh đi.

Cô cũng không ngoái nhìn người xuống xe là ai, người nọ đứng trước cửa xe nhìn cô chăm chăm, là Hồ Doanh. Cô ta bất ngờ khi nhìn thấy Diệp Nhiễm, biểu cảm cứng ngắc, qua vài giây sau cô ta mới phục hồi thần trí.

Đi cùng Hồ Doanh là một gái xinh đẹp, phát hiện Hồ Doanh phản ứng khác thường, cô gái kia cũng đứng quan sát Diệp Nhiễm: "Cô ấy là ai?" Giọng nói ngọt ngào vang lên, so về khí chất cao quý thì Hồ Doanh thua xa.

"Một người quen, chắc là anh họ của tớ kêu cô ấy đến đây giúp đỡ." Hồ Doanh khôi phục lại thái độ bình thường, khóa xe đi tới, lạnh lùng liếc nhìn Diệp Nhiễm.

Vòi nước trong tay Diệp Nhiễm bắn tung tóe, quần áo Diệp Nhiễm ướt sũng, trước kia cô có cảm giác Hồ Doanh không thích mình, nhưng có lẽ là vì nể ông bà Kha cho nên cô ta mới khách sáo với cô, hiện tại cô ta dùng giọng điệu này nói chuyện khiến cô cảm thấy thoải mái.

"Anh Dĩ Huân có ở nhà không?" Hồ Doanh cất giọng hỏi, ánh mắt lại nhìn vào cửa lớn của ngôi nhà.

Diệp Nhiễm lắc đầu, kỳ thực cô cũng không muốn tranh chấp với cô ta.

Cô gái xinh đẹp lại vươn tay ra với Diệp Nhiễm: "Xin chào, gọi tôi là Fiona." Lúc cô ta nói chuyện cặp mắt cong lên, hào phóng và dịu dàng, thì ra là gia thế bất phàm.

Download thêm tại NghiepDm.Net

Bàn tay Diệp Nhiễm ướt sũng, cô nhìn bàn tay của Fiona, móng tay được sơn rất thời thượng, cô muốn lau khô tay rồi mới bắt tay với cô ta.

"Được rồi, được rồi! Đi vào trước đi!" Hồ Doanh thay Diệp Nhiễm giải quyết phiền não, xông tới kéo Fiona bước đi: "Cũng không phải họ hàng thân thích." Cô ta nhìn Fiona tỏ vẻ thân thiết với Diệp Nhiễm thì cảm thấy lãng phí thời gian.

"Khả... Nhưng anh ấy không có ở nhà." Fiona bị kéo đi, giọng ảo não.

"Vậy thì chờ! Rõ ràng thư ký đã nói anh họ tớ không đi làm. Không sao, để tớ gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy trở về."

"Anh ấy, anh ấy sẽ không vui chứ?" Fiona lo lắng.

"Không đâu!"

Diệp Nhiễm đứng dưới ánh mặt trời nhìn bọn họ đi vào nhà, vẻ thời thượng thật xứng với ngôi nhà, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng đủ thấy được khí chất ngời ngời. Cô yên lặng nở nụ cười, Hồ Doanh đúng là rất biết nắm bắt sở thích của Kha Dĩ Huân, cô gái kia... so với cô giống Đới Thần Thần hơn.

Fiona mới là phiên bản của Đới Thần Thần, từ quần áo cho đến cách trang điểm.

Diệp Nhiễm đi vào nhà cũng không nhìn thấy bọn họ, có lẽ Hồ Doanh cố ý không để Fiona gặp cô, sợ cô ăn nói lung tung. Đúng là lo lắng hảo, cuộc sống đã dạy cô rất nhiều thứ, trong đó thứ quan trọng nhất là không cần phải quan tâm kẻ khác làm gì.

Tivi không có chương trình gì hay, Diệp Nhiễm nằm ngủ một lát, lúc tỉnh dậy thì phát hiện Kha Dĩ Huân đang ngồi trên mép giường.

Cô hơi phát hoảng, thật khủng bố mà, vừa mới mở mắt lại phát hiện có người nhìn mình.

"Em thử xem!" Khóe miệng anh nở nụ cười, xoay người cầm vài túi shopping đang đặt ở trên giường, đem quần áo đổ ra, tất cả đều là những bộ quần áo rất đẹp: "Thích không? Không thích thì anh mua cái khác, mua đến khi nào em thích mới thôi." Anh cười nói, tâm trạng rất tốt.

Diệp Nhiễm nhìn đồng quần áo được chất đống trên giường, cô ngồi lặng lẽ không một tiếng động.

"Mặc thử cái này đi!" Anh cầm chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt lên, xem cô giống như một con búp bê, một tay kéo cô qua dùng sức cởi chiếc áo cô đang mặc, anh không biết mệt mỗi mặc áo vào hộ cô, còn nhẹ nhàng giúp cô vuốt lại tóc.

"Rất đẹp." Anh gật đầu khen ngợi: "Kiểu dáng và màu sắc rất hợp với sở thích của em."

Diệp Nhiễm thờ ơ, nhãn hiệu không cắt, cổ cô ngứa ngứa, cô nâng tay lên sờ.

Anh nhìn vào hai mắt cô, đứng dậy mở cửa, không biết gọi ai ở trên hành lang bảo họ đưa kéo đến.

Diệp Nhiễm lấy đệm lót tựa đầu vào giường không nói một lời nhìn Kha Dĩ Huân đang mở từng kiện quần áo, anh ngồi đó tỉ mỉ cắt hết nhãn hiệu quần áo. Anh làm việc rất chăm chú, đúng vậy, biểu cảm này của anh đã từng một thời khiến cô điên đảo.

"Kha Dĩ Huân, rốt cuộc anh tìm em trở về làm gì?" Cô nhẹ giọng hỏi, thái độ chân thành.

Kha Dĩ Huân buông kéo, anh ngẩng đầu nhìn cô, đây là lần đầu tiên cô chủ động nói chuyện với anh sau khi trở về đây, kỳ thật anh rất mong đợi.

"Diệp Nhiễm, chuyện trước kia..." Anh dừng một chút, vô thức nhìn nhìn chiếc kéo trong tay: "Chúng ta bắt đầu lại đi." Anh nhìn cô chăm chú, ngữ điệu nhàn nhạt nhưng lại kiên định vô cùng.

Cô nở nụ cười, anh thật biết đùa, bọn họ vốn dĩ không thể trở về như trước kia, anh lại còn nói muốn bắt đầu lại.

"Cuối cùng là tại sao?" Cô tăng thêm ngữ khí.

Anh nhíu mày, đáy mắt chậm rãi gợn sóng: "Anh không có thói quen thiếu nợ người khác!"

Cô gật đầu, những lời này cô hiểu chứ. Ông bà Kha quý mến cô, còn anh lại nợ cô về chuyện đứa bé.

"Nếu như anh thật sự cảm thấy nợ em, vậy thì ly hôn đi." Cô tiếp tục cười: "Cho em một số tiền lớn, phải bồi thường như vậy thì mới thực tế hơn."

Anh nhìn cô chăm chăm, đáy mắt tức giận biến thành ngọn lửa, anh mím môi, không nói một lời.

VĂN CỔ NHẠN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Cơm chiều, Kha Dĩ Huân không ăn ở nhà, Ông Viên Viên còn tỉ mỉ đưa thức ăn lên phòng Diệp Nhiễm.

Diệp Nhiễm cơm nước xong xuôi, đem những bộ quần áo của Kha Dĩ Huân tặng gấp lại, sau đó cô bỏ vào tủ. Nếu là một năm trước anh làm chuyện này vì cô -- cô sẽ vui vẻ, sẽ cảm kích anh.

Anh không nên để cô nếm đủ cay đắng mùi đời, cuối cùng lại tạo cho cô một khung cảnh trong mơ.

Căn phòng an tĩnh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại. Cô cũng không muốn tiếp nhận, loại trừ khả năng có người gọi đến không phải tìm mình. Nếu là Kha Dĩ Huân, cô cũng không muốn tiếp.

Điện thoại lại vang lên, Diệp Nhiễm phiền lòng, xem màn hình không phải là số của Kha Dĩ Huân, đương nhiên, anh chưa từng nhận nại gọi điện cho cô. Cô đứng dậy, thầm nghĩ bảo người nọ đừng kiên trì nữa.

"Sao bây giờ mới chịu nghe điện thoại?" Hồ Doanh phiền chán bất chấp lịch sự, khẽ quát.

Diệp Nhiễm không trả lời, tuy rằng cô không nghĩ là Hồ Doanh gọi tới, lại tựa hồ biết cô ta muốn nói gì.

"Diệp Nhiễm, có đang nghe điện thoại không đấy?" Cô ta lại thẳng thừng hỏi.

"Ừ."

"Bây giờ anh họ tôi đang ở cùng Fiona." Cô ta đi thẳng vào vấn đề: "Tôi cố ý tránh đi để bọn họ tâm tình với nhau."

Diệp Nhiễm nhếch môi, cô không biết nên nói với Hồ Doanh cái gì, rốt cuộc cô chỉ "Ừ" một tiếng.

"Ba của Fiona là một thương nhân nổi tiếng về bất động sản, nếu anh họ của tôi cưới cô ấy, thậm chí tập đoàn Mỹ Giai có sập đổ thì cũng có thể hồi sinh. Cô ấy là bạn học của tôi, đồng thời cũng là hoa khôi giảng đường, cô ấy từng học võ đạo, từng là minh tinh trong trường. Cô ấy rất thích anh họ của tôi. Anh họ của tôi cũng rất thích dạng con gái này, điều còn thừa chắc tôi không cần nói cô cũng rõ chứ?"

"Hiểu rồi." Diệp Nhiễm mỉm cười, Hồ Doanh nói quá rõ. Fiona có học thức, có gia thế, có sở trường, đi đến đâu đều chói lọi đến đó, so sánh với cô giống như một hòn đá chọi với mảnh kim cương. "Chỉ cần Kha Dĩ Huân đồng ý ly hôn, tôi tuyệt đối sẽ không dị nghị, lại càng không phá hư tình duyên của bọn họ."

"Được, nhớ kỹ lời cô nói! Kỳ thật, anh họ tôi mang theo Fiona tham dự tiệc tối ở tập đoàn Mỹ Giai, ai ai cũng đều ngưỡng mộ, nói bọn họ là một đôi kim đồng ngọc nữ. May mắn là anh họ tôi không mang cô theo, bằng không chắc anh ấy sẽ mất mặt lắm."

Diệp Nhiễm cúp điện thoại, không cần phải nghe cô ta kể lể cô cũng tưởng tượng được cảnh tượng đó rồi. Trong hội trường sang trọng, Kha Dĩ Huân và Fiona ăn mặc đẹp đẽ, cô ta duyên dáng đi cùng Kha Dĩ Huân chào đón khách, giao tiếp rộng rãi với hội nhà giàu, điệu bộ quen thuộc.

Diệp Nhiễm ngồi xuống mép giường, nếu là cô, chắc chắn sẽ rất nhạt nhẽo, khoát tay mình trên cánh tay của Kha Dĩ Huân, chỉ biết cười ngây ngô, nói không nên lời.

Không biết có phải là do lúc trước cô ngốc nghếch hay không, hoặc là ông trời đang trêu đùa cô, biến kế hoạch kỳ lạ của cô thành công. Có lẽ, thời điểm cô xuất hiện là lúc cuộc đời của Kha Dĩ Huân tăm tối nhất.

Cô khinh miệt thờ dài, cuộc sống chính là như vậy. Lúc cô muốn đối xử tốt với anh, anh lại không quan tâm. Lúc anh để ý cô, cô xem là gánh nặng. Khi Fiona xuất hiện, cô đích thị là kẻ thứ ba.

Sau khi Kha Dĩ Huân trở về liền lập tức đến phòng Diệp Nhiễm, quần áo anh cũng không đổi, cô nằm trên giường nghe thấy mùi rượu và mùi nước hoa ở trên người anh.

Cô núp trong chăn, không tự giác nhíu mày.

Anh giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, thoải mái nằm bên cạnh cô.

"Sao vậy?" Anh nhìn biểu cảm của cô, hỏi.

Cô lắc đầu.

"Không vui?" Anh nở nụ cười, ánh mắt tỏa sáng dưới ánh đèn huỳnh quang.

Cô không phản ứng.

Anh đợi một lát, rốt cuộc không đợi được cô trả lời, toàn bộ vui vẻ hóa thành phần nộ, anh ngồi dậy nắm chặt vai cô, kéo cô đứng lên: "Nói chuyện! Không muốn cùng anh nói chuyện đúng không?" Không biết có phải là do anh uống hơi nhiều nên anh mới mất bình tĩnh hay không, anh lắc lắc người cô: "Rốt cuộc em là ai? Đem Diệp Nhiễm trả lại ngay!"

Mái tóc dài của cô hỗn loạn, anh ngừng tay, nhíu chặt mi, tựa hồ cũng biết bản thân thất thố, thử ổn định cảm xúc.

"Kha Dĩ Huân, anh cảm thấy cuộc sống trước kia của chúng ta có hạnh phúc không?" Cô nhìn anh, nghiêm cẩn hỏi.

Ánh mắt anh phút chốc trầm tĩnh, tay giữ chặt hai vai cô.

Cô nở nụ cười, không thể trả lời sao?

Bị nụ cười của cô chọc giận, hai hàng lông mày anh nhíu chặt, ngoan cường nói: "Hạnh phúc!"

Cô hơi nghiêng đầu, lặng lẽ nhìn anh.

"Đó không phải là những gì em đang nghĩ, ngấm lại đi, cuộc sống như vậy rất tốt." Anh đè nén nói.

"Kha Dĩ Huân..." Cô rũ mắt xuống, nhìn chăm chăm một tiêu điểm: "Anh không nợ em. Chuyện đứa bé em không trách anh, thật sự em cảm thấy may mắn vì đứa bé không đến với thế giới này. Là em không hiểu được tình thế thực tế nên mới dám liều lĩnh mang thai, đối với ai cũng không công bằng."

Anh nhìn thẳng cô: "Nói hươu nói vượn gì đấy!"

"Kha Dĩ Huân, anh có từng nghĩ tới không? Anh mang em đến đây chỉ vì muốn bù đắp, tương lai sau này của cả hai sẽ đi về đâu? Kha Dĩ Huân, chẳng lẽ anh lại muốn làm tổn thương thêm một người con gái khác?"

"Đây là chuyện của anh, không cần em xen vào!"

"Đúng rồi." Cô cười gật đầu: "Đương nhiên em không cần xen vào, điều muốn nói với anh, chỉ có thể như vậy."

VĂN CỐ NHẬN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Ông Viên Viên bỏ một mớ tạp chí lên bàn. Diệp Nhiễm ngồi đối diện với cô ta, tùy tay lấy một quyển.

"Cô còn muốn yêu cầu gì nữa không?" Mấy ngày trôi qua cô ta đã quen với tính cách của Diệp Nhiễm, nói chuyện không còn xa lạ nữa.

Diệp Nhiễm lắc đầu, nói: "Được rồi, bao nhiêu đây đủ rồi." Cô ngẩng đầu nhìn kỹ Ông Viên Viên, sau khi nói chuyện mới biết cô ta chỉ hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp đại học danh tiếng.

"Sao vậy?" Ông Viên Viên phát hiện Diệp Nhiễm nhìn mình chăm chú thì mỉm cười hỏi.

"Tại sao lại đến đây làm việc?" Kỳ thật dựa vào điều kiện của cô ta, cô ta có thể tìm được một công việc sáng lạn.

"Công việc ở đây rất tốt." Ông Viên Viên cười rộ lên, nụ cười trong sáng khiến cho Diệp Nhiễm thoải mái: "Tôi vừa mới tốt nghiệp, kinh nghiệm xã hội còn thiếu, Kha tổng lại đề ra mức lương hào phóng, có tiền, có cơ hội để ra nước ngoài du học."

Diệp Nhiễm hạ mắt, cảm xúc trong lòng dâng lên một tư vị lạ lẫm, thậm chí lấy cô ra so sánh với Ông Viên Viên, mục tiêu của cô quả thật hèn mọn.

Ông Viên Viên do dự một chút, ý vị thâm trường nhẹ giọng nói: "Kỳ thật ngay từ đầu tôi đến Mỹ Giai nhận lời làm thư ký nhưng Kha tổng lại quyết định cho tôi tới nơi này, chủ yếu là anh ấy cảm thấy tuổi tôi và cô xêm xêm

nhau." Cô ta lại cười: "Lúc cô đến đây ở, Kha tổng lại tăng thêm lương cho tôi."

Trong lòng Diệp Nhiễm nháy dựng, ánh mắt nhìn về một phía.

Ông Viên Viên cũng không muốn nói nhiều, mượn cớ rời khỏi phòng.

Diệp Nhiễm chậm rãi ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, đài phun nước đang phun, trong lòng cô không còn bình tĩnh.

Anh đối với cô dụng tâm, kỳ thật càng khiến cô đau hơn. Trước kia là do cô không hiểu, hiện tại đến phiên anh cố tình không hiểu, cô và anh không thích hợp.

Cô tài cán vì anh làm cái gì? Nấu cơm, giặt quần áo, dọn dẹp phòng?

Khi anh nghĩ về cuộc sống đơn giản, cô còn có chút giá trị, hiện tại thì sao, hiện tại cô có thể vì anh làm gì?

Cô không nên cùng anh tranh cãi, cô phải mau chóng khiến anh hiểu rõ điểm này. Anh là người thông minh, bất quá là bị cự tuyệt nên cảm thấy áy náy mê hoặc, tiến vào ngõ cụt còn không muốn quay đầu lại?

Diệp Nhiễm nghe thấy có người đẩy cửa tiến vào, Kha Dĩ Huân đi tới ngồi xuống cạnh cô, cũng theo ánh mắt cô nhìn tới đài phun nước: "Đang nghĩ gì vậy?"

Cô thông thả quay đầu lại, lúc cô nhìn anh, nắm tay anh dường như siết chặt.

"Đem chứng minh thư trả lại cho em, để em đi đi." Cô nói, dùng giọng nói nhỏ nhẹ thương lượng. Kỳ thật cô biết anh muốn gì, anh muốn cô cười với anh, giống như bản thân cô chưa bao giờ bị thương tổn, như vậy anh sẽ không còn áy náy nữa.

"Chứng minh thư sẽ đưa cho em." Ánh mắt anh thay đổi, không biết suy nghĩ gì: "Nhưng em không thể đi."

Cô không muốn cùng anh tranh cãi, mọi thứ có vẻ tốt hơn rồi, ít nhất anh đã đồng ý trả lại chứng minh thư.

"Anh muốn đưa em đến một nơi nhưng phải chờ tới buổi tối đã."

Kha Dĩ Huân không đợi Diệp Nhiễm trả lời, anh bước ra khỏi phòng một lát rồi lại quay về, anh đưa chứng minh thư cho cô. Cô cầm thật chặt, dường như sợ bị anh đoạt lại.

Anh cũng không để ý, ngã xuống giường nhắm mắt.

Diệp Nhiễm nhìn đồng hồ, mới hơn ba giờ chiều, gần đây anh thường hay về vào giờ này, xem ra trước kia anh bận rộn để trốn tránh cô.

"Không cần phải đợi đến tối, bây giờ đi đi." Cô không muốn tiêu hao thời gian với anh.

"Có phóng viên." Lưng anh đưa về phía cô, thiếu kiên nhẫn nói.

Cô cười, đây là lần đầu tiên cô cười, anh quay đầu nhìn cô, cô cũng không di chuyển tầm mắt, nhàn nhạt nhìn anh.

"Phóng viên? Những phóng viên vây quanh cửa tiệm hoành thánh không phải đều do anh thuê tới sao?"

Anh ngồi dậy, dùng ánh mắt liếc cô, bị vạch trần âm mưu cũng không xấu hổ, ngược lại bản thân cũng cảm thấy buồn cười, khóe miệng chậm rãi héch lên.

"Em ở đây riết nên cảm thấy nhàm chán, hôm nay anh dẫn em đi chơi đi, phải đi đến những nơi anh thường đi, đột nhiên em rất muốn biết sở thích của anh là gì."

Kha Dĩ Huân nhúu mày, trầm ngâm một lát: "Được!"

"Em muốn sửa soạn một chút được không?" Cô trừng mắt hỏi, thần thái kia khiến tâm tình của anh yên tâm, anh gật đầu cười, bất kể cô mưu mô cái gì, cũng đừng mơ tưởng chạy trốn!

Diệp Nhiễm gọi Ông Viên Viên đến giúp mình trang điểm, Kha Dĩ Huân cũng không tránh mặt, anh ngồi bên giường nhìn cô.

Cô nở nụ cười, còn lấy ra một bộ váy xinh đẹp mặc vào, Ông Viên Viên giúp cô chải đầu, đeo bộ trang sức được làm từ bạch kim. Anh cười không nổi, luôn cảm thấy đằng sau nụ cười kia đang ẩn dấu một bí mật.

Anh đưa cô đến câu lạc bộ giải trí, lúc bọn họ chuẩn bị dùng cơm, anh đã dự định trong đầu sẽ tặng cô một món quà thần bí.

Diệp Nhiễm và Kha Dĩ Huân mặt đối mặt ngồi trong nhà hàng sang trọng, cô nhìn hoàn cảnh xung quanh, nơi này có rất nhiều người ngoại quốc, bọn họ thao thao bất tuyệt khiến cô nghe xong căn bản không hiểu gì.

"Đói bụng rồi sao?" Anh cười hỏi, tâm trạng tương đối tốt.

"Không đói, chờ một chút." Cô nhìn ra ngoài cửa.

Anh nhìn cô một cái, nụ cười chợt tắt: "Đang chờ người?"

Cô không trả lời, lông mày nhúu lại, hướng cửa vẫy tay. Anh quay đầu thì nhìn thấy Hồ Doanh và Fiona đang đi về phía bọn họ.

"Em kêu bọn họ tới?" Anh lạnh giọng hỏi.

"Ừ." Diệp Nhiễm gật đầu, bọn họ nhanh thật, cô chỉ mới nhắn tin cách đây 20 phút.

"Oa, hôm nay Diệp Nhiễm rất đẹp." Fiona ngồi bên cạnh Kha Dĩ Huân nhiệt tình khen ngợi.

Diệp Nhiễm tươi cười, so với Fiona cô làm sao sánh bằng. Cô nhìn Hồ Doanh ngồi bên cạnh, khẽ nhếch miệng.

Mặt anh trầm xuống, hờ hững nhìn chăm chăm cô.

"Mọi người chưa gọi món sao? Nhà hàng này có món cơm hải sản rất ngon." Fiona lật lật thực đơn, cánh tay còn huých vào người Kha Dĩ Huân một cái: "Anh muốn ăn gì?"

"Tùy ý." Kha Dĩ Huân cầm lấy ly nước uống một ngụm.

"Chúng ta ăn nhanh đi, vừa rồi tớ còn nhìn thấy bên kia có một sân khấu, đêm nay bọn họ sẽ biểu diễn ca nhạc ở đây." Hồ Doanh cũng cầm thực đơn, vừa nói vừa xem còn liếc nhìn Diệp Nhiễm, dụng tâm kín đáo hỏi: "Muốn ăn gì?"

Diệp Nhiễm tươi cười, nói: "Mọi người ăn gì thì tôi ăn nấy."

Fiona nhìn cô thương xót, đại khái là sợ cô xấu hổ, nói: "VẬY ĐỂ KHA DĨ HUÂN CHỌN GIÚP ĐI, ANH ẤY THƯỜNG HAY TỚI ĐÂY MÀ, PHẢI KHÔNG?" Fiona nhìn Kha Dĩ Huân mỉm cười.

Diệp Nhiễm cũng cười, gật đầu.

Anh từng đưa cô đi ăn thịt nướng và các món ăn Trung Quốc nhưng chưa bao giờ dẫn cô tới đây, đúng vậy, hèn mọn như cô thì làm gì thích hợp.

Người phục vụ vừa đi, Fiona dường như phát hiện ra điều gì đó, cô ta kéo tay Kha Dĩ Huân, dùng cằm hất về phía bàn của một người ngoại quốc: "Đó là đầu bếp Thịnh Thiên, Kha Dĩ Huân, chúng ta đi chào hỏi không?"

"Không đi!" Giọng anh cứng rắn.

"Đi đi, lần trước không phải anh nói muốn nhìn thấy đầu bếp phi phàm đó hay sao, đi mà."

Kha Dĩ Huân do dự một chút, rốt cuộc cũng cùng Fiona đứng lên, lúc đi qua cô ta còn thân mật kéo cánh tay anh, hai người bọn họ trông thật xứng đôi.

Hồ Doanh nhìn theo bóng lưng của bọn họ, quay lại liếc mắt với Diệp Nhiễm: "Hiểu rõ rồi chứ?" Cô ta mỉa mai hỏi.

"Ừ." Diệp Nhiễm gật gật đầu.

Hồ Doanh cười rộ lên: "Cô cũng đừng tự coi nhẹ mình, cô cũng tài ba lắm, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Đáng tiếc, thiên nga không thể sinh hoạt dưới mương, còn cóc ghẻ cũng không phi nổi lên trời."

Diệp Nhiễm cười to: "Cô nói rất đúng, Hồ Doanh."

VĂN CỔ NHẠC BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Quán bar.

Diệp Nhiễm ngồi trên ghế sofa cẩn thận bưng ly rượu lên. Màu lam nhàn nhạt, cô không biết thứ này gọi là gì, Fiona thay cô chọn, nghe nói uống rất ngon. Diệp Nhiễm hớp một ngụm, nhúu mào, sặc một cái, thật khó uống.

May mắn không có ai nhìn thấy, những người kia đều đã rời vị trí. Ban nhạc hát rất hay, dưới ánh đèn mờ ảo, một đôi tình nhân ra giữa sàn nhảy múa, cô không nhìn thấy Kha Dĩ Huân và Fiona, cũng không muốn đi tìm bọn họ, miễn là cô biết cô không thích hợp với nơi này.

Cô biết chứ, cô biết anh hiểu được mình phù hợp với ai. Có chứng minh thư trong tay, cô nên trở về nhà sớm, để công chúa và hoàng tử nhanh chóng cùng bay lên trời.

"Tiểu thư, rất vui nếu cô chịu nhảy cùng tôi?" Một người đàn ông tuấn tú bước tới, lịch sự chìa tay về phía cô.

Diệp Nhiễm nở nụ cười, lắc lắc đầu: "Tôi không biết khiêu vũ."

Người đàn ông cũng cười, rời đi rất nhanh.

Ánh đèn sáng dần, ban nhạc ngừng chơi, mọi người trong sàn nhảy dừng lại vỗ tay, bọn họ trở lại chỗ ngồi.

Kha Dĩ Huân bị Fiona kéo trở về, Diệp Nhiễm mỉm cười nhìn bọn họ, ánh đèn nhu hòa chiếu xuống, Fiona càng thêm xinh đẹp. Diệp Nhiễm càng nhìn càng cảm thấy nụ cười của Fiona rất giống với Đới Thần Thần, có lẽ

Kha Dĩ Huân bị mê hoặc bởi nụ cười này. Cô ngẫm nghĩ, mặc kệ, về sau cô cũng phải tìm cho mình một hoàng tử cóc, đó mới chính là cuộc sống của cô.

"Em cười cái gì?" Kha Dĩ Huân đột nhiên hỏi, giọng điệu thái quá khiến Fiona sửng sốt.

Diệp Nhiễm bị hỏi thì lập tức biểu cảm trên khuôn mặt đóng băng, cô duy trì nụ cười, nói: "Hạnh phúc thay anh."

Anh cười lạnh: "Thật không, cảm ơn."

Hồ Doanh sợ Kha Dĩ Huân nói nữa sẽ lộ, lập tức ngắt lời, cô ta đùa vui mình nhìn thấy nhiều soái ca: "Nhưng người đẹp trai nhất ở đây vẫn là anh họ, có phải không, Fiona?" Cô ta hướng Fiona nháy mắt.

"Đương nhiên rồi!" Fiona tự hào nói, miệng cười ha ha.

"Diệp Nhiễm, rốt cuộc là em muốn gì?" Kha Dĩ Huân không quan tâm đến chủ đề của Hồ Doanh, thẳng thừng nhìn Diệp Nhiễm.

Diệp Nhiễm có chút lo lắng, anh sẽ không nhất thời hồ đồ ăn nói lung tung? Một cô gái tốt như Fiona, cô không muốn anh bỏ lỡ.

"Không, không có gì." Cô giả vờ trấn an: "Mọi người cứ ở đây chơi, tôi đi về trước." Cô đứng lên, nhìn cách anh ngang ngược.

"Đi đâu?" Anh bình tĩnh hỏi.

"Về nhà." Cô mỉm cười chào Fiona và Hồ Doanh.

Fiona tuy rằng nghe không hiểu nhưng vẫn không hoài nghi, lo lắng nói: "Chỉ sợ nơi này khó bắt xe, hay là để Kha Dĩ Huân đưa cậu về đi."

Diệp Nhiễm lắc đầu: "Không không, tớ cũng có thể lái xe. Không cần lo lắng."

"Để em đưa Diệp Nhiễm trở về, hai người cứ ở đây chơi đi." Hồ Doanh cũng đứng lên.

"Ừ, vậy tốt rồi." Fiona yên lòng, Kha Dĩ Huân cũng không nói nữa.

Diệp Nhiễm và Hồ Doanh đi vào bãi đỗ xe: "Cô muốn đi đâu?" Hồ Doanh không khách khí hỏi.

"Về nhà ba mẹ tôi."

"Tốt lắm. Tôi không biết nhà ba mẹ cô ở đâu, đưa cô vào nội thành thì có thể bắt xe rồi, tự cô trở về đi."

Diệp Nhiễm gật đầu.

Xe chạy trên đường cái, đêm khuya càng trống trải. Diệp Nhiễm nhìn ngoài cửa sổ xe, bóng đêm lạnh lạnh khiến cô khắc sâu giấc mộng sau khi thức tỉnh.

Kính chiếu hậu bị đèn xe phía sau rọi vào, đột nhiên nhấp nháy ánh sáng chói mắt, Diệp Nhiễm không khoẻ nheo mắt lại. Bên tai là tiếng gào thét, chiếc xe phía sau xắc xước lái tới, trái tim Diệp Nhiễm trầm xuống, không nhìn cũng đoán được đó là ai.

Kha Dĩ Huân lái xe với tốc độ cực nhanh, vì chặn xe Hồ Doanh mà anh chắn ngang đầu xe, Hồ Doanh ứng biến không kịp liền thắng gấp. Tuy rằng hai xe va chạm nhau nhưng không ai bị thương, lực va đập mạnh khiến cả người Diệp Nhiễm không thoải mái, đầu óc cô có chút choáng váng.

Kha Dĩ Huân lạnh mặt, từ trong xe đi ra kéo tay Diệp Nhiễm.

"Anh họ, anh làm gì đấy?" Hồ Doanh tức giận rống to: "Anh họ, anh điên rồi!" Cô ta chạy tới ngăn cản.

"Hồ Doanh, anh hỏi em..." Kha Dĩ Huân nhìn cô ta, cười lạnh: "Đem Fiona giới thiệu cho anh, em có thể nhận được lợi ích gì?"

"Lợi ích? Chỉ là em không thích anh quen với một đứa con gái bán hoành thánh!" Đôi mắt Hồ Doanh phản nộ.

Diệp Nhiễm bị Kha Dĩ Huân nắm chặt tay, mắt lạnh nhìn hai người họ tranh cãi, cô có thể nói gì? Cô cũng không muốn khuyên nhủ, họ nói câu nào cũng đều xứng đáng với phẩm giá của cô.

"Dì và chú đúng là mù rồi mới đi thích cô ta! Bọn họ sợ anh cưới phải những người phụ nữ quyền quý, sợ tính tiểu thư không chịu sinh con đẻ cái cho nhà họ Kha!" Hồ Doanh đưa tay chỉ về phía Diệp Nhiễm: "Cô ta thì có cái gì? Không bằng cấp, không quyền quý, tốt nhất chỉ để dành đùa nghịch!" Hồ Doanh lại cười: "Khiến cho người khác thất vọng, thậm chí đến đứa con của mình cũng giữ không được!"

"Chuyện này liên quan đến em?" Kha Dĩ Huân lạnh lùng hỏi, còn Hồ Doanh kích động mãnh liệt.

"Có chứ! Em nhìn thấy cô ta thì cảm thấy khó chịu! Nếu anh thích cô ta thì không nói gì, anh thích cô ta sao? Một đứa con gái bán hoành thánh cái gì cũng không có trong tay, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì cô ta có thể chiếm giữ được anh? Em không phục, em ghét cô ta"

"Thì ra em sợ Diệp Nhiễm lấy mất phần tài sản của em." Kha Dĩ Huân khẽ châm biếm.

"Tùy anh nghĩ như thế nào, cho dù anh nói đúng, ít nhất nếu anh cưới Fiona, tương lai Fiona sẽ không tính toán với em. Còn cô ta thì sao?" Hồ

Doanh lại liếc xéo Diệp Nhiễm: "Không phải lấy anh vì tiền sao! Một kẻ hôi của!"

"So với em Diệp Nhiễm vẫn tốt hơn, ít nhất cô ấy không đòi hỏi tài sản khi ly hôn anh." Kha Dĩ Huân khinh bỉ nhìn Hồ Doanh.

"Không phải sao? Dượng đã nói sẽ đem hết tất cả các cửa tiệm hoành thánh trả lại cho cô ta! Chẳng lẽ anh không biết giá trị của những cửa tiệm kia? Cả đời cô ta có khi còn chưa thấy qua nhiều tiền như vậy! Hơn nữa lúc trước nhà họ Kha đã bỏ tiền ra mua 5 cửa tiệm ấy, trả lại cửa tiệm cho cô ta khác gì cô ta quá lời." Hồ Doanh ổn định cảm xúc: "Anh họ, em hỏi anh, không phải anh còn thích Đới Thần Thần sao? Và bây giờ anh lại đi thích cô ta?" Hồ Doanh dùng cằm khinh miệt hướng về phía Diệp Nhiễm.

Kha Dĩ Huân trầm mặc, anh hạ mắt xuống.

Diệp Nhiễm siết chặt nắm tay, nước mắt gắt gao khắc chế, không được khóc, lúc này cô không được khóc.

"Dù sao anh cũng đang muốn tìm người thay thế Đới Thần Thần, Fiona so với Diệp Nhiễm thích hợp hơn! Em không biết tại sao anh cứ khư khư giữ chặt cô ta, nhìn anh bây giờ thật thấp kém!"

"Đúng, anh nghĩ anh muốn sống với cô ấy cả đời." Kha Dĩ Huân giương mắt quay đầu: "Diệp Nhiễm, em nghe thấy chứ? Anh nghĩ anh muốn sống với em cả đời." Câu nói khẳng định hơn nữa còn rất chân thành.

Hồ Doanh kinh hãi trừng mắt, ngơ ngác không nói chuyện.

Diệp Nhiễm cũng ngẩng đầu nhìn Kha Dĩ Huân, hơi nước hoặc nhiều hoặc ít dính lấy đôi đồng tử của cô, ánh mắt cô đặc biệt trầm tĩnh dưới đèn đường: "Kha Dĩ Huân, đây là điều mà em chưa nghĩ tới."

Vừa rồi, cô mong chờ anh có thể nói anh thích cô, chậm rãi yêu cô, lúc này cô cảm thấy lý trí dường như sụp đổ.

Nhưng mà anh nói, anh đồng ý sống với cô cả đời. Cô hiểu chứ, sống chung cả đời và yêu nhau cả đời là hai việc khác nhau.

Có lẽ, Kha Dĩ Huân là người cô đơn, cho nên anh hy vọng có người toàn tâm toàn ý yêu anh.

Cô hối hận vì nghe thấy bí mật của anh.

Nếu cô không biết bí mật ấy, có lẽ cô còn có thể dùng trái tim mình sưởi ấm cho anh, vượt qua thời gian không gian chờ đợi, nhưng mà hiện tại thì cô không làm được.

Đúng vậy, anh nên yêu người con gái khác.

Kha Dĩ Huân đối với sự cự tuyệt của Diệp Nhiễm cũng không ngạc nhiên, cô lạnh lùng anh cũng quen rồi. Cô là một người chấp nhất, anh hối hận lúc trước đã để cô rời đi, cô kiên cường hơn so với anh tưởng tượng, có lẽ rất kiên cường nên mới trở thành ngoan cố.

Hiện tại cái cô cần là thời gian, chỉ cần cô còn ở bên cạnh anh, anh còn có cơ hội, để cô đi... Anh biết, sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn mất cô.

"Diệp Nhiễm, anh muốn đưa em đến một nơi, nếu sau khi đến đó em vẫn quyết định rời xa anh, anh hứa là sẽ không giữ em nữa." Kha Dĩ Huân tràn đầy tự tin, mặc cho điều này có thể không khiến cô cảm động!

VĂN CÓ NHẠN BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Chiếc xe tiến vào nội thành, Kha Dĩ Huân cũng không giảm tốc độ, mặc cho đèn đỏ đã xuất hiện, anh lại ngoảnh mặt làm ngơ. Trong xe yên tĩnh bất đồng với tiếng hò hét âm ỉ ở ngã tư đường, hơn chín giờ tối, những quán xá bên đường vô cùng nhộn nhịp, Diệp Nhiễm và Kha Dĩ Huân không một ai nói chuyện.

Khi chiếc xe lái tới đường Văn Cầm, Diệp Nhiễm đã mơ hồ đoán được Kha Dĩ Huân muốn cho mình xem cái gì. Quả nhiên, anh chở cô đến cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa, cô nhìn thấy nơi ấy bây giờ đã được trang hoàng đổi mới. Anh đem cửa tiệm hoành thánh đổi thành cửa hàng Fastfood, cơ sở hạ tầng và cách bày trí vô cùng sang trọng, rất phù hợp với môi trường ở đây.

Màu sắc của cửa hàng trông rất tao nhã, cùng với giá cả in trên biển hiệu rất lớn. Cô nhíu mày, tuy rằng là cửa hàng 24 giờ nhưng cô cứ cảm thấy vốn đầu tư này bỏ ra rất nhiều, trong kinh doanh, rõ ràng là một tổn thất lớn.

Đây là việc anh muốn bồi thường sao?

Anh quan sát khuôn mặt cô, lại nhanh chóng xoay vô lăng sang hướng khác. Cô cũng không yêu cầu xuống xe, kỳ thực cô không ngạc nhiên, anh có thể cho cô rất nhiều thứ, từ xin lỗi, tiền bạc cho đến hứa hẹn ở cùng cả đời. Cô nhìn đám người đang đi trên đường, cô quá tham lam rồi, anh đã cho cô rất nhiều rất nhiều, nhiều đến nỗi cô không thể tưởng tượng trước khi tính kế phải gả cho anh.

... Nhưng mà cô không thể chấp nhận tất cả.

Thấy Diệp Nhiễm không nói chuyện, sắc mặt Kha Dĩ Huân càng trở nên khó chịu, cô không biểu hiện vui vẻ, vì sao lại thờ ơ như vậy?

"Phong cách trang trí không khác." Anh nhẫn nại giải thích: "Anh muốn nhìn em hạnh phúc khi thấy điều này."

Cô gục đầu xuống, không trả lời.

Phản ứng của cô khiến anh phiền chán, rốt cuộc là cô còn muốn anh làm thế nào! Đúng rồi, anh còn có một cơ hội cuối cùng.

Lúc anh dừng xe ở ven đường, cô sợ ngây người, cơ hồ là quên xuống xe. Chi nhánh của tập đoàn Mỹ Giai đã đóng cửa, nơi này tối đen như mực, chỉ còn lại mỗi một biển hiệu. Thật khác xa so với cửa hàng hoành thánh Chính Hoa đèn đuốc sáng trưng, thực khách ra vào nườm nượm...

Kha Dĩ Huân không xuống xe, anh gục đầu trên tay lái quay mặt nhìn cô. Phản ứng của cô khiến anh vui mừng, có thể khẽ cười, nụ cười này trộn lẫn chua xót. Thậm chí anh rất ngạc nhiên, trả giá nhiều như vậy chỉ muốn được nhìn thấy biểu cảm ngạc nhiên của cô.

"Biết không, anh quyết định đem nơi này xây dựng thành trụ sở chính của cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa..." Đối với cô, anh không muốn giải thích, anh đã đi sai nhiều bước rồi, thậm chí mất đi niềm tin của cô: "Là lúc em khóc trong phòng khi cửa tiệm đầu tiên bị phá bỏ."

Diệp Nhiễm siết chặt nắm tay, cảm giác gân cốt trên cánh tay đều rút chặt.

"Đây không phải là điều anh muốn bù đắp." Anh xuống xe, kéo tay cô đi vào trong, cô không giãy dụa, trầm mặc để anh lôi kéo.

Cảm giác thấy tâm trạng của cô thay đổi, Kha Dĩ Huân nở nụ cười, trong lòng an ổn. Anh thuận thế nắm chặt vai cô, chỉ vào một bức tường: "Đây

mới thứ anh muốn em nhìn thấy."

Diệp Nhiễm bám chặt vào người Kha Dĩ Huân, hơi hơi ngẩng đầu, đó là những ảnh chụp của nhiều năm trước, là các chính khách đến cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa thị sát, ông nội cùng thị trưởng bắt tay, phần đông nhân viên công tác đều mỉm cười ăn thử hoành thánh, năm ấy cô năm tuổi!

Nước mắt Diệp Nhiễm mơ hồ chảy xuống, cô nhìn thấy những hình ảnh xưa cũ của cửa tiệm hoành thánh Chính Hoa, khi đó xung quanh không có nhiều nhà cao tầng, ngã tư đường chưa được mở rộng, gần đó còn có cây ngô đồng.

Bà nội của cô cầm tay cô tủm tỉm cười, lúc đó bà nội kéo tay cô núp ở một góc nhìn ông nội bắt tay thị trưởng.

"Cái này..." Cô nhẹ giọng hỏi, ghen ngào.

"Là anh nhờ người thân làm trong chính phủ tìm kiếm tư liệu." Anh cười, ý tứ hàm xúc: "Lúc nhỏ em đáng yêu hơn."

Thấy cô ấp úng không nói, anh nhanh chóng ôm cô: "Ba mẹ nói muốn đem cửa tiệm hoành thánh trả lại cho em, anh giúp em trang hoàng lại, thậm chí người phục vụ cũng phải trải qua sự huấn luyện của tập đoàn Mỹ Giai."

Anh cảm giác cô đang run dữ dội, cửa hàng trưởng nhìn thấy bọn họ thì đi ra ân cần thăm hỏi, anh xã giao một chút rồi lại kéo tay cô ra xe, cửa xe vừa mở, cô lại tránh thoát anh.

Anh bất ngờ quay đầu nhìn cô, cô đã phục hồi sự thờ ơ như thường lệ, hai tay để ở hai bên siết chặt. Anh nhú mày, gắt gao nhìn cô.

"Món quà chia tay, thật giá trị."

"Em!" Anh nhất thời giận tím mặt, ngực kịch liệt phập phồng, nửa ngày không nói.

"Đừng nên thách thức giới hạn của anh." Cuối cùng anh thốt lên, không tức giận chỉ là cảm thấy bất lực. Anh đã nỗ lực rất nhiều, nếu điều này cũng không thể khiến cô cười, anh thật sự không biết làm sao.

"Kha Dĩ Huân." Cô nhìn anh, tầm mắt cũng không dám di chuyển, sợ sự cứng rắn sẽ tan biến: "Cám ơn anh."

Anh hạ mắt, lại mở ra sáng ngời: "Vẫn muốn rời đi?" Anh cảm thấy phần nộ! Chỉ có phần nộ mà thôi! Anh đã từng tổn thương cô, anh muốn bù đắp, dụng tâm của anh... Cô vẫn không chịu tha thứ. Anh không thể làm nhiều hơn! Cũng giống như anh nói với cô, đừng nên thách thức giới hạn của anh.

"Ừ." Khi cô quả quyết, thậm chí mắt cũng không chớp.

"Được. Ngày mai luật sư sẽ đến tìm em!"

Anh đóng sầm cửa xe khiến cô nghe được rõ ràng, tiếng động kia giống như đập vào lồng ngực cô.

Xe của anh biến mất trong dòng người, cô hít thở sâu, xoay người đi về hướng nhà mình. Một bước, hai bước... Đùi cô mềm nhũn, suy sụp ngồi ở ven đường như một tảng đá.

Nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống, cô gắt gao ôm chặt đầu gối, ngọn đèn u ám, mọi người không chú ý tới cô. Chú ý tới cô thì thế nào, cô rất muốn khóc. Chỉ cần anh không nhìn thấy, ở trước mặt mọi người khóc thật thanh!

Vừa rồi cô luôn luôn muốn hỏi mình một vấn đề, cô có tài cán gì chứ?

Cô không thể khiến anh yêu cô, cũng không thể giúp được anh, nếu cô độc có thể khiến anh vui vẻ hạnh phúc, cô cam tâm tình nguyện kiên trì cả đời. Yêu cô, đôi khi sẽ là gánh nặng của anh, cô biết chứ, anh muốn bù đắp cho cô nhưng cô không thể.

Kha Dĩ Huân, có lẽ vĩnh viễn anh cũng không biết, rời khỏi anh chẳng phải là hận anh, mà là không biết phải làm thế nào để yêu.

Cô gục đầu kề sát đầu gối, vừa rời ở trong lòng anh, cô vô cùng hy vọng bản thân được làm công chúa, giống như Fiona, rốt cuộc cô cũng tỉnh mộng.

Kha Dĩ Huân, cô không muốn anh lỡ mất người con gái xứng đôi với anh.

Nếu cô lại tham lam, anh sẽ phải trả giá.

Trong cuộc sống cô không thể giúp được anh, trên sự nghiệp cũng không thể. Cho dù cô tình nguyện trở thành người đứng sau lưng anh, cũng không thể giúp anh tỏa sáng.

Gió đêm từ hai bên tai nhẹ nhàng mơn trớn, mái tóc cô tung bay.

Tối nay, cô triệt để mất anh rồi.

Nỗi buồn này không giống với những nỗi buồn trước đó. Rất nhiều người ở đời chưa hẳn sẽ được đáp lại sự dịu dàng này, đây không phải là tình yêu nhưng lại khiến cô khắc sâu trong lòng.

Kha Dĩ Huân, cảm ơn anh đã vì em làm mọi thứ.

Từ hôm nay trở đi, cô sẽ không hối hận yêu anh. Tuy rằng anh đã từng khiến cho cô đau khổ nhưng anh vẫn là món quà quý nhất mà thượng đế ban tặng cô.

VẪN CÓ NHẠM BAY VỀ

Tuyết Linh Nhi
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Diệp Nhiễm ngừng khóc.

Cô nhanh chóng lau mặt, cô không được khóc, ít nhất sau này ở trước mặt anh cô sẽ không khóc. Cô tình nguyện trở nên sắt đá chứ không muốn khóc ở trước mặt anh. Cô ngẩng đầu, trước mắt là một màu đen, cô bất động, yên lặng chờ đợi cơn choáng váng qua đi.

Diệp Nhiễm ngạc nhiên khi nhìn thấy người đứng phía đối diện dưới đèn đường, không biết Kha Dĩ Huân đã đứng ở đó bao lâu. Anh nhìn cô, ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi.

Cô ngây người, lý trí hóa thành hư ảo, đầu óc trống rỗng. Cô không nghĩ tới anh sẽ quay lại, không nghĩ tới anh lại đứng đối diện cô.

Anh đột nhiên bước qua đường cái đi về phía cô, kéo cô lên vỉa hè: "Anh không đi được." Giọng nói cô đơn và bất lực.

Cô ngược lên nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, cuối cùng hỏi: "Kha Dĩ Huân... rốt cuộc em có điểm gì tốt, rốt cuộc em có thể làm bất cứ điều gì cho anh?" Nước mắt chảy ra, cô cố kìm nén nhưng thất bại: "Em... em chỉ có thể làm bảo mẫu và nấu cơm cho anh. Em không nói được Anh ngữ, tiếng Pháp lại càng tồi, em không thể cùng anh tham dự các loại yến tiệc, để người khác khen ngợi và hâm mộ anh."

Anh nhìn cô dưới đèn đường, nói: "Đúng vậy, em vốn dĩ không thể."

Khẳng định của anh khiến trái tim cô tan nát.

"Nhưng mà Diệp Nhiễm, anh không thiếu phụ nữ theo đuổi, không thiếu bảo mẫu và đầu bếp, anh vẫn cứ cần em, là vì sao?"

Cô ghen ngào.

"Anh đồng ý cưới em là vì em giống với Thần Thần, Hồ Doanh nói đúng, mặc dù anh cưới em là do ba mẹ anh hài lòng. Nhưng mà khi anh đối mặt với Fiona, trong lòng anh vẫn nghĩ đến em. Fiona so với em giống Thần Thần hơn, so với em càng thích hợp, nhưng người anh muốn tới tìm vẫn chính là em." Anh thở dài gật đầu: "Em hỏi anh em có thể làm bất cứ điều gì cho anh? Được, ở bên cạnh anh."

"Kha Dĩ Huân, chúng ta là hai loại người khác nhau, mục đích của chúng ta không giống, sớm hay muộn cũng phải chia tay." Đây là điều cô luôn luôn cảnh báo, luôn luôn sợ hãi trong lòng.

Anh khinh thường mỉa mai: "Khác nhau? Mục đích không giống? Mọi người đều chỉ có thể giống nhau ở cái kết cục, chính là chết! Chẳng lẽ em còn có kế hoạch tốt hơn?"

Diệp Nhiễm bị ép buộc phải nói ra: "Em không xứng với anh."

Anh không nói chuyện, trầm mặc nhìn cô.

"Diệp Nhiễm, em một lần hai lượt cự tuyệt anh, cố tình đưa Fiona đến với anh, chính là nguyên nhân này?" Anh hỏi, giọng cất cao.

Cô không thể khẳng định, khi cô đối mặt với câu hỏi này, trái tim cô đau đớn.

Anh không nói chuyện, không biết là chờ đáp án của cô, hay là vẫn đang suy nghĩ.

"Anh hiểu rồi." Giọng nói vô cùng bình tĩnh: "Sáng mai chờ luật sư của anh."

Đã từng trải qua nhiều nỗi đau, cho rằng nỗi đau này không khác gì nỗi đau cũ nhưng cô đã lầm, trái tim cô càng đau hơn. Cô siết chặt nắm tay, nhẫn nại muốn vượt qua mọi thứ, cô sẽ kiên cường, chắc chắn sẽ lần nữa kiên cường.

Khi chiếc xe của anh biến mất trong dòng người, cô không nhúc nhích, cô đứng dưới đèn đường mờ nhạt không di chuyển. Cô biết cô đã thực hiện một quyết định rất đúng nhưng cô vẫn hy vọng anh có thể quay trở lại lần nữa. Nếu anh trở lại, cho dù là sai, cô cũng muốn cùng anh kiên trì thêm một lần nữa, ích kỷ cũng tốt, vô si cũng thế, cô mặc kệ tất cả rồi.

Không có... anh không có quay lại.

Cô trở về nhà ba mẹ, lần đầu tiên không che dấu cảm xúc, ba mẹ cô hoảng loạn gõ cửa truy vấn, cô cũng không đáp lại.

Lúc này, cô thật sự đau.

Mặt trời lên cao, thời gian cứ thế trôi qua, mãi cho đến khi nghe tiếng mẹ ở ngoài cửa nói luật sư đến, cô mới khôi phục ý thức.

Diệp Nhiễm đứng dậy cuộn mình trong góc, cô nhìn mình trong gương, mái tóc rối tung, sắc mặt tái nhợt, một đêm không ngủ thật thảm hại. Cô chậm rãi đi tới bàn trang điểm cầm lược chải đầu, lại phát hiện ra mình không đủ sức lực.

Cô đi ra khỏi phòng, luật sư mở ra đủ thứ giấy tờ không ngừng kêu cô ký tên. Giấy tờ cụ thể thế nào cô cũng không nhìn, chỉ mơ hồ biết cô và anh đã ly hôn, anh để lại toàn bộ cửa tiệm hoành thánh cho cô.

Diệp Nhiễm ngủ liền hai ngày, không phải cô sinh bệnh, là một loại tình trạng kiệt sức. Đầu tiên là mất đi đứa bé, bây giờ thì mất đi anh, so với lần trước cô càng suy yếu.

Ông Viên Viên đến nhà chăm sóc Diệp Nhiễm, hơn nữa nói cho cô biết Kha Dĩ Huân đã sai cô ta tới đây trợ giúp cô. Diệp Nhiễm yên lặng đồng ý, anh thật chu đáo, có rất nhiều vấn đề cô không thể giải quyết trong thời gian ngắn, bây giờ có thể thông qua Ông Viên Viên.

Có lẽ, anh không muốn gặp lại cô.

Cửa tiệm hoành thánh là động lực giúp Diệp Nhiễm mạnh mẽ, cô muốn học tập nhiều thứ, quan tâm nhiều thứ để thời gian bận rộn có thể áp đảo sự đau đớn trong lòng. Ít nhất cô không có nhiều thời gian rảnh rỗi để nghĩ đến anh.

Lần đầu tiên bị mọi người gọi là "Diệp tổng", cô đã bị sốc. Đúng vậy, Kha Dĩ Huân chuyển quyền cho cô nắm giữ cửa hàng Fastfood, ngoài ra cô còn phải trông coi những cửa tiệm hoành thánh khác.

Cô bắt đầu cảm thấy khó khăn, cảm giác bất lực trước mọi người. Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là cô đã gìn giữ lại được món ăn gia truyền của tổ tiên.

Sau khi tiếp nhận cửa hàng cô mới phát hiện anh đã vì cô tuyển chọn một dàn nhân viên và quản lý thật sự rất giỏi. Cô chỉ cần nắm vững những thủ thuật đơn giản, vẫn có thể dễ dàng quản lý.

Cô đã quen với danh xưng "Diệp tổng", dần dần được mài dũa thành một người bình tĩnh. Cô vốn là người dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh xung quanh, chu đáo, tận tâm, kiên trì và tìm kiếm mục tiêu, sớm là một phần trong phong cách làm việc của mình.

Trước mỗi cuộc họp, Diệp Nhiễm thường trang điểm và cuộn tóc lên, cô chăm chú lắng nghe quản lý báo cáo về tình hình của các chi nhánh, kiểm tra số liệu doanh thu...

Ra đến cửa, di động của Ông Viên Viên liên vang lên, cô ta nhìn dãy số điện tới rồi nói lời xin lỗi, đi đến một góc tiếp chuyện.

Diệp Nhiễm đi ra cửa tiệm, chờ lái xe mở cửa ở ven đường, cô dừng bước. Ánh mặt trời vào mùa thu giống như trong trí nhớ, trời thật đẹp, cô không tự chủ liền di chuyển ánh mắt nhìn về phía chi nhánh của tập đoàn Mỹ Giai, không muốn nhớ lại quá khứ, cô dường như nhìn thấy Kha Dĩ Huân đang từ chiếc xe sang trọng bước xuống, liếc cô một cái, nói: "Nhóc con, người nhà của nhóc đâu?"

Khi đó lòng cô tràn đầy hy vọng, trong bụng tính toán, nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuần kia.

Cô tự nhiên nở nụ cười, không biết đó có được tính là tình yêu sét đánh hay không? Nếu anh xấu xí, phỏng chừng cô sẽ không có chủ ý muốn gả cho anh, thích soái ca, có lẽ là thiên tính của thời thiếu nữ.

"Đang cười gì?"

Cô quay đầu, giọng nói của anh luôn ở bên tai cô, chân thật như thế cũng khiến cô nhất thời kinh ngạc, không cách nào phân biệt thật giả, có lẽ là cô nghe lầm.

Nhưng cô thật sự nhìn thấy gương mặt anh, hơi chút bồn chồn tứ tứ tươi cười, đôi mắt thâm thúy động lòng người, môi khê nhếch, mặt bộ quần áo tây trang... Anh luôn luôn xuất hiện như thế ở trong trí nhớ của cô.

"..." Cho dù chi nhánh của tập đoàn Mỹ Giai ngay bên cạnh, từ sau khi ly hôn cô cũng không nhìn thấy anh.

"Diệp tổng, xem ra em kinh doanh rất tốt." Anh cười nhìn cô.

Cô cúi đầu xuống, đột nhiên mặt đỏ, hơn nữa không biết là tại sao.

"Nghe nói em muốn đem hoành thánh Chính Hoa chế biến thành sản phẩm đông lạnh tung ra thị trường, ý tưởng rất tốt, rất thú vị." Anh khoanh cánh tay, nhàn nhã nhìn cô.

Diệp Nhiễm nghi hoặc nhíu mày, bất tri bất giác giương mắt quan sát vẻ mặt của Kha Dĩ Huân, căn cứ theo những gì cô hiểu biết về anh, một khi anh dùng giọng điệu này nói chuyện, là một điềm báo mưu mô.

"Đây chỉ là ý tưởng, chưa phải giai đoạn thực hiện." Cô nói, càng nói càng thận trọng. Bên cạnh cô còn có giám đốc Ông Viên Viên, anh biết chuyện này là điều hiển nhiên.

Anh cười rộ lên: "Thật không ngờ em rất ra dáng "lãnh đạo", cũng có ngày nói chuyện kiểu này."

Cô sửng sốt, đúng vậy, cô lại dùng giọng điệu này để nói chuyện với anh.

"Diệp tổng." Anh lại cười chế nhạo.

"A?" Cô bối rối, cuối cùng là anh muốn nói cái gì?

"Cảm thấy có đủ tự tin chưa? Anh đợi vất vả quá." Kha Dĩ Huân nhìn chằm chằm Diệp Nhiễm, giọng bông đùa, không thể che giấu được sự cay đắng.

Cô ngây người, lời anh nói vượt qua phạm vi lý giải của cô.

"Anh không thể không thừa nhận, em dối trá rất giỏi." Anh lắc đầu thờ dãi, chỉ tiếc rên sắt không thành thép: "Ký hợp đồng thì phải mặt đối mặt xác nhận, em cho rằng em ký tên trên đơn ly hôn thì sẽ có hiệu lực? Em xác định, anh cũng ký tên?"

Diệp Nhiễm nghẹn họng, trừng mắt nói không nên lời.

"Diệp Nhiễm, anh không thể chờ nữa rồi." Anh đi tới, giữ chặt tay cô, lại nặng nề nhìn: "Em muốn tự tin, anh cho em tự tin, em muốn thời gian, anh cho em thời gian, hiện tại, anh lại không có gì cho em nữa rồi."

Cô nheo mắt lại, rớt cuộc cũng hiểu rõ lý do: "Lại một âm mưu?" Cô hỏi, muốn thu tay nhưng anh không cho phép. Cô đã sớm hoài nghi, điều hành một chuỗi cửa hàng lớn lại có thể yên ổn như vậy? Bắt đầu cho rằng cửa hàng đã đi vào quỹ đạo, những vấn đề khó giải quyết đều do Ông Viên Viên phối hợp giúp đỡ, cô mơ hồ dự đoán, chỉ là không muốn miệt mài suy nghĩ.

Anh hừ cười: "Đúng!" Từ trước đến giờ anh chưa từng che giấu nỗ lực, bởi vì khi cô phát hiện được ý đồ của anh, anh liền đặc ý.

Cô suy sụp thở dài, thì ra... cô bị anh thao túng.

"Diệp Nhiễm!" Anh néo tay cô, thành công khiến cô giương mắt nhìn mình: "Điều khiến anh sai lầm nhất, chính là..." Anh dừng một chút: "Chính là để em hư thai, vì sai lầm này anh đã trả giá rất nhiều."

"Em..." Cô há mồm muốn nói, lại bị anh liếc mắt một cái.

"Em không cần nói lý do, anh cũng không muốn nghe. Chỉ cần biết rằng anh vẫn là chồng em, em vẫn là vợ anh đủ rồi!"

"Kha Dĩ Huân..."

"Được, anh biết em muốn nói gì!" Anh nổi giận, kéo cô đi về phía trước, xe của anh đỗ ở góc rẽ: "Nếu em cho rằng hoàng tử chỉ có thể xứng với công chúa thì em chính là công chúa của anh!"

Bước chân cô lảo đảo, tay cô bị anh giữ chặt, cô có thể tránh thoát nhưng cô không muốn.

"Ngày mai là đại thọ 60 tuổi của ba, bây giờ theo anh về nhà!" Anh nói, dùng giọng nói cứng rắn che lấp cô viện cớ.

"Kha Dĩ Huân, em có một vấn đề muốn hỏi." Cô nhìn anh, giọng nói bình tĩnh.

Anh chán ghét điệu bộ bình tĩnh của cô, không trả lời, chỉ là hừ lạnh một tiếng.

"Anh đối với em là tình cảm gì?" Cô hỏi trắng trợn, đôi mắt kiên trì, xem ra cô muốn anh trả lời rõ ràng.

"Em cho rằng một người đàn ông muốn sống cả đời với một người phụ nữ thì đó là thứ tình cảm gì?"

"Em đang hỏi anh!"

"Em đừng đem vấn đề đơn giản biến thành phức tạp!" Anh lườm cô một cái.

Cô nở nụ cười, trong ánh mặt trời nhớ lại hình ảnh của anh trước kia, nếu thời gian quay lại, có phải cô vẫn lựa chọn yêu anh? Khi đáp án này hiện lên trong đầu, cô xoay đầu nhìn thấy anh.

Không chiếm được trái tim anh tuy rằng rất đau, nhưng mất đi anh càng đau gấp bội phần.

Đã từng trải qua hai điều này, cô còn có gì phải sợ?

Kỳ thật, cô cũng không muốn kiểm soát anh phải nói rõ đó là thứ tình cảm gì, chỉ cần cô còn cơ hội, cô vẫn muốn thử một lần!